

ZUZANA HARTMANOVÁ

NOČNÍ LABŮT

ZUZANA HARTMANOVÁ

NOČNÍ LABUŤ

MEČ U PASU, ALE VÁLEČNÍK TO NENÍ.
KREV V ŽILÁCH, SRDCE BUŠÍCÍ, ALE SMRTELNÍK
TO NENÍ. KOŽENÝ KORZET, KRAJKY SAMETOVÉ,
ALE KURTIZÁNA TO NENÍ, JASNÝ PANE.

Je to Nix. Podivný kříženec nekromanta a lica, nezodpovědný spratek a cynická holka, s níž se osud nemazlil. Společnost jí většinu času dělá nabušený minotaur, se kterým byste se nechtěli pustit do křížku. Jenže ve světě dvou magických frakcí je Nix štvancem, který si musí vydobýt místo na slunci a překonat nejen své nepřátele, ale především sama sebe.

POVÍDKOVÝ ROMÁN Z ACCADU – TEMNÉHO
MAGICKÉHO SVĚTA DEBUTUJÍCÍ SPISOVATELKY
ZUZANY HARTMANOVÉ.

Doporučená cena 269 Kč

ISBN 978-80-88029-28-1

9 788088 029281

Mediální spolupráce

ZUZANA HARTMANOVÁ

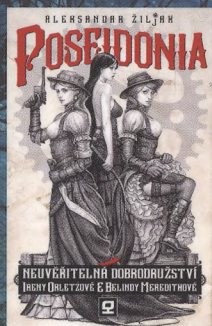
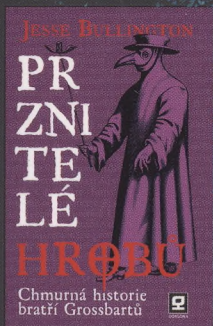
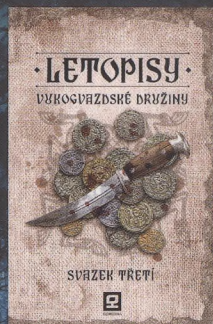
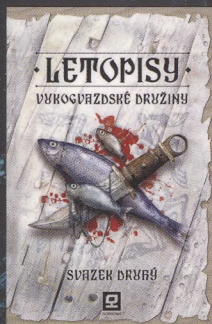
Narodila se ve znamení Býka v roce 1990 ve slavné kolínské rovině, o níž pojednává lidová píseň, a jak to vypadá, pravděpodobně tam zapustila kořeny natrvalo.

Už od útlého věku ví, že kniha je nejlepší přítel člověka, a tento vztah se pilně snaží utužovat. Pracuje jako knihovnice v oddělení digitalizace Městské knihovny v Praze a v mezičase odbíhá k recenzování knih pro webzin Dagon.cz.

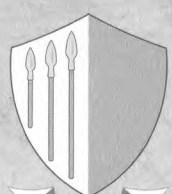
Čte především fantastiku, ale nepohrdne ani historickým či detektivním románem. První fantasy knihou, kterou přečetla a která ji zároveň nejvíce ovlivnila, byl *Dračí princ* od Melanie Rawn. Jednoho krásného rána si řekla, že zkusí napsat vlastní příběh, a od toho okamžiku nebylo cesty zpět...

Gorgona.

Nakladatelství knih,
rafinérie myšlenek.

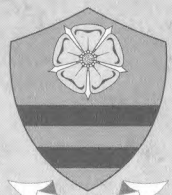
a další tituly na
www.gorgona.eu

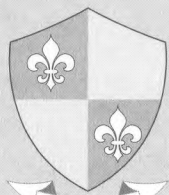
MOWAK

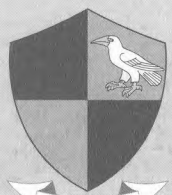
RADAS

GART

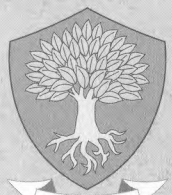
EDREI

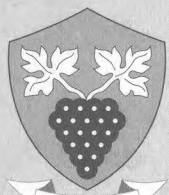
CALAH

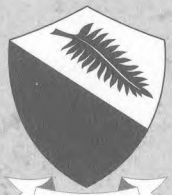
PLÁNĚ

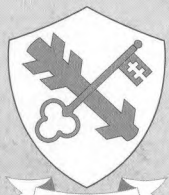
HARF

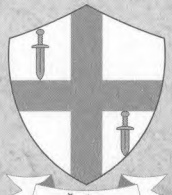
FEHU

WYCS

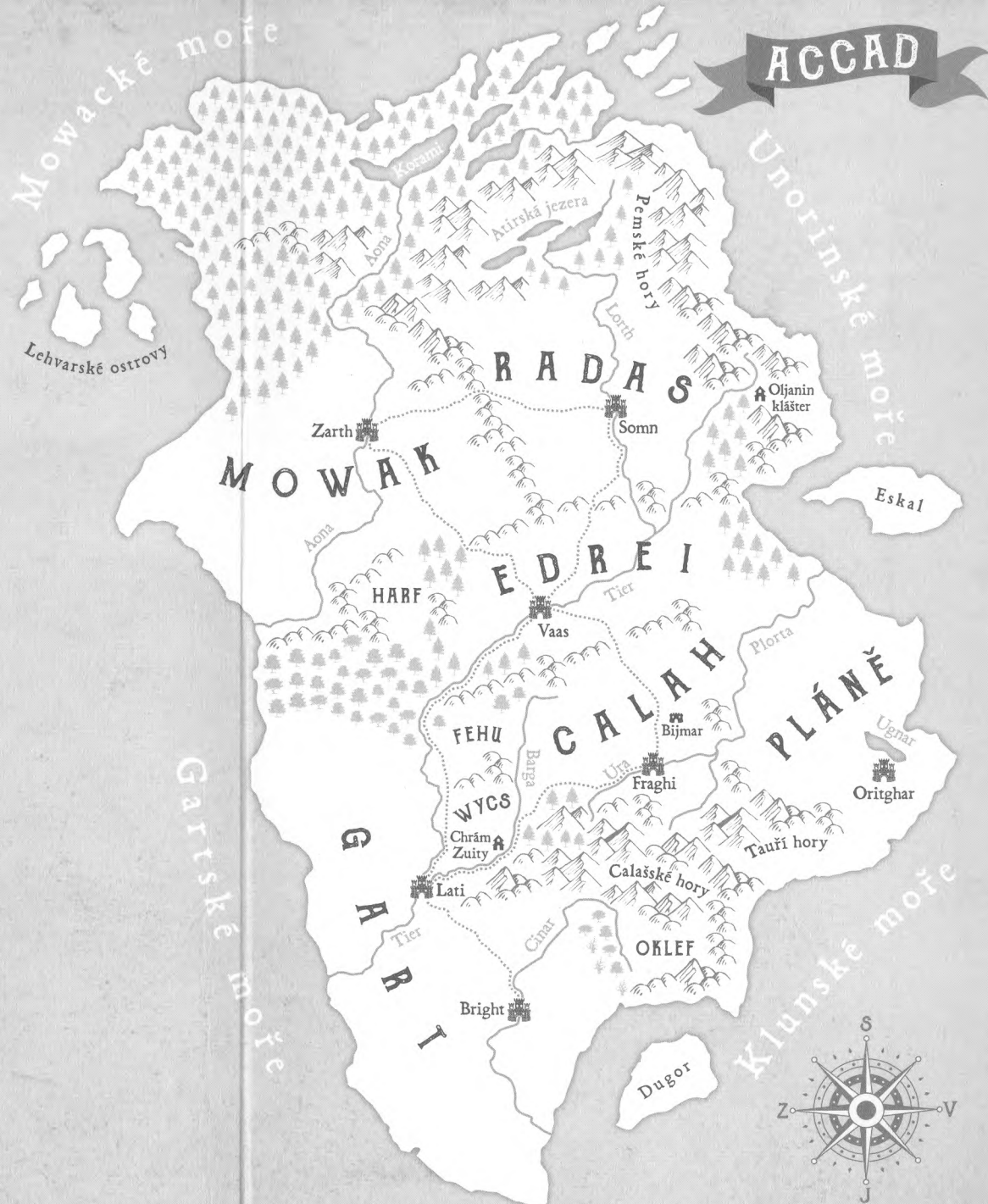
OKLEF

ŘÁD

KONKLÁVE

ZUZANA HARTMANOVÁ

NOČNÍ LABUŤ

GORGONA

ZUZANA HARTMANOVÁ

NOČNÍ LABŮT

GORGONA
PRAHA 2017

ZUZANA HARTMANOVÁ – NOČNÍ LABUŤ

COPYRIGHT © 2017 Zuzana Hartmanová

COVER ART © 2017 Dominik Broniek

ILLUSTRATIONS © 2017 Jitka Šenkeříková

ISBN 978-80-88029-28-1

MRTVÁ ČARODĚJKA

ZARTH, MOWAK

DEVÁTÁ LUNA ROKU 481 DRUHÉHO VĚKU

I.

H EJ, TOHLE JE slušnej podnik! Kurvy tu nechcem. Pa-
dej někam jinam!“
„Chlap, který mě přivítal těmito slovy, stál za
dveřmi krčmy a dohlížel, aby příchozí odložili zbraně.
Skryla jsem podráždění za nejsladší úsměv, jakého jsem
schopna, a snažila se překřičet hluk šenku, ve kterém vy-
hrávala muzika a halasili hosté.

„Že cestuju sama, ještě neznamená, že patřím do vy-
křičeného domu. Mám se tu s někým setkat,“ zalhala jsem.
„A věř mi, až toho muže uvidíš, budeš rád, když mu nepro-
zradím, že sis mě spletl s děvkou.“

Chlap znejistěl, pak se pochybovačně ušklíbl a pokynul
mi, ať vejdu.

Obvykle do podobných podniků chodívám s mečem
u pasu. Je sice jen na ozdobu, ale na první pohled tak vy-

padám jako žoldnéřka a ještě mě odnikud nevyhodili. Nemluvě o tom, že mi většinou dělá doprovod Toghar, takže si nikdo opravdu nic nedovolí.

Jenže teď jsem neměla ani meč, ani přes osm stop vysokého minotaura. A jako stíhaná nekromantka na útěku z vězení jsem nestála o žádné problémy.

Hostinský si nechal zaplatit víc, než bylo zdrávo, ale dal mi malý pokoj a večeri v šenku. Maso bylo skoro studené a plavalo v řídké omáčce plné mastných ok. Aspoň že chleba měl čerstvý.

Zrovna jsem dojídala, když se dveře hostince otevřely a dovnitř vstoupila ramenatá postava v zaprášeném cestovním plášti. Hlídač příchozího vyzval, aby mu odevzdal meč. Dotyčný mu místo toho něco ukázal. Chlap zbledl, přikývl a pustil ho dovnitř. I se zbraní. To znamenalo jediné: je to buď královský voják, anebo člen jedné z magických frakcí – Řádu či Konkláve. Nevím, která z těch možností mě znepokojovala víc.

Snažila jsem se tvářit tak nenápadně, jak se jen osamělá žena v hlučné krčmě může tvářit. *Ať si mě nevšímne...* modlila jsem se v duchu. Marně. Neznámý přejel lokál pohledem a pak neomylně zamířil ke mně, jako by to celou dobu plánoval. Sice to skvěle podpořilo moji smyšlenou historku, kterou jsem nakukala hlídači, ale pro mě to už tak skvělé nebylo. *Podsvětní démony na tebe!*

Aniž by se zeptal, jestli si může přisednout, posadil se naproti mně, na stůl položil meč a kývl na děvečku, která se k nám okamžitě přitočila.

Objednal pití. Pro dva. To nevypadalo dobře.

Sledoval mě zpod hustého obočí. Vlasy nad protáhlou snědou tváří s výraznou bradou měl střižené na krátko, což ale nemuselo nutně znamenat, že je voják. I když to pod vybledlým jezdeckým úborem nebylo tolik zřetelné, vsadila bych se, že svaly mu nechybí. Kdyby patřil k čarodějům, rozhodně by takhle nevypadal. Musel tvrdě cvičit, a tím se většina kouzelníků nezdržuje. Navíc nezanechával nijak výraznou magickou stopu. Měl u sebe nanejvýš pár amuletů, pravděpodobně ty dva prsteny na pravé ruce. Jistě, mohl být natolik silný, aby přede mnou dokázal svou stopu úplně zakrýt, ale z nějakého důvodu, říkejme tomu intuice, jsem si to nemyslela. Znepokojovaly mě ale jeho oči – nepříjemně tmavé, sotva se v nich daly rozeznat zornice. Vyzařovalo z něj plíživé nebezpečí.

Otevřel dlaň a ukázal mi malý medailon pulzující mocí. Snažila jsem se nedat na sobě znát zděšení. Muž naproti mně patřil ke Konkláve. Konkrétně do třetího kruhu, což už je pořádně vysoká hodnost.

„Pěkné. A co to má být?“

Bylo jasné, že mi na to neskočí, ale potřebovala jsem chvilku na to, abych se vzpamatovala. Je to jen *rytíř*, jak si domýšlivě říkají vojáci obou magických frakcí. Měla bych být schopná se ho v případě nutnosti poměrně snadno zbavit. Jenže stačí, že mám jakožto nekromantka problémy s Řádem. Neměla bych si to ještě rozházet s vlastními – být Konkláve nade mnou ochrannou ruku zrovna nedrželo.

„Teď na chvíli přestaneme předstírat, že nevíme, co je ten druhý zač,“ promluvil konečně neznámý hlubokým hlasem, „a budeme se bavit jako dva rozumní lidé.“

„Co chceš?“

„Přede dvěma dny utekla ze zarthských kobek čarodějka. Co mi k tomu povíš?“

„Přejdi k věci, nemám náladu na hry.“

„Ve stejnou dobu, kdy jsi utekla, byl zabit král Hedrik.“

Překvapeně jsem zamrkala. „Hedrik je mrtvý?“

Rytíř po mně střelil pochybovačným pohledem. „Z jeho vraždy je podezřelý nekromant.“

Ušklíbla jsem se.

„A jelikož jsem byla určitě jediný nekromant ve městě, musela jsem to nutně udělat já... Skvělá dedukce. Hodláš mě dovést zpátky do Zarthu kvůli nějaké odměně? Být tebou, tak od takové pošetilosti raději upustím.“

„Nesleduju tě už druhým dnem kvůli té almužně, co na tebe vypsala zarthská věž.“

„Proč tedy?“

„To bych raději probral někde jinde.“

„Za koho mě máš?“

Rytíř mi věnoval samolibý úsměv. „Kdybych tě měl v úmyslu dopadnout a nárokovat si pak peníze za tvou hlavu, s žádným divadlem bych se nenamáhal.“

„Opravdu? Ráda bych podotkla, že nejsi mág, jen rytíř. Nepředstavoval bys pro mě soupeře.“

„Tvá sebedůvěra je neotřesitelná.“

„Zatím jsem potkala jen velice málo čarodějů, kteří přede mnou dokázali skrýt svůj potenciál. A ty mezi ně nepatříš. Tvoje insignie třetího kruhu na mě žádný dojem neudělala.“ Na chvíli jsem se odmlčela. „Ovšem bez magie by ses tak vysoko nedostal. Nejspíš používáš něco, co váže energii za tebe – třeba ten prsten, co máš na ruce?“

Z pohledu, který mi věnoval, mě zamrazilo. Přisahala

bych, že mu v očích probleskla rudá. Že bych se ve svém odhadu přece jen spletla?

„Chci si jenom promluvit,“ řekl, když ovládl podráždění, které jsem v něm vyvolala.

„Jistě, a slunce zapadá na východě.“

„Kdybych chtěl, přemohl bych tě.“

V očích mi zeleně zajiskřilo, jak je prostoupila nekromantská magie: „Zkus to.“

Atmosféra v šenku se náhle změnila. Hudba dál hrála, lidé zpívali a po stole tekly medovina a pivo, ale vzduch se navíc prosytil uvolněnou energií. Ovšem ne mojí.

Než jsem stihla jakkoliv zareagovat, rytíř sedící přede mnou se náhle rozplynul a vzápětí se ocitnul vedle mě.

Jednou z výhod mého stavu je skutečnost, že mi srdce bije pomalu a nepravidelně bez ohledu na situaci, takže mě napohled nic nerozhází. Díky tomu jsem sebou jen nepatrně cukla, když mi jeho prsty obemkly zápěstí.

„Jak jsem řekl, chci si jen promluvit.“

Lidé k nám pomalu obraceli tváře. Jak by ne, když se v jejich blízkosti čarovalo. I když na to byli většinou zvyklí, mágové všeobecně nebudili příliš důvěry, čemuž odpovídala jejich oblíbenost. Já sama stěží skryla překvapení nad kouzlem, které rytíř použil – o žádném takovém jsem dosud neslyšela.

Rychle jsem zvážila své možnosti.

Můžu ho zabít a tím na sebe přivolat hněv Konkláve. Což by vzhledem k tomu, že jsem se chtěla stát jeho členkou, nebylo zrovna moudré.

Můžu ho omráčit a utéct. Jenže tím se nic nevyřeší. Měla bych pak za patami nejen zarthské čaroděje, ale ještě

jednoho stoupence černokněžnické frakce. Útěk tedy také nepředstavuje řešení. Zatím.

Nezbývalo mi nic jiného než ho vyslechnout a věřit i nadále tomu, že se z případné pasti dokážu dostat. Podle toho, jak mi voják sevřel zápěstí, se domníval, že ke kouzlení potřebuji ruce. Omyl. Vzhledem k mému mládí mě šeredně podcenil, jako už mnoho jiných před ním. Dávno nedoprovázím čarování gesty, stačí jen pár šeptem pronesených vět. Vzhledem k tomu, jak často magii používám a jak se v ní zlepšuju, mi už za rok za dva postačí k užití téměř jakéhokoli kouzla jen pouhá myšlenka.

Rytíř se na mě vyzývavě zadíval. Když jsem přikývla a moje oči nabyly původní hnědé barvy, pustil mě. Nechal na stole pár mincí a vstal. Následovala jsem ho skrz lokál a cestou mrkla na hlídače u dveří, který se zdál pravdivostí mé historky zaskočen zjevně stejně jako já.

Venku se do mě zakousl chlad. Poodešla jsem se svým průvodcem kousek stranou ke stájím, před nimiž měl uvázané koně – jednoho jízdního a druhého na zavazadla. Zjevně se neplánoval zdržet. V předtuše léčky jsem neustále zůstávala ve střehu. Dunven patřil ke středně velkým městům a profitoval z dostatečné blízkosti Zarthu – hlavního města Mowaku. Množství lidí v ulicích bylo tudíž občas nepřijemné, ale teď, když by je jeden uvítal, se po všech snad slehla zem.

„Takhle dál od zvědavých uší je to lepší,“ prohlásil rytíř, když se ujistil, že jsme skutečně sami.

„A dál od svědků, to dá rozum,“ zamručela jsem.

„Chci si jen promluvit. Vlastně ti chci něco nabídnout.“

„Co bys asi tak mohl nabídnout hledané nekromantce?“

„Členství v Konkláve.“

„K tomu nemáš zmocnění.“

Povzdychl si.

„Dobře, přimluvím se u rady za tvoje přijetí.“

Do očí mi zlobně pronikla zase trocha zelené. Magie se mi přelila přes linie znamení, které jsem doposud zdárně skrývala iluzí. Je to daň, kterou platí všichni čarodějové. Většina z nich má ale to štěstí, že se jejich znamení nachází na místech, která mohou snadno zakrýt. To moje se mi bohužel táhne přes celá záda a výstřih až do obličeje.

„Myslím to vážně. Konkláve by mohlo smýt všechny tvé zločiny,“ pokračoval rytíř.

Vybavil se mi můj vypálený cejch. „O tom mám jistou pochybnost. Proč by ses za mě ale u kohokoliv přimlouval?“ Jeho nabídka byla příliš lákavá, to není jen tak. „Co ode mě chceš?“

„Potřebuji tvoji pomoc,“ přiznal.

Nevěřila jsem vlastním uším.

„Žertuješ?!“

Za našimi zády se otevřely dveře od hostince a vyšlo jimi na ulici několik hostů. Nezdálo se, že by v jejich přítomnosti můj společník řekl cokoliv dalšího, i když se od nás nacházeli poměrně daleko.

„Víš ty co, vrátím se zase zpátky do tepla.“ Otočila jsem se a udělala pár kroků.

„Počkej!“ zavelel. Tón jeho hlasu mě na okamžik přimrazil na místě. „Řeknu ti to.“

Jenže já mu nevěřila. Srdce mu bilo až příliš rychle na to, aby se mi chystal říct pravdu.

Počkal, dokud jsme nebyli zase sami, než spustil.

„Před třemi dny jsem přijel do Zarthu z pověření Konkláve. Ráno po mém příjezdu se městem rozkřiklo, že Jeho Veličenstvo bylo zavražděno. Čarodějové roznesli, že podezřívají nekromanta. A že téhož večera, kdy byl král zavražděn, shodou okolností z kobek věže jeden uprchl.“

Založila jsem si ruce na prsou. „Ano, to už jsi říkal.“

„Pokud zločin spáchal někdo, kdo spadá pod pravomoc Konkláve, mohou konklavisté vzít případ do svých rukou. A jak nejlépe si poradit se situací, v níž jde o mrtvolu, než spolupracovat s nekromantem? A já zrovna měl jednoho skoro na dosah. Proto jsem se vydal po tvé stopě. Nejsi tak nenápadná, jak si myslíš,“ dodal.

„Chceš, abych ti pomohla odhalit králova vraha? To je absurdní!“ Možná nelhal, ale rozhodně mi neříkal všechno. „K čemu by ti byla trestaná čarodějka? Jsi blázen. Jako divoký mág bez ochrany Konkláve si to jen těžko můžu nakráčet do hlavního města a tvářit se jakoby nic. Nemluvě o tom, že jsem jim právě utekla z vězení...“

Pravda, v kobkách zarthské věže jsem si tentokrát pobyla všehovšudy tři dny. Místní čarodějové věděli, že obyčejné mříže mě nezastaví, a tak mi dali achronové náramky, které odčerpávají energii potřebnou ke kouzlení. Jenže se pánové přepočítali. Pouta mě sice vysála, ale za ty tři dny se mé síly obnovily natolik, že magie pouta doslova rozežrala. Na útěku jsem se ještě stihla postarat o jeden nevyřízený účet, kvůli němuž jsem do města přijela. A důvod vracet se do jámy lvové jsem teď rozhodně neviděla.

„Nevjela bys do Zarthu jako divoký mág, ale jako konklavistka.“

Tím mě na okamžik zcela ohromil.

„Samozřejmě by to bylo jen naoko, ale kdo se o tom dozví?“

„Co to tady se mnou hraješ?“ Tohle musela být nějaká past, prostě musela. Vztek se mi propálil žilami a vládu protentokrát převzala nemrtvá magie. Než jsem ji stihla zastavit, pronikla mi do očí. Jeden z koní zafrkal.

Iluze zakrývající můj pravý vzhled zmizela a dala tak na odiv ne dvakrát lichotivou skutečnost. V dlouhých černých vlasech se vyjímal několik zářivě bílých pramenů, které na první pohled prozrazovaly, že je se mnou něco šeredně v nepořádku. Na lícni kosti se mi vykreslilo magické znamení v celé své kráse a nehty na pravé ruce zčernaly. Učinná krasavice. A nutno podotknout, že mi nyní do barvy ladily i oči – byly mléčně bílé.

„Bohové,“ hlesl rytíř a udělal dva klopýtavé kroky vzad. „Jak je tohle možné?!“

Zavřela jsem oči a potlačila síly deroucí se na povrch. Když jsem je otevřela, zůstaly zase jen magicky zelené. Relativně neškodné.

„Asi bychom měli začít znovu...“ zkusil to rytíř konejšivým hlasem.

„Nejspíš,“ přisvědčila jsem. „Takže: co *opravdu* chceš?“

„Aby ses se mnou vrátila do Zarthu a pomohla mi dopadnout králova vraha.“

Pravda.

„Co z toho budeš mít?“

„Posílí to vliv Konkláve. Objasnit takovou událost, která vejde do dějin, a ještě udělat pitomce z čarodějí Řádu? Lákavé.“

Pravda.

„A mě potřebuješ *jen* k tomu, abys snáze dopadl vraha?“

Přikývl.

Lež.

„Nebojíš se, že pokud je za to opravdu zodpovědný nekromant, budu ho krýt?“

Na to mi už neodpověděl.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se.

„Můžeš mi říkat Vadir.“

Prívětivě jsem se na něj usmála.

„Víš, že poznám, když nemluvíš pravdu?“

I kdyby se mu zase nepatrně nezrychlil tep, podezírala bych ho ze lži. Vybrat si nejčastější radašské jméno a vypadat jako typický Garfan?

„Vím.“

„Přesto mi nehodláš říct pravdu?“

Zadíval se mi zpříma do očí. „To, co potřebuješ vědět, už víš. Ale přísahám, že tě nepředhodím Řádu, gardě ani jiným zástupcům spravedlnosti.“

„Já jsem Nixariem... ze Zarthu. Můžeš mi říkat Nix.“

Povytláhl obočí.

„Na to, že jsi odsud z Mowaku, máš silný přízvuk.“

„V obecné má přízvuk každý.“

Dala jsem si záležet, abych větu pronesla čistou mowačtinou. Mluvila jsem plynne i gartsky a radašsky a díky Togharovi se dokážu domluvit i s minotaury. Za univerzální řeč se však po celém Accadu považovala takzvaná obecná accadština. Tu se učil každý, komu se dostalo alespoň nějakého vzdělání. Jen ti nejurozenější se spolu s čaroději vzdělávali i ve staré accadštině – dávno mrtvém ja-

zyku, který nyní sloužil jen k předvádění se na večírcích a k zaklínání.

Vadir přistoupil na hru a také bez potíží přešel do mé mateřštiny.

„Dobrá, Nix. Pomůžeš mi tedy?“

Na okamžik se mě ještě zmocnily pochyby.

„Jak si to celé vlastně představuješ?“ zeptala jsem se.

Vadir se znovu obezřetně rozhlédl. „Pomůžeš mi dopadnout královraha a já se na oplátku za tebe přimluvím u rady. Taky se postarám, aby po tobě nikdo nešel, pokud se provalí, že ses tady vydávala za konklavistku.“

Pořád jsem se tomu zdráhala uvěřit.

„Dobrá, ale chci polovinu z odměny za dopadení vraha.“

Rytíř se zaškaredil. „Třetinu.“

„Polovinu,“ trvala jsem na svém.

Podrážděně na mě zavrčel. „Dostaneš třetinu a v Zarthu budeš žít na mou útratu.“

Přikývla jsem. „To je přijatelné.“

Pak vytáhl zpoza opasku nůž a podal mi ho.

Chvilí trvalo, než mi došlo, co s ním zamýšlí. „Na to zapomeň, nebudu s tebou uzavírat krevní smlouvu!“

„V tom případě naše dohoda neplatí.“

Krevní smlouva, dohoda krve, krvavý kontrakt... Tento rituál měl mnoho jmen. Vždy šlo ale o totéž: zavázat se ke svému slovu. Provést ho mohli jen lidé provozující magii, nebo ti, jimž sice kolovala v žilách, ale nedokázali ji použít bez pomoci – jako Vadir.

Když jsem stále váhala, ušklíbl se. „Je to záruka i pro tebe – opravdu se za tebe budu muset přimluvit a nebudu tě moct předhodit bělokabátníkům.“

Bylo zřejmé, že tím vším Vadir sleduje svoje vlastní zá-
měry. Nedokázala jsem ale odhadnout jaké. Smlouvy se
neuzavírají v malicherných případech. Magie je zrádná.
Pokud k naplnění dohody nedojde, vezme si svou daň, jejíž
výše závisí na míře provinění.

Nakonec jsem souhlasila. Jistě, dala jsem toho v sázku
hodně, ale můžu získat mnohem víc. Pokud se tím přiblí-
žím členství v Konkláve, za risk to stojí.

Vadir se řízl do dlaně. Já učinila totéž, akorát jsem se
musela v ráně trochu porýpat, aby se hned nezacelila.
Nekromancie je jediný druh magie umožňující hojení bez
použití amuletů. To ví každé malé děcko. Stejně jako to, že
černá magie je nezákonná, pokud nepatříte ke Konkláve.

Když se mi v dlani nasbíral dostatek krve, nabídla jsem
ji Vadirovi. Přitáhl si mou ruku blíž a bez rozpaků se napil.
Když mi dlaň olízl, aby ani kapka životadárné tekutiny ne-
přišla nazmar, otřásla jsem se. V očích se mu znovu mihl
záblesk rudé a mě napadlo, že jsem právě možná udělala
obrovskou chybu. Jenže už se to nedalo vzít zpátky. Spolkla
jsem několik kapek Vadirovy krve a okamžitě na mě do-
lehla tíha závazku, který se mezi námi vytvořil.

„Teď zapracujeme na tom, abys jako černokněžník Kon-
kláve taky vypadala,“ ozval se znovu Vadir. „Začneme tím,
že si půjčíš Démona,“ ukázal na ebenového koně.

Jednalo se o výstavního hřebce, podle rozložitosti v ple-
cích a výšky nejspíš válečného. Jeho osrstěná kopyta by
dokázala hravě prorazit lebku. Zvíře po mně louplo okem,
jako by zvažovalo, jestli se uráčí mě nést, nebo mě shodí při
nejbližší příležitosti. Ale na pach smrti, který mě obklopo-
val, kůň nijak nereagoval. To bylo důležité.

„Zarth je odsud den cesty. Když vyrazíme hned, zítra touhle dobou budeme moci odpočívat na lepším místě, než je tenhle pajzl.“

Rozloučila jsem se s částí peněz za nocleh, které mi hostinský odmítl vrátit. Venku jsem znovu pohlédla na koně, kterého mi Vadir laskavě zapůjčil. Byl ohromný a neosedlaný, takže bez jeho dobré vůle a pomoci se na něj jen tak nedostanu.

Vadir si toho všiml a nastavil mi spojené dlaně. Zapletla jsem prsty do hřívy a s rytířovou pomocí se vyšvihla zvířeti na hřbet. Démon párkrát nervózně přešlápl a pohodil hlavou, ale když jsem k němu šeptem promluvila, utišil se. Ještě zastříhal ušima, ale přestal vyvádět.

Cesta byla široká a bez výmolů. Z Dunvenu vedla na východ, kde se napojila na dlážděnou říšskou silnici. Ta následně pokračovala na sever do Zarthu a na jih do Vaasu. Přestože většina Mowaku zůstávala zalesněná, kolem cest byly stromy záhy vykáceny. Šlechta tím chtěla usnadnit život kupcům, kteří se nemuseli tolik bát přepadení. Navíc vznikla celá řada tábořišť pro karavany a rychle se ukázalo, že půda najde i zemědělské využití. Kolem Dunvenu se nacházelo mnoho rozlehlých pastvin. Jedinou nevýhodou bylo, že na otevřeném prostranství profukovalo.

S nastupující nocí se dostavil i chlad. Rytíř mi půjčil plášť, když viděl, jak se na koňském hřbetě choulím v prostých šatech, které jsem ukradla na útěku ze Zarthu. I když dorůstající měsíc svítil jasně, většina lidí by považovala cestování v noci za bláznovství, pokud jste zrovna pod rouškou noci nepodnikali něco nezákonného. Vadir by se

tomu dozajista také vyhnul, kdyby ho netlačil čas. Mně to nevadilo. Toghar viděl ve tmě, takže jsme společně cestovali pod hvězdami již nesčetněkrát. Co nejdříve musím Toghovi dát vědět, jak se teď věci mají, aby mě nešel hledat... Vyčiní mi, že jsem přišla o svoje věci a koně, ale to už je takový náš zvyk. Jeho určitě nepřekvapí, že jsem se dostala do potíží, a já se budu tvářit, že si jeho výtky беру k srdci.

„Proč mi chceš pomoci?“ zeptal se náhle Vadir. „Tak moc toužíš patřit ke Konkláve, že se mnou budeš spolupracovat, i když víš, že k tobě nejsem zcela upřímný?“

Pokrčila jsem rameny. „Nemám co ztratit.“

„Jak to, že o tobě rada doted' nevěděla?“

„Nepodařilo se mi uplatnit precedent.“

Precedent byla úmluva mezi oběma čarodějnými frakcemi. Každý černokněžník, když se u něj projevil jeho nadání, mohl předstoupit před Konkláve, které následně rozhodlo o tom, zda je možné daného mága vychovávat v duchu vlastních pravidel, nebo nikoliv. Pokud rozhodnutí nebylo příznivé, dostal se dotyčný rovnou do rukou Řádu, který na něm vykonal spravedlnost podle svého uvážení. Smutnou pravdou zůstávalo, že černokněžníci hodnotili vlastní lidi mnohem přísněji než jiná čarodějnická uskupení. Proto ne každý členství v Konkláve zkoušel. Mnozí raději riskovali a stali se divokými mágy.

„Takže jsi stanula před nejvyšším a on tě nepřijal?“

„Ne, Řád mě stihl odsoudit ještě dřív, než jsem vůbec dostala příležitost pokusit se získat své místo.“

„Opravdu jsi něco provedla, nebo tě bělokabátníci odsoudili zkrátka jen za to, že jsi nekromantka? Porušili by tím dohodu, kterou s nimi máme.“

„Teď už na tom nezáleží,“ zamručela jsem podrážděně.

Jenže záleželo. Alespoň mně. Ovšem nikomu jinému zjevně ne. I Vadir to nechal být. Zákony neplatí pro všechny stejně, to je známá věc.

„Mohla jsi snadno utéct, nebo mě zabít,“ promluvil po chvíli znovu.

„Mám dost problémů i bez toho, aby po mně šlo ještě Konkláve. Kromě toho si potřebuju trochu vydělat.“

„Z čeho jsi žila doted?“

„Já a můj společník se necháváme najímat – děláme doprovod všem, kteří zaplatí a nemají morální problémy s tím, že je bude chránit černokněžník a minotaur.“

„Minotaur? To vysvětluje tu iluzi. Netušil jsem, že se lidé mohou naučit jejich kouzla.“

„Šamanky jsou v sesílání iluzí nepřekonatelné. To proto, že jim sama příroda pomáhá a ohýbá realitu podle jejich přání. Ale ve skutečnosti je to jako obecná magie. Jen trvá hodně dlouho, než se ji člověk naučí. Většina čarodějů kupodivu není tak trpělivá.“

Pracovat s minotaurí magií pro mě bylo zpočátku velice náročné. Dokázala jsem s její pomocí jen zakrýt bílé vlasy, černé nehty a část znamení v obličeji. Naučit se plynule vyvolat tuhle drobnou iluzi mi trvalo tři roky.

Nad ránem Vadir konečně svolil ke krátké přestávce u jednoho z tábořišť. Potřebovali jsme ji jak my, tak koně. Zvířata se odešla napít k nedalekému potoku a my si dali brzkou snídani.

„Jedno mi vysvětlí,“ prohodil, zatímco ukusoval sýr. „Jsi nekromantka, ale před hostincem tvé oči pohltila nemrtvá

magie lichů... Ještě jsem neslyšel o nikom, kdo by dokázal používat dva druhy magie. Nejde to.“

„Očividně jde.“

„Co jsi tedy zač? Nekromant nebo kostěj?“

„Trochu od obojího, řekla bych.“

„Jak se něco takového může stát?“

„To víš, člověk si poklidně chcípá v křoví a najednou se tam objeví někdo, kdo ho zachrání... Tedy alespoň z větší části,“ dodala jsem sarkasticky. „Energie se chovají, jako bych zemřela a dovolily mi spojit se s magií nemrtvých, ale zároveň žiju. Alespoň v jistém smyslu.“

„Nechápu, jak se někdo jako ty mohl nechat chytit a zavřít.“

Tuhle poznámku jsem přešla mlčením. Snažila jsem se po pravdě zodpovědět všechny Vadirovy otázky. Jeden nikdy neví, co by se mohlo hodit, až se ho na mě rada bude vyptávat. Ale jeho všetečné dotazy už mě trochu unavovaly. Dlouho se mi nestalo, že bych byla nucena někomu objasňovat svou existenci nebo ospravedlňovat své činy. Toghar mě chápal i beze slov a nikdy mě nesoudil. Zvykla jsem si na to, bylo to pohodlné.

„Proč jsi vůbec přijela do Zarthu?“

„Vybrat si jeden dlouho nesplacený dluh.“

„Zemřel u toho někdo?“ zeptal se nevzrušeně.

Byla jsem v pokušení zalhat. Jenže Vadir nejspíš tušil, že se zkusím z odpovědi nějak vykroutit.

„Jo. Ale věř mi, ten chlap nikomu chybět nebude.“

Kopyta našich koní duněla na velkých kamenných kvádrech, když jsme se blížili k městu. Vracela jsem se na místo,

z něhož jsem se sotva před pár dny s úlevou dostala pryč. Ale tentokrát jsem se neschovávala...

Zanedlouho se před námi objevily první povozy. Nedařilo se mi ignorovat zděšené pohledy, když lidé viděli můj obličej – podobným reakcím jsem již odvykla. Většinou mou tvář zakrývala iluze. Ale teď ne. Čarodějky Konkláve se nestydí za to, kým jsou. Naopak to hrdě dávají na odiv.

Před polednem se mi Vadir zařadil po bok.

„Nechtěl jsem, aby se tě mé otázky dotkly.“

„Taky že nedotkly.“

Chvíli jsme pokračovali mlčky.

„Kde máš svůj prsten?“ zeptala jsem se ho na oplátku, aby věděl, jak nepříjemné občas mohou vlezlé dotazy být. „Došlo mi hned, že nedokážeš vázat energii sám za sebe,“ dořekla jsem v odpověď na jeho podmračený výraz.

Nakonec si rezignovaně povzdechl. „Vypomáhám si artefakty. Mají ale jen omezenou moc – nemohu je využívat opakovaně.“

„Jsi čaroděj-kovář?“

„Dostal jsem se díky tomu do třetího kruhu,“ připustil.

Udělat amulet k ochraně či léčení bylo snadné. Vložilo se do něj kouzlo a zůstalo v něm dočasně uschováno. Zvládl to každý čaroděj. Ale udělat artefakt bylo náročné jak na dovednosti, tak na znalosti. Běžné účinky magie totiž artefakty zesilovaly a do značné míry i měnily. Jednou vložené kouzlo se v nich mohlo během let přetvořit v něco docela jiného. Nedalo se pak odhadnout, co způsobí – hodně staré artefakty byly nebezpečné. Řád se je snažil vyhledávat a likvidovat. Čaroděj-kovář dokázal takové předměty zpracovávat, ačkoliv sám magií nevládl.

Neměla jsem patřičné vzdělání, takže bych podobné věci ani neměla vědět. Ale v mé hlavě zkrátka byly. Dlouho mi trvalo si plně připustit, jak se tam ocitly – poslední dar mých rodičů, kteří se neobtěžovali své dceři sdělit, že patřili mezi černokněžníky.

Zarth nás uvítal pozdě odpoledne. Vysoké kamenné hradby se před námi tyčily už dlouho, ale vzdálenost v případě takové mohutné stavby klame.

Strážní u brány na nás hleděli značně podezřívavě a já si všimla, že mají zbraně v pohotovosti. Jen samozřejmost, s jakou jsem dávala na odiv své znamení, je odradila od přímé konfrontace. Zdravý rozum jim správně radil, že do města nejspíš míříme oficiálně.

Vadir přijel blíž a ukázal mužům svou insignii.

„Jsem tu na žádost korunního prince,“ dodal.

„A ona?“

„Je tu se mnou,“ odpověděl prostě Vadir. Z tónu jeho hlasu mi přeběhl mráz po zádech.

Vojáci se nehádali.

„Jedte.“

„Jaký hostinec nám doporučíte?“ zeptal se ještě Vadir.

„U Královy korouhve,“ vysoukal ze sebe jeden z nich.

Jakmile jsme se ocitli z doslechu, rytíř se začal tiše smát.

„I když nemáš s čím hrát, musíš všechny přesvědčit o opaku. Lež a strach, to jsou dva mocné nástroje, když s nimi umíš pracovat.“ Zdál se sám se sebou spokojený.

Já jeho nadšení nesdílela. Možná za to mohla tíha kamene kolem nás. Kopyta koní klapala na cestě mezi dvěma železnými mřížemi pod parkánovou zdí a nad námi zely

rozšklebené černé otvory na olej. Vyvolávalo to ve mně stísněné pocity. A to šlo jen o vnější hradbu...

Dali jsme na radu strážného a ubytovali se U Královny krouhve. Už na první pohled vypadal hostinec solidně. Nejprve jsme odvedli koně do stájí. Skutečnost, že Démon neměl sedlo ani uzdu, pacholek moudře nijak nekomentoval.

Když si nás hostinská všimla, usmála se, ačkoliv bylo zřejmé, že její úsměv skrývá silnou nervozitu. Pohled na mě a Vadira asi nevyvolával v lidech kolem zrovna pozitivní emoce. Majitelka kvůli nám v nejbližších dnech nespíš přijde o pár zákazníků. Předpokládám, že ušlý zisk půjde z našich kapes. Tedy z té Vadirovy.

„Rádi bychom se ubytovali.“

Vadir chtěl objednat pouze jeden společný pokoj, asi aby ušetřil, ale rychle pochopil, že na to nepřistoupím.

„Bude si paní přát pokoj s možností koupele?“

„Zajisté. Mohl by mi ji někdo připravit co nejdříve?“

„Samozřejmě. Budete si přát večeři do pokoje?“

Vadir vysázel na stůl patřičný obnos.

Dodržel slib a zaplatil i za mě.

Labužnický jsem si vychutnávala horkou koupel. Po dlouhé době takový přepych. V tuto chvíli jsem s vývojem událostí mohla být alespoň částečně spokojená, přestože mi Vadir trochu zkomplikoval život. Ovšem přímluva u rady už stojí za změnu původních plánů.

Měli bychom co nejdřív začít s vyšetřováním, než se někdo dozví, že ke Konkláve vůbec nepatřím.

II.

BLÍŽIL SE VRCHOL záchvatu. Nohy mi už dávno vypověděly službu, tělo se neovladatelně tráslo, dech zadržával v hrdle. Toghar mě tisknul ke své hrudi, abych si neublížila. Vlastní magie mě spalovala, jako by mi žilami protékal tekutý kov.

Togh mi šeptal uklidňující slova ve svém jazyce. Naučil mě ho, abychom se mohli tajně domlouvat. Stejně tak mi vysvětlil základy iluzí. Díky němu jsem dokázala svou moc zkrotit a alespoň částečně pochopit. Jeho znalosti mi dovolily zas a znovu překonávat vlastní hranice, pokoušet achronové náramky až do krajnosti a získávat z nich po troškách energii, kterou jsem ukládala do rozličných předmětů. Postupně ale vyprchávala, takže načasování muselo být přesné. Proto jsem souhlasila s tím, že záměrně vyvoláme záchvat, až se bude přesouvat první várka trestanců do nového tábora, na další úsek stavby. Togharův život je v mých rukách. Nesmím ho zklamat!

Tělo se mi prohnulo do oblouku. Už jsem nedokázala zadržet výkřik. To bylo znamení pro Toghara. Zajel špičkou svého drápu do masa pod náramkem. Snažil se, aby mi příliš nepoškodil šlachy, a já slyšela, jak rohovina skřípe o jemné zápeštní kůstky.

Pohlédl mi do očí a viděl, že je kalí mléčná běl. Ze rtů mu splynula modlitba, aby ho Taurus uchránil mé moci, a když jsem znovu vykřikla, prudce trhl prstem.

Zašlý kov nevydržel tlak Togharovy síly spojené s mou energií a prasknul. Zbavit se druhého náramku už nepředstavovalo problém. Do okolí se uvolnila vlna nemrtvé magie a ničila vše, co jí přišlo do cesty: věci i lidi.

Záchvat mě vyčerpал, tak jako vždy. Toghar si vyndal z ucha kostěnou náušnici s malým dřevěným korálkem a pírkem: moje amulety. Vložil mi šperk do dlaně, abych načerpala trochu energie. Zatímco k nám doléhaly výkřiky – nešťastné i rozčilené, plné bolesti, žalu i vzteku –, minotaur se chopil řetězu spojujícího mé kotníky. Během chvilky oka povolila. Dozorci nikdy nenapadlo, co by se stalo, kdyby minotaur použil svou sílu, aby někoho osvobodil. Neměli k tomu důvod – Toghar to nikdy neudělal. Proč by měl? Čeho by tím dosáhl? Řetěz spojující jeho okovy byl mnohonásobně silnější, s tím by si neporadil ani on. K tomu potřeboval mou magii. A abych jí mohla znovu vládnout, musela jsem být volná...

Togh mi pomohl na nohy a já udělala první, roztřesený krok. Bude chvíli trvat, než budu znovu schopná chůze.

Strážní se k nám sbíhali se zbraněmi v rukou. Toghar se postavil a zařval na ně. Viděli neporušený řetěz mezi jeho okovy, a navzdory syrové energii, která stále byla cítit ve vzduchu, si nepřipouštěli, co se stalo. Dokud jsem se zvednutýma rukama zpoza minotaura nevyšla já. Teprve tehdy dozorcům došlo, že už je pozdě na cokoliv. Mé tělo bylo od magie odříznuté tak dlouho, že po ní hladovělo a nyní ji do sebe lačně vpíjelo z okolí. Brzy za to zaplatím daň, i čerpání energie z jiných zdrojů něco stojí, ale teď na tom nezáleželo. Oči poukazovaly na moji nepochopitelnou dvojakost – jedno oko bylo zelené, jedno bílé.

Magie mi plnila žíly ohněm. Snažila jsem se nápor energie ustát a zkrotit, ale šlo to jen s obtížemi. Vojáci se rozutekli na všechny strany, nehleděli na trestance a otroky, kteří dělali totéž. Jenže před mou čerstvě nabytou mocí nebylo

úniku. Myšlenky na pomstu ve mně zakořenily tak hluboko, že nyní kouzla poslouchala moji vůli, aniž bych si to uvědomovala, a rozsévala do okolí zkázu. Pro každého bez rozdílu...

Lidé kolem se měnili ve vysušené mrtvolky. Částičky práchnivějících kostí vířily vzduchem spolu se zrnky písku.

Zanedlouho magie moje tělo nasýtila a utišila se. Při pohledu na uschlé trsy trav a ostatky roztroušené kolem na mě začalo dotírat svědomí, ale já ho neposlouchala. Konečně jsem spáchala zločin, za který mě odsoudili: stal se ze mě nebezpečný čaroděj.

Kulhavě jsem kráčela pryč s Togharem v patách. Při chůzi za mnou chrastil přetržený řetěz. Vždy na nás hleděli jako na postradatelné položky a nyní se staneme jen dalšími oběťmi strašlivé tragédie při stavbě říšské silnice. Nepřežil nikdo, kdo by mohl tvrdit opak.

Jako svědectví zůstal jen pruh spálené země, na němž už nikdy nic neporoste...

Probudila jsem se celá zpocená v místnosti nasycené magií. Zaklela jsem, přiskočila k oknu a rychle ho otevřela, aby se uvolněná energie nevznítla a nevyhodila celý hostinec i se mnou do povětří. Noční můry mě už dlouho netrápily. Mowak pro ně ale podle všeho představoval živnou půdu.

Sešla jsem do šenku, kde už na mě čekal rytíř. Ušpiněné oblečení vyměnil za čistou tuniku a kalhoty. Vše sice v tmavých barvách Konkláve, ale rozhodně díky tomu nepůsobil nijak majestátně. Při pohledu na mé ukradené šaty mi došlo, že sama vypadám ještě hůř.

„Pokud nemáš nic proti, zastavím se v hostinci, kde jsem byla ubytovaná, jestli jim nezůstalo něco z mých věcí.“

Vadir nic nenamítal.

Netrvalo dlouho, než jsem našla malou hospůdku nedaleko první vnitřní hradby, kde mi při poslední návštěvě poskytl nocleh. Majitel mě poznal a viditelně zbledl. Měl k tomu důvod – minule k němu přišla osamělá žena na cestách, dnes nepřívětivě vyhlížející čarodějka. Budiž mu přičteno ke cti, že přiznal, co s mým majetkem udělal. Koně a meč už neuvidím, ale zůstalo mi aspoň nějaké oblečení a boty.

„Netušil jsem, že se vrátíte,“ koktal, když mi podával drobný raneček.

„Zajisté,“ zavrčela jsem a vyšla do patra, abych použila volný kamrlík, v němž jsem původně bydlela, k převléknutí. Vlastně jsem se nezlobila. V takové chvíli by se každý zachoval stejně. Jenže nyní k mé roli patřilo sem tam někoho zastrašit, jak mi Vadir zdůrazňoval.

Stávající šaty jsem s chutí vyměnila za přiléhavé kalhoty z jemné kůže, k nimž patřily vysoké jezdecké boty. Oblékla jsem si dámskou košili s rafinovanou tkanicí vpředu: odhalovala dost, ale zas ne tolik, aby to bylo nevhodné. Hned jsem se cítila mnohem lépe.

„S tímhle nalož podle vlastního uvážení,“ hodila jsem hospodskému svázané šaty, které až doteď tvořily celý můj šatník. „Do dvou dnů chci mít zpátky veškeré vybavení na koně, které jsi prodal. Bydlím U Králový korouhve.“

„Ale...“

„Myslím, že peníze z mého tlumoku a ty, které jsi utržil za mé věci, ti na to budou stačit.“

Přikývl a dál už se nehádal. Já mezitím svírala v dlani drobný flakónek s jemnými černými zrníčky a doufala, že si ho nikdo nevšimne. Nepatřil k tomu, co mi bylo nyní vráceno. Naštěstí mi zůstala trocha duchapřítomnosti a ne všechno jsem nechala v zavazadlech, aby to mohl najít kdejaký zvědavec.

Měla jsem s obsahem flakónku jisté úmysly, které ale vzaly za své, když mě chytili. Následkem toho jsem pak musela improvizovat a obstarat si substanci znovu. Nyní se jí ovšem musím zbavit. Neprospělo by mi, když by ji u mě někdo našel. Ale nemohla jsem si dovolit zdržovat se tím právě teď. Měla bych být ráda, že majitel putyky zatím nezpochybňoval mou autoritu, a nepokoušet dál své štěstí.

V pokoji U Králový korouhve jsem z nedostatku dalších možností lahvičku schovala pod slamník. Bude ještě dost času s ní naložit podle potřeby...

Po obědě Vadir vyrazil do rušných ulic Zarthu a já ho neochotně následovala.

„Jak už jsem řekl, královraždu prošetřují mágové. Proto si půjdeme promluvit s mistrem věže. Mohl by pro nás mít zajímavé informace.“ Pak pro něco sáhl do kapsy. „To je insignie Konkláve,“ řekl potichu a vložil mi do dlaně medailon, „bez ní bys jako trestaná čarodějka neměla šanci před mistra předstoupit.“

Když se řekne věž, všichni okamžitě vědí, že je řeč o věži mágů. Každé větší město nějakou má. Čarodějové dané oblasti, kteří spadají pod Řád, se v ní schovávají jako krysy a o okolní dění se zajímají, jen když jim něco vynesou. Vesničtí mágové, kteří léčili nemoci a zvířata, to byla jiná

třída. Bílí čarodějové – mágové slunce, přírody a ducha – se nemuseli dávat k Řádu, když nechtěli.

„Mistr pozná, že jde o padělek,“ upozornila jsem ho. Na první pohled vypadala insignie stejně jako ta Vadirova – medailon tak akorát do dlaně, z tmavého kovu, který mi nic neříkal. Byla poměrně těžká, se znakem Konkláve v podobě havrana stojícího na lidské lebce. Hodnost kruhu označovaly tři spojené kroužky nad ptačí hlavou. Vypadala věrně, ovšem pozornému oku neunikne, že jde o podvrh.

„Insignie se upravují pomocí magie nejvyššího kruhu. Všichni konklavisté ten druh kouzel vycítí. Ostatní rozdíl nepoznají, obzvlášť když se za tebe ještě zaručím. Pokud se nepodřekneš, neměl by náš podvod nikdo odhalit.“

Znělo to rozumně, až na jeden malý, nepatrný háček: pokud se o tom někdy Konkláve doslechne, je ze mě chodící mrtvola. Tentokrát doopravdy. A ani Vadir mi nepomůže.

Víceméně kruhový půdorys Zarthu rozdělovaly dvě vysoké kamenné zdi. Králova korouhev se sice nacházela za první vnitřní hradbou, takže jsme byli z větší části ušetřeni lůzy a žebráků, ale i tak byly ulice přelidněné. Ve vzduchu se navíc vznášel neodmyslitelný zápach z řeky Aony.

Až za druhou hradbou dav prořídl. Ulice se rozšířily a byly čistší. Domy nestály tak blízko u sebe a pyšnily se udržovanými zahradami. Všechny budovy se držely mo-wackého slohu. Jedním slovem: účelné. Místní si nepotrpěli na ozdoby. Z domů číšel severský chlad. Jejich strohost a šedivá jednolitost nevyvolávaly dojem pohostinnosti.

Věž stála na mírném kopci blízko středu města, kde žila šlechta. Výš stálo už jen sídlo panovníka. O té nevzhledné

kamenné obludě se dalo mluvit jako o nefalšovaném hradu, i když preferované označení znělo palác. Malá pevnost – poslední obranný val krále, kdyby došlo na nejhorší. Podle toho hrad také vypadal. Silné zdi, čtyři mohutné věže, dubová brána s mříží, ochoz, nepočítaně střílen a vlastní vojenská posádka. Život na takovém místě nevypadal moc lákavě. Z vlastní zkušenosti ale mohu říci, že první dojem klame. Sídlo mowackých králů rozhodně nepostrádalo přepych a pohodlí.

I tak zůstávala dominantou města věž mágů. Několik poschodí z tmavého kamene, kupolovitá střecha, jejíž okraj zdobila řada soch, podél nichž za deště stékala voda a tvořila kolem věže závoj z drobných vodopádů. Celá vysoká budova dávala okázale najevo bohatství svých obyvatel. Do dálky svítila vitrážová okna a zdejší zahrady předcházela jejich pověst. Domov zarthských čarodějů působil impozantně. Okolo celé věže, přilehlých pozemků a užitkových budov stál nízký, ozdobný plot – mistrná kovářská práce. Nepochybovala jsem, že je vše chráněno řadou zaklínadel, ale i tak mi taková nabubřelost přišla nemístná.

Vadir bez obtíží otevřel branku a společně jsme vstoupili na území mágů. Za chvíli jsme se ocitli před samotným sídlem kouzelnické smetánky a rytíř zabušil na mohutné vchodové dveře klepadlem.

„Mistr bude dozajista chtít nějaké vysvětlení, tak nech mluvit mě. Pamatuj, co jsem ti říkal o dvou mocných nástrojích,“ mrkl na mě.

Netrvalo dlouho a otevřel nám drobný sluha ve slušivé, tmavě zelené livreji.

„Máte domluvenou schůzku?“ zeptal se strojeně.

„Ne, ale věřím, že když svému pánovi ukážeš tohle, ještě nám sám přijde otevřít.“

Uniformovaný mužík sebou při Vadirově neuctivé poznámce trhnul, ale insignii převzal a odspěchal s ní pryč. Nás nechal čekat venku. Nezdvořilost se oplácí nezdvořilostí.

Zanedlouho se sluha opět ukázal ve dveřích. Z výrazu jeho tváře se dala vyčíst mrzutost.

„Mistr Hort vás očekává ve své pracovně.“

Následovali jsme majordoma do útrob budovy. Mile mě překvapilo, jak vkusně byly místnosti vybaveny. Nikde ani známka po přesvědčení o duševní nadvládě nad lidstvem, kterou světlí mágové dávali tak často rádi na odiv. Obrazy znázorňovaly božstva, válečné výjevy, ale žádný z motivů nepředstavoval boj s černokněžníky nebo vládu čarodějů. Potěšilo mě to. Pár sídel, kde to čpělo nebetyčnou arogancí a pocitem svrchované moci, jsem už navštívila.

Majordomus se zastavil ve třetím patře přede dveřmi s mosazným kováním. Obřadně na ně zaklepal a otevřel.

Vadir šel první – a dobře udělal. Zachovala jsem nezúčastněný výraz, i když mi srdce tlouklo jako splašené, pokud se něco takového o něm dá říct. Za stolem totiž seděl hubený, lehce prošedivělý muž, který mě při mé poslední návštěvě Zarthu nechal zavřít. Stačil jeden pohled a vyletěl ze židle tak prudce, až za ním zavlál hábit v zelenobílých mowackých barvách.

„Strážé!“ zavolal.

Dovnitř se nahrnulo několik ozbrojenců a shlukli se kolem nás. Jeden z nich mě na Hortův pokyn chytil za ruce a zkroutil mi je za zády. Nebránila jsem se. Zatím.

Vadir povytáhl obočí. „Vyprošuji si, aby se s mou společnicí takto jednalo,“ promluvil klidně.

Mistr na něj překvapeně pohlédl.

„Pane, pokud je toto tvůj doprovod, nenacházíš se v dobré společnosti. Je to hledaná nekromantka. Drželi jsme ji ve vězení, odkud před několika dny utekla. A máme důvod se domnívat, že je zapletená do královny vraždy.“

Vadir věnoval čaroději pobavený úsměv.

„Myslíš, mistře Horte, že o jejím útěku nevím? Mé jméno je Vadir z Krelu. Dovol, abych ti představil Nixariem ze Zarthu, členku Konkláve.“

Rytíř nechal slova chvíli viset ve vzduchu. Jenže se nic nezměnilo.

„Řekl jsem, aby se s ní takto nezacházelo, a očekávám, že mé přání vyplníte!“ zahřměl Vadirův hlas místností.

Čaroděj propustil ozbrojence a pohlédl na rytíře se směsicí strachu a zloby.

„Jak se opovažuješ se mnou takhle mluvit?!“ obořil se na něj.

„Mám své důvody, mistře. Král Hedrik poslal Konkláve dopis, ve kterém vyjádřil obavu o svůj život. Ve svém zoufalství nás požádal o pomoc. My jeho přání vyhověli a poslali do Zarthu černokněžníka, který měl krále chránit...“

Vadir lhal. Nicméně pohled na to, jak ten arogantní zmetek Hort zesinal a vypadal, že se každou chvíli odporučí k zemi, mi dělal dobře. Myslel si, že je velký čaroděj, když nechá svoje poskoky, aby chytili nekromantku. A tu pak, když se nemůže bránit a má na ruku achronové náramky, zbije do bezvědomí. Teď, ty parchante, poznáš, jaká je odměna za takové chování k dámě.

„Jenže náš čaroděj se ke králi nikdy nedostal,“ pokračoval Vadir a jeho hlas přecházel do výhrůžného šepotu.

„Nevíš náhodou, mistře, jak je to možné?“

„Proč nic neřekla, když jsme ji chytili?“ zeptal se Hort.

V tu chvíli jsem se do toho vložila já.

„A vy byste mi věřili?“

Mistrův pohled byl výmluvný.

„Kdyby se někdo obtěžoval vypátrat, kde jsem byla ubytovaná, a prohledal moje věci, našel by insignii. A váš král ještě mohl být naživu.“

To osočení se ho dotklo – vlastně jsem ho tím nepřímo obvinila z Hedrikovy smrti. Lež a strach... Vadir na mě uznale pohlédl.

Sáhla jsem do kapsy a hodila Hortovi insignii. Nic jsem proti němu vlastně neměla. Na své poměry to byl slušný čaroděj ve středních letech, který se snažil dělat dobře svou práci. Chvilími to přeháněl – a tentokrát si nevybral vhodnou oběť. Možná jsem na něm jen schválně hledala vady, abych si nemusela přiznat, že jsem se nechala chytit jako malé, neopatrné děcko. Ponižující...

Po chvilkovém zkoumání mi Hort medailon znechuceně vrátil. S předstíranou zdvořilostí nalil každému sklenku vína. Pak se usadil zpět na své místo a my se posadili na židle naproti němu. Děлил nás masivní stůl z leštěného tmavého dřeva, nejspíš gartského dubu. Čaroděj z nás nespouštěl nevraživý pohled.

Celá pracovna zaváněla jistou samolibostí. Přes jednu stěnu se táhla knihovna plná starých svazků. Druhou stěnu lemovaly prosklené vitríny, v nichž se schovávaly rozličné amulety, artefakty, substráty a ingredience potřebné k ma-

gickým úkonům. Mezi tím mě obzvlášť zaujaly dvě police napěchované flakónky s pestrobarevnými obsahy.

„Osobně se postarám, paní, aby muži, kteří tě zadrželi, byli patřičně potrestáni za zanedbání svých povinností,“ pokusil se mistr nějak napravit situaci.

„Kdo potrestá tebe, mistře Horte?“

Čaroděj do sebe kopl celou sklenici vína a nalil si další.

Vadir mi chlácholivě položil ruku na stehno, za což by si za jiných okolností vysloužil ránu do obličeje.

„Nechceme přece řešit osobní spory. Jsme tu proto, abychom co nejdříve dopadli králova vraha. Doneslo se ke mně, že to již prošetřujete.“

Hort přikývl. Předchozí šok odezněl a už se opět tvářil arogantně.

„Ano, již jsem prohlédl královo tělo a rozprostřel nad ním ochranná kouzla, aby se nezačalo rozkládat. V místnosti se mi nepodařilo nalézt nic podezřelého. Řekl bych ale, že ho zavraždili ze msty.“

„Co tě vede k takovému závěru, mistře?“

„Jeho tělo nese jasné známky mučení. Ten, kdo ho zabil, si to vychutnal.“

Čaroděj byl najednou velmi vstřícný.

„To šlo docela dobře,“ mrknul na mě Vadir. Rozhodně jsem neměla v úmyslu pochlubit se tím, jak silné obavy mě v jednu chvíli přepadly.

„Měla bys trochu zapracovat na svém vzhledu,“ změnil náhle téma. „Konkláve dbá na to, aby jejich čarodějové byli snadno rozpoznatelní. Když se černokněžník nestydí za to, kým je, jde o neklamnou známku toho, že buď vládne

takovou mocí, aby si z ostatních nic nedělal, nebo je konklavista. Potřebuješ něco výrazného, co tě bude odlišovat.“

„Tohle nestačí?“ ukázala jsem na své znamení ve tváři.

Vadir si mě změřil kritickým pohledem a pokračoval. „Nejvyšší se vždy stará, aby jeho čarodějové vypadali tak, jak mají. Třeba mí koně – Démon a Garla – jsou ze speciálního chovu. Silní koně se skvělou krví, kteří se jen tak nezaleknou černé magie. Stejně tak i vše ostatní, co k tomu patří – sídla a oblečení. A tvůj úbor na nekromantku Konkláve zrovna nevypadá.“

S tím se nedalo nesouhlasit.

Náhle rytíř zastavil. Stáli jsme před krejčovskou dílnou. Vtiskl mi do dlaně pár mincí a kývl směrem ke dveřím.

„Žertuješ?“ zeptala jsem se naprosto vyvedená z míry.

„Ani trochu. Příští zastávkou je královský dvůr a takhle oblečenou tě tam nepustím. Setkáme se v hostinci.“

Odešel a nechal mě stát před krámkem. Po chvíli váhání jsem vešla dovnitř. Nad hlavou se mi zhoupł drobný zvoneček a rozezvučel se v ohlášení návštěvy.

Po tradiční výměně nedůvěřivých pohledů a času stráveného drobným přešíváním jsem z obchodu odcházela s poměrně objemným balíčkem. Něco výrazného, co mě odliší? Jestli to tak Vadir chce, má to mít.

Druhý den jsem staré oblečení vyměnila za velice podobné, jen v kvalitnějším provedení a v barvách Konkláve – černé a bílé. Celé to ještě doplnil nově koupený korzet pod prsa. Alespoň tak budu moci na chvíli předstírat, že nějaká mám. I když jsem se poměrně dlouho rozčilovala s tkanicí, abych ho dostatečně utáhla, výsledek mě nakonec v zrcadle po-

těšil. Původně byl korzet součástí celých šatů, jak krejčová několikrát podotkla, ale to mě vůbec netrápilo. Ani jsem ji nemusela moc přemlouvat, aby mi ho prodala zvlášť.

Vadir mě sjel hodnotícím pohledem.

„Nepatří k tomuhle,“ ukázal na korzet, „ještě sukně? Víš, taková kupa látky, kanýry, mašle a tak...? Anebo ještě líp: nepatří to pod šaty?“

„Nezdá se ti to snad dostatečně výrazné?“

„Spíš si říkám, že jestli chceš prosadit nový způsob odívání, nacházíš se ve špatném království.“

Zdál se ale spokojený. Sám také vyměnil jezdecké oblečení za něco přijatelnějšího pro královský dvůr. Měl nyní volné kalhoty a nízké boty. Hruď mu poměrně těsně obepínala tunika s dlouhými rukávy, kterou si přepásal opaskem, na nějž připnul meč. Přes to si ještě oblékl dobře padnoucí kabátec. Černou látku zdobily bělostné výšivky.

„Neměl bys mít spíš rytířské roucho?“

„To je pro ryze formální příležitosti, tohle snad natolik oficiální nebude.“

V případě rozmazleného mowackého princátka bych na to nesázela.

Korunní princ Hedrik nás přijal velmi přátelsky. Vzhledem k tomu, jaká tragédie postihla jeho rodinu, to bylo krajně nevhodné. Nezdálo se ale, že by kvůli tomu měl horší spaní. Moc se od doby, kdy jsem ho viděla naposledy, nezměnil. Vlasy měl stále zlatavé a lesklé – odjakživa jim věnoval přehnanou péči – a tvář hladce oholenou. Možná trochu ztloustl, jeho rysy se mi zdály více zakulacené, než jsem si pamatovala. Ale ani tak nepůsobil vyloženě dojmem leno-

cha, vysedávajícího pouze nad jídlem a pitím. Vsadím se, že kdyby došlo k boji, dokázal by si poradit.

Usadil nás v přijímacím salónku a nechal donést čaj. Jednalo se o surovinu dováženou z přímořských oblastí gartského království. Jelikož byl náročný na pěstování, jeho cena z něj dělala luxusní zboží pro vyšší třídy. Ještě jsem neměla příležitost ho ochutnat, přestože kdejaká bába kořenářka vydávala za gartský čaj různé podivné směsi bylinek.

„Co potřebujete vědět?“ zeptal se kralevic. „Bylo mi řečeno, že pokud je do otcovy smrti zapletena magie, mám to nechat na věži. Proto jsem již vše řekl mistru Hortovi.“

Vadir přikývl. „Jsem si této skutečnosti vědom, Vaše Výsosti. Jelikož ale byl váš královský otec nejspíš zabit za pomoci *černé* magie, je nanejvýš vhodné, aby se tím zabývalo i Konkláve.“

„Souhlasím. Rád vám pomohu, jak jen budu moci, ale musím vás varovat, že jako černokněžníci se nejspíš neseťkáte s nadšením rady a dalších šlechticů.“

„S tím počítáme.“

Pohodlně jsem se uvelebila na pohovce a nechala Vadiru, ať to s budoucím Hedrikem II. vyřídí. Já si mezitím vychutnávala čaj. Pozorovala jsem, jak se na dně šálku rozvinuly drobné lístečky. Nejen že nápoj nádherně voněl, ale také božsky chutnal. Zvláštní směsice štiplavé trpkosti se mísila s jemnou nasládlostí jakýchsi exotických květů.

„Vaše Výsosti, nevíte o tom, že by Jeho Veličenstvu někdo vyhrožoval?“

Princ se uvolněně zasmál. „Zdá se, že jste s mým panem otcem neměl tu čest.“

Vadir přisvědčil.

„Můj otec nepatřil k těm, kdo by se něčeho zalekli. To jeho se lidé báli. Vynucoval si vše, co chtěl? Ano. Byl přísný až krutý? Ano. Spravedlivý? Těžko říct. Pokud by mu někdo vyhrožoval, vyřídil by si to s ním.“

„Ale tentokrát si to někdo vyřídil s Jeho Veličenstvem,“ utrousila jsem.

Korunní princ se na mě zamračil – první známka toho, že vůbec ví o mé přítomnosti –, a pak věnoval svou pozornost opět Vadirovi. Měřil si ho od hlavy až k patě.

„Co služebnictvo?“

„Není tajemstvím, že otec prznil většinu služebných. Ty, které si nedaly pozor a otěhotněly, pak vyhodil na ulici.“

Citlivost a zodpovědnost na prvním místě, ušklíbla jsem se. Panovníkům z rodu Dialetů nebylo ale nikdy nic z toho zrovna blízké. Lidé si o nich šeptali, že obcují s démony, aby si zajistili silnou pokrevní linii. Skutečnost, že se jim jako prvorození rodili vždy chlapci, ale mohla být podle všeho způsobena něčím úplně jiným.

„Těžko říct, jak moc byl král v posledních letech při smyslech. V archivech se dočetl o rituálu původního dialetského kmene, při němž náčelníkovi připadalo právo první noci s každou ženou ve vesnici. Ti divoši, co byli našimi předky, to kvůli své nevzdělanosti a pověřivosti vnímali jako službu a své vůdce za to velebili. Otec si vzal do hlavy, že právo první noci zavede znovu. Nedokázal pochopit, že doba pokročila a zarthské dívky mu opravdu nebudou vděčné. Samozřejmě celou záležitost pojal po svém – ty ošklivé tomu utekly, ostatní měly smůlu. Pokud se některá z nich pokusila právu vyhnout, otec neváhal přikročit k tvrdým trestům. Zdejší šlechtické rody proto většinou

posílají své dcery, neteře a vnučky mimo Zarth už v útlém věku a modlí se, aby si je král nezavolal.“

Vadir byl očividně v šoku. Překvapovalo mě, že o tom ještě neslyšel.

„A co služebné?“ zeptal se opatrně.

Princ pokrčil rameny. „Chudina nemá moc na výběr, takže děvečky musely trpět otcovy rozmary. Abych byl upřímný, myslím, že se všem nyní hodně ulevilo.“

„Výsosti, nejspíš si neuvědomujete, že král mohl být zavražděn právě kvůli tomu.“

„Ať je to jak chce, jeho mrtvola leží nahoře v ložnici a já mám teď na krku celý Mowak. Takže mě ani moc nezajímá, zda ho někdo zabil ze msty, nebo z politických důvodů. Chci hlavu toho vraha.“

Vyrušil nás sluha, který se na korunního prince významně zadíval.

„Omluvte mne, musím se jít věnovat své práci. Pokud se chcete podívat na otce, je v horním patře.“ Na okamžik se odmlčel a dodal: „Věřím, že diskrétnost je samozřejmostí.“

Vadir přikývl a Hedrik nás pak opustil.

Když jsme osaměli, rytíř se mě zeptal:

„Vážně je mu smrt otce ukradená?“

„Ani bych se tomu nedivila.“

Vadir mi věnoval tázavý pohled.

„Opravdu pocházím ze Zarthu,“ vysvětlila jsem. „Vyrůstala jsem tu. Ledacos se dostane do podhradí. Hedrik se svým otcem nevycházel, panování ho jinak neláká. Kdyby starému králi některá ze služebných dala syna, Hedrik by nejspíš byl zbaven dědičného titulu.“

„To by pár věcí vysvětlovalo. Nezdál se z budoucí koru-

novace nadšený. Snad s ním nebudou problémy.“ Odmlčel se. „Kdyby ale náhodou k něčemu došlo, budeš se o to muset postarat...“ Snažil se mi pohledem naznačit, co má na mysli. Záměrně jsem se tvářila nechápavě.

„Budeš mu muset podržet,“ vysvětlil mi netrpělivě. Očividně další z jeho plánů, pro něž mě potřeboval.

Potlačila jsem vlnu smíchu.

Před královou ložnicí jsme si promluvili s dvojicí stráží a krátili si tak čekání na komornou, která krále našla mrtvého. Prý se mu už půldruhého roku starala o soukromé komnaty a podle narážek vojáků taky o postel. Jenže jsme se jí nedočkali.

„Lituji, ale nemůžeme Siru nikde najít,“ klopila oči jiná služebná. „Od poledne ji nikdo neviděl.“

Nakrčila jsem obočí.

„Kdyby se ukázala, dejte nám vědět. Jsme ubytováni U Králový korouhve. Pokud bychom byli pryč, nechte vzkaz u hostinského.“

Služebná se poklonila a odspěchala pryč. Vojáci nás pustili dovnitř.

Králový komnaty byly prostorné. V první místnosti se nacházel salónek s krbem a několika křesly. Na stole stála karafa – prázdná, jak jinak. Vše vypadalo úhledně srovnané, nikde ani známka po běžném užívání.

Vadir došel ke karafě a očichal ji. Obhlédl celý pokoj, ale nenašel nic, co by ho jakkoliv zaujalo. Sira si dala očividně práci s důkladným úklidem.

„Zdá se mi to, nebo je tady strašné vedro?“ zeptal se Vadir.

Taky mi během chvilky vyschlo v puse, a přitom všechna okna byla dokořán.

Nahlédli jsme do dvou malých pokojů – umývárna a šatna. Nikde nic zajímavého. Zbyla už jen ložnice – velká místnost, jíž vévodila postel s nebesy.

Na ní ležel král. Nahý.

Obličej stažený do ošklivé grimasy, jazyk visící z úst. Kolem krku omotaný pruh kůže, kterým byl uškrcen. Ruce i nohy vrah přivázal k posteli. Zápěstí i kotníky měl panovník rozedřené do krve, jak se snažil osvobodit.

„Myslím, že Hort měl s tou pomstou pravdu,“ prohlásil Vadir s pohledem upřeným na zčernalou kůži v místech, kde by čistě teoreticky měla být králova největší chloubka. „Nájemný vrah by ho rovnou podříznul. Tohle si někdo vychutnal se vši parádou.“

„Proč nekřičel?“ zeptala jsem se.

„Možná křičel,“ ukázal na gobelíny pokrývající stěny. „První král dialetské krve, kterého někdo zavraždil...“

„To nevíš jistě,“ oponovala jsem.

Zasmál se. „Chceš mi snad říct, že si to udělal sám?“

„Ne, chci tím říct, že dějiny lžou. Lidé si věci přikrášlují, aby to vypadalo lépe. Je tedy docela možné, že už Dialetů bylo zavražděno víc, jen se to ututlalo. Co ty víš, třeba z tebe jednou dějiny udělají mocného černokněžníka,“ dodala jsem s notnou dávkou jízlivosti.

V očích se mu podrážděně zablýsklo.

Zadívala jsem se na zčernalou kůži. „Hort nejspíš došel k závěru, že to způsobil zánik, proto podezřívá nekromanta. Je to jedno z našich nepoužívanějších kouzel. Vy-sloužilo si i jméno.“

„A je to tak?“

Pečlivě jsem si prohlédla ránu.

„Pravděpodobně to udělala magie, ale zánik to není.“

Vadir si promnul bradu. „Co si o tom všem myslíš?“

„Rozhodně se jednalo o pomstu. Spoutání i skutečnost, že ho vrah připravil o genitálie, tomu napovídá. Způsob zabití dokazuje, že šlo o promyšlenou popravu. Už jsem o tom slyšela – oběti se kolem krku omotá kus namočené kůže a utáhne se. Jak pak kůže vysychá a stahuje se, oběť se pomalu dusí. V rámci urychlení vraždy z toho tady někdo udělal malou výheň. Pak už jen seděl a čekal... Vysvětlovalo by to i nepřírozené teplo, co se tady pořád drží.“

Vadir na mě hleděl zpod přimhouřených víček.

„Víš toho docela dost, nemyslíš? Podezřívá se nekromant. Já narazím na tebe, uprchlou čarodějku, která utekla tu noc, kdy krále zavraždili, a která mi tady do detailu popíše, jak byl zabit. Nezdá se ti to podezřelé?“

„Víš, všechny tyhle věci se dají udělat i za pomoci obyčejných amuletů. Když se ti doneslo, že se podezřívá nekromant, a potkal jsi mě, hodilo se ti to. Využít mě a obětovat... Nebo myslíš, že ti spolкну lež o Hedrikově dopisu a tom, že jsi ho jel chránit? Když vím, jak snadno dokážeš padělat insignii, jak mám věřit, že vůbec jsi konklavista?!“

Vadir se mračil. „Zabila jsi krále?“ zeptal se přímo.

„Proč bych to dělala?!“ odsekla jsem.

„Dávej si pozor, Nix...“

To mě dopálilo. Oči mi zažhnuly zelenkavým přílivem magie. Můj hlas nabral sametový tón vydírání.

„Až mi příště budeš chtít vyhrožovat, tak si to pořádně rozmysli. Mohlo by mi totiž před nevhodnými lidmi

uklouznout, že vraždu mowackého krále vyšetřuje muž s démonskou krví...”

Vadirovu vzteklému pohledu jsem nevěnovala pozornost.

III.

PRODLÉVAT DÁL nad královým tělem nemělo smysl. Zjistili jsme všechno, co se dalo. Navíc atmosféra mezi mnou a Vadirem teď byla poněkud napjatá.

„Myslíš, že to udělala?“ zeptal se mě, když jsme kráčeli ulicí, kde se s každým úderem srdce prodlužovaly stíny. Lidí ubývalo. „Že ta služebná zabila Hedrika?“

„Je možné, že v tom sehrála svou roli. Ale pochybuji, že ho zavraždila.“

„Někteří lidé mají zalíbení v tom, že se nechají svazovat. Někteří se dokonce schválně nechávají lehce přidusit, prý to pak zvyšuje vzrušení...”

Mrkla jsem na něj. „Ty se v tom nějak vyznáš.“

Vadir zrudl.

„Zamysli se nad tím. Měla přístup do jeho ložnice. Stačilo, aby se od ní nechal důvěřivě svázat, a vrah měl volnou ruku.“ Na tom něco bylo. „A proč jinak by komnatu tak důkladně uklidila, kdyby nechtěla ochránit i sama sebe?“

Dobrá úvaha.

„Mohla to dostat příkazem od hospodyně nebo majordoma,“ nadnesla jsem.

Opustili jsme klid a bezpečí druhé vnitřní hradby a pokračovali ztemnělými ulicemi k hostinci. Vadir se očividně chtěl na něco zeptat. Potřeboval se zeptat... Bylo jasné, o co mu jde.

„Nikomu to neřeknu. Ale už se mě znovu nepokoušej zastrášovat. Na mě to neplatí.“

Ušklíbl se. „Díky za upozornění. Spíš by mě zajímalo, jak jsi to poznala.“

„Jsem nekromantka, cítím to z tebe. Navíc se neovládáš tak dobře, jak si nejspíš myslíš – neuniklo mi, že ti několikrát zrudly oči.“

Jestli k tomu chtěl něco říct, nedostal už příležitost. Zarazila jsem se a položila mu ruku na paži. Ovanul mě závan mrazivého vzduchu spolu s dotykem smrti. Podívala jsem se směrem, odkud se o úder srdce později ozval dívčí výkřik. Vadir se po mně ani neohlédl a okamžitě vyrazil za hlasem, se mnou v patách. Houstnoucí šero se rychle měnilo v tmou. Výkřik zazněl znovu.

Můj cit pro smrt nás vedl křivolakou změtí uliček až do úzkého průchodu, který zřejmě ústil na jedno z četných malých náměstí. Tam jsme zahlédli tělo zhroucené u zdi. Dívka. Mrtvá. S obavou jsem jí natočila hlavu na stranu – na krku měla mateřské znaménko. Přesně takové, jaké popisovaly služebné v paláci.

„Myslím, Vadire, že už známe odpověď na tvou otázku. Sira krále nezabila.“

Dívka neměla na těle žádné viditelné rány, takže ji nejspíše udusili nebo otrávil. Jediné zranění představovala ztráta všech prstů na pravé ruce. Pahýly byly stejně zčernalé jako stopy na králově těle.

„Zase se to na mě někdo snaží hodit,“ vztekala jsem se.

Tělo bylo studené, Sira zemřela již před mnoha zvoněními. Výkřik, který jsme zaslechli, nepatřil jí. Ovšem zazněl odsud. Buď tělo někdo našel a zpanikařil, nebo se

pokusil přilákat hlídku. V takovém případě by ale Siřina vražda musela být nastrčená. Musela by u sebe mít něco, co by měl člověk, který bude její smrt prošetřovat, najít.

Prohmatala jsem rukávy šatů, oba kapsáře a nakonec jsem zkušeným pohledem nakoukla do výstřihu. Za otřepeným lemem haleny měla zastrčený malý, přeložený kousek papíru.

Nevím, na koho jiného se obrátit než na vás. Mám strach. Ten muž z Konkláve – myslím, že mě sleduje. Je to démon, cítím to z něj. Prosím, pomozte!

Podala jsem lísteček Vadirovi.

„Někdo se nás snaží zbavit. Víš určitě, že to nebyl zánik?“ zeptal se po chvíli.

„Tohle jsme si snad už vyjasnili. Kdybych se jí chtěla zbavit, nepřipravila bych ji jen o prsty. Chceš vidět zánik?“

Bez čekání na odpověď se vzduch kolem prosytil magií. Siřino tělo začalo práchnivět, stejně jako papírek ve Vadirově ruce.

„Co to děláš?“ vyštěkl na mě.

„Zachraňuju ti prdel,“ sykla jsem. Tělo se brzy proměnilo v hromádku prachu, který jsem rozhrnula botou, aby nebyl tak nápadný.

„Na něčem se shodneme,“ zašeptala jsem a zaklonila hlavu, abych se podívala Vadirovi do očí, „oba lžeme a sledujeme vlastní cíle. Ale teď jsme v tom spolu.“ Rytíř chtěl nejspíš něco říct, ale zarazila jsem ho a zaposlouchala se. Bystřejší smysly čarodějů mají své výhody, i když se tím moc často nechlubíme.

Opřela jsem se zády o zeď, přitáhla si Vadira k sobě a políbila ho. Vykulil překvapeně oči. Ve chvíli, kdy také zaslechl rachot zbroje městské stráže, pochopil a jednou rukou mě k sobě přitiskl. Bez jakéhokoli dalšího předstírání mi drtil rty svým polibkem.

Za námi se ozvalo jen přidušené heknutí. Vadir obrátil pohled směrem k nově příchozím a tvářil se nanejvýš roztrpčeně. Jakmile si voják všiml Vadirova meče a nákladného oblečení, zasalutoval a dal povel k odchodu.

„O-omlouvám se, pane.“ Pod vousy si bručel něco o nespolehlivých zdrojích a mylných zprávách.

Vadir si odkašlal.

„Jako lest to zabralo, ale příště mě zkus varovat.“

„Proč? Vedl sis více než dobře,“ zahrála jsem na strunu jeho ješitnosti.

„Opravdu?“ zamručel.

Když se ke mně sklonil, aby mě znovu políbil, proklouzla jsem pod jeho nataženou paží.

„Zpátky do práce.“

Myslím, že to bylo dostatečné zchlazení.

„Proč jsi ji neoživila a nezeptala se, kdo ji zabil?“ zeptal se Vadir a nalil si víno. Čekala jsem, kdy tahle otázka přijde.

„Jako nekromant sice ožívují mrtvé, ale nepřivedu zpět jejich mysl, pouze tělo. Existuje kouzlo, které to dokáže, ovšem musí být proneseno s příslušným rituálem bezprostředně po smrti. Jako lich bych mohla pravdu vyčíst po určitou dobu z její krve či mysli. Byla však mrtvá tak dlouho, že bych stejně nic nepoznala. Ten, kdo ji zabil, nenechal nic náhodě.“

„Z královy vraždy je podezřelý nekromant, ale použitá kouzla nemají s nekromancií nic společného. Je nasnadě, že slouží jen k odvrácení pozornosti. Dokud se tím zabývají pouze místní, nic se neděje. Ovšem ve chvíli, kdy přijede někdo z Konkláve,“ ukázal na nás, „se věci dají do pohybu.“

Přikývla jsem a snažila se sledovat tok jeho myšlenek.

„Králova souložnice se náhle ztratí a my ji najdeme mrtvou. Vraždu zjevně předem někdo ohlásí, aby našli tělo, na něm další stopy *nekromantské* magie a vzkaz. Ale kdo po nás jde?“

„Někdo, kdo se obává toho, co bychom mohli odhalit.“

„Jenže nevíme, jakou roli hrála Sira v královraždě. Nebýt téhle náhody, ani jsme nevěděli, že je po smrti.“

„Já na náhody nevěřím. Možná měla jen odlákat naši pozornost od něčeho, co se v tu chvíli dělo v paláci.“

Tato úvaha se začínala jevit jako velmi pravděpodobná.

„Přemýšlela jsem, co se vrah mohl snažit skrýt za napodobeninu zániku, když k zabití nepoužil vlastní magii, ale jen trochu obecné. A pak mě to napadlo: kromě toho horkého vzduchu to vůbec nemusela být magie v pravém slova smyslu. Stačil obyčejný nůž a trocha sžíravého prachu – ten vyvolává velice specifický zápach, ale až dnes, když jsem si prohlédla Siřino tělo s čerstvými ranami, mi to došlo. Její prsty uřízli a ránu tím prachem posypali. Maso kolem pak zčerná a začne se rozkládat. Ovšem jen imbecil by nepoznal, že to není dílo nekromanta,“ dodala jsem.

Vadirovi zajiskřily oči.

„Leda by...“

Myšlenku nedokončil, ale tuším, že nás oba v tu chvíli napadlo totéž.

„Jsme tu od včerejška a Sira se již obávala, že ji sleduji, aniž by mě alespoň jednou viděla? Ty lži jsou až příliš nápadné. Žádný rozumně uvažující člověk by jim neuvěřil.“

„Pokud ten, kdo jim má uvěřit, není tím, kdo je stvořil...“

Prvním, koho jsme poctili návštěvou, byl Hort. Seděli jsme v jeho pracovně a čekali, až se mistr uráčí přijít. Vadir vypadal zamyšleně. Já se rozhlížela po místnosti. Věnovala jsem nyní obzvláštní pozornost pestrobarevným flakónům a fiólám. Nepřekvapilo mě, že skřínky byly zamčené.

O chvíli později vrzly dveře a do místnosti vstoupil Hort. Vypadal zadýchaně.

„Dobře, že jste tady,“ řekl místo pozdravu. Mě si změřil nevraživým pohledem, takže jsem se raději vrátila k židli.

Čaroděj před nás výmluvně hodil útržek papíru. Stačilo pohlédnout na Vadirovu tvář, abych se ujistila, že je to stejný vzkaz, jaký u sebe měla Sira.

„Co mi k tomu povíš, pane?“ uhodil na Vadira.

Rytíř mu věnoval chladný pohled.

„Jestli věříš sprostým udavačům, je to tvá věc, mistře,“ zpražila jsem ho.

Oplatil mi stejnou mincí:

„A co kdybych řekl, že mi tenhle udavač prozradil, že vůbec nepatříš ke Konkláve, nekromantko?“

„Řekla bych, že jsi hlupák.“

Hort vztekle zaťal zuby, nadechl se a začal hromadit moc. Ale já byla rychlejší.

Priskočila jsem k němu a chytila ho za zápěstí. S lupnutím jsem mu rukou trhla a pak ji zvedla do výšky jeho očí. Nahromaděná moc náhle vyprchala.

„Já si na nekromantku nehraju, já jí jsem. Tak ať tě ani nenapadne udělat nějakou hloupost. Třeba říct, že Vadir je démon nebo že já nejsem z Konkláve. Jinak...“ nedořekla jsem a místo toho udělala názornou ukázkou.

Hort vyděšeně sledoval svou ruku, jak na ní sesychají svaly, vystupují žíly a šlachy a objevují se stařecké skvrny. Věděl, co bude následovat. Mohla bych ho připravit o celou paži. A nejen o ni.

„Dost! Nikomu nic neřeknu!“ vykřikl zoufale.

„Taky si myslím.“

Jeho ruka se během mrknutí oka vrátila do původního stavu. Hortovi se viditelně ulevilo.

„Jestli uděláš nějakou hloupost, budu tak šlechetná, že ti dovolím vybrat si, jaká část těla ti odpadne jako první.“

Mistr naprázdno polkl.

Místo otázek či výčitek Vadir cestou ven jen podotknul: „Měla by sis nechat udělat pořádný meč.“

Před věží se mi mysl zase pročistila a já se po předchozím výstupu uklidnila.

„Měli bychom vyrazit za princem,“ nadhodil Vadir. „Asi mu budeme muset říct, že nejsi konklavistka, a nějak ho uplatit, aby to dál neřešil. Pochybuji, že toho Hort jen tak nechá, pokud v tom má prsty.“

„Možná bys za ním měl jít sám. Třeba se ti toho z něj tak podaří dostat víc.“

„Děkuji, že mi kryješ záda,“ reagoval sarkasticky. Pak si ale všiml mého podráždění a nic dalšího nenamítal. Otočil se na patě a odešel směrem k paláci. Já po krátkém zaváhání vykročila skrz zahradu k nedalekému náměstí.

Když jsem mījela věž, upoutal mě kradmý pohyb. Ve stínu budovy nervózně přešlapoval mladík, podle oděvu učedník. Vykročil ke mně, ale v tu samou chvíli zpoza rohu vyšla skupinka dalších studentů. Nevraživě si svého kolegu změřili a ten rychle zmizel vchodem pro služebnictvo v útrobách věže. Neuniklo mi, že na rozdíl od nově příchozích měl roucho prosté, nezdobené a značně omšelé...

Ačkoliv jsem to neměla původně v plánu, poptala jsem se na místní zbrojírě. Sice mi nějaká jména kdysi uvízla v paměti, ale za ty roky se mohlo ledacos změnit. Co se ovšem nezměnilo, byla řemeslnická čtvrť. V ulici to hučelo jako v úle, všude pobíhali poslíčci a panoval tu hluk. Ten mě neomylně zavedl ke kovárnám. Netrvalo dlouho a našla jsem mečíře, kterého mi doporučili.

„Co pro vás mohu udělat, paní?“ zeptal se, když si všiml, jak si prohlížím vystavené zbraně. Povytáhla jsem obočí nad jeho uctivým oslovením – pořád jsem si nemohla zvyknout na to, nakolik odlišně se ke mně lidé chovají, když si myslí, že jsem konklavistka.

„Potřebuji meč.“

Kovář si mě zamyšleně prohlížel. Začínalo mi to být nepříjemné.

„Ano, potřebujete,“ prohlásil nakonec. „Ale žádný z těch, které tady mám, pro vás není vhodný.“ Než jsem se stihla ohradit, co tím myslí, dodal: „Měla byste chtít něco lepšího. Mohu vám takovou zbraň vyrobit.“

Nechal mě vyzkoušet si několik mečů, aby zjistil, jaký typ mi bude nejvíce vyhovovat. Nakonec jsem od něj odcházela chudší o pár dalších mincí, které mi dal Vadir,

a s příslibem, že zchudnu ještě daleko víc, ale budu mít prvotřídní meč.

Šla jsem kolem dílen na kraji řemeslnické čtvrti, když se z jedné budovy ozval výkřik doprovázený zápachem spáleného masa. Zprvu jsem si myslela, že došlo k nějaké nehodě, ale vzápětí pár kroků přede mnou vyhodili dva strážní na ulici naříkající postavu.

„Příště si na ty svoje nenechavý pracky snad dáš pozor!“ Když si všimli, že je pozoruji, zamračili se na mě. Jeden z nich si odplivl mým směrem. „Mrchožroutko...“

Ano, i tak to může dopadnout, když si někdo myslí, že patřím ke Konkláve. Ve chvíli, kdy si černokněžníci dali do znaku havrana, si o podobné oslovení vyloženě říkali.

Podívala jsem se na zhroucenou vzlykající postavu. Bylo to skoro ještě dítě! Na hřbetu ruky se mladíkovi vyjímal čerstvá spálenina ve tvaru tří jednoduchých svislých čar – označení pro zloděje. Kůže kolem cejchu se nezdravě leskla a zbělela, jak se na ní utvořily puchýře.

Když vojáci odešli, přiklekla jsem k chlapci a vzala ho za ruku. Přivolala jsem nekromantskou magii a donutila ji, aby zacelila poškozenou tkáň. Mladík nevěřícně zíral, jak mu mizí puchýře a jizva se zatahuje, dokud nevypadala, jako by byla už několik let stará.

„Víc pro tebe udělat nemůžu,“ řekla jsem smutně. „Ale aspoň ti nezůstanou poškozené šlachy.“ Veškeré cejchy byly magické, nedaly se zakrýt tetováním ani odstranit za pomoci kouzel. Jen někteří kováři dostali glejt od krále a Řádu a s ním povolení k vypalování podobných značek. Jakmile vás jednou ocejchovali, byl konec. Jedinou výjimku představovali běžní otroci. Pokud se je jejich majitel rozhodl

propustit, vypálili jim nejdříve do kůže symbol v podobě ozdobně vyvedeného písmene M – *mol-di*. Ve staré accadštině to znamená svobodný.

Dříve byl tento způsob trestání běžný – zloděj, vrah, děvka, bezvěrec... Označení bezvěrce si vysloužili ti, kdo vyznávali malé bůžky, kteří ještě před nějakými dvěma dekádami nebyli zahrnuti do všeobecně uznávaného panteonu. Naštěstí se náboženské vyznání uvolnilo, takže označení bezvěrec dostávali už jen renegáti, kteří se obrátili proti Řádu či Konkláve. Bylo totiž náročné stíhat všechny ty vesničany, kteří odmítali hlavní božské aspekty – život, smrt, válku, jasnozřivost, moudrost a jim podobné. Pro zločince z řad mágů existují zvláštní trestanecké symboly. Kupříkladu dvě ozdobná C – *cnurius creani* – nebezpečný čaroděj. Na vlastní kůži jsem poznala, kam a proč se tenhle cejch vypaluje.

Procházela jsem městem a nevnímala, kam mě nohy nesou. Nechala jsem za sebou řemeslnickou čtvrt a vydala se přes rušné centrum plné lidí a kopyt koní, dunících na kamenné dlažbě. Vždy mě udivovalo, že ze Zarthu číší takový chlad. Ostatní mowacká města jsou jiná, *vlídnější*.

Sever zůstal stále neprozkoumaný. Táhnou se tam míle a míle neprostupného lesa. Těžko říct, jestli je to důvodem, proč je zdejší lid tak houževnatý, tvrdý a možná místy až krutý. Jako já. Koneckonců odtud pocházím. Celým Accadem kolují povídačky o tom, že Mowačtí po vzoru svých panovníků uctívají krvavá démonská božstva.

Zastavila jsem se před hostincem v jedné z méně bohatých částí města. Vývěsní štít byl nový, ale název zůstal:

U Černého koně. Dotkla jsem se dveří a pocítila nostalgii. *Měla bych jít dovnitř?* Žila ve mně malá naděje, že mě možná Vesna, které podnik nyní patřil, pozná. *Ale proč by měla? Myslí si, že všichni zemřeli...* Odhodlaně jsem otevřela dveře a zamířila přímo k výčepu. Hluk utichl a všechny pohledy se stočily mým směrem.

„Berete ještě Dorganovu pálenku?“ zeptala jsem se hospodské.

Kývla. Naplnila kalíšek a podala mi ho.

Nepoznala mě. Není se co divit. Naposledy mě viděla před více než pěti lety. V paměti jí patrně zůstal obraz příjemně zakulacené dívky s medovými vlasy, broskvovou pletí se sklonem k ruměncům a rudými rty. Tuhle bytost už dávno nepřipomínám. Černé vlasy spolu s bledou kůží, vystouplými lícními kostmi a magickým znamením ze mě dělají spíš předobraz bohyně smrti.

Hořce jsem se usmála a postrčila prázdný kalíšek k hostinské. Pochopila a dolila mi. Vypila jsem pálenku na jeden hlt a položila na stůl stříbrňák.

„Drobné si nechte.“

V tu chvíli se moje oči střetly s Vesninými. Nezůstala jsem tak dlouho, abych viděla, jestli se v nich mihl alespoň stín poznání.

Když za mnou zapadly dveře, lidé se začali zase bavit. Chvíli jsem postála na zápraží. Na stejném místě kdysi stála jiná Nix a snila o práci v paláci. Rodinný podnik jí nestačil... Jak jen byla tahle Nix hloupá!

Démon si užíval hřebelcování, zatímco mé myšlenky se toulaly všude možně. Vedle jeho stání viselo nové sedlo,

kteřé tu na mě čekalo po návratu z města. Sice nebylo tak nákladné jako to Vadirovo, ale stejně kvalitou dalece převyšovalo to původní, které hostinský prodal v domnění, že už se nevrátím. Nakonec nebyl zas tak moc lakotný...

„Nechtěla jsem, aby to takhle skončilo,“ promlouvala jsem šepem ke zvířeti. „Všechno se nějak zkomplikovalo. Měla jsem už dávno být na cestě pryč z Mowaku, sejít se s Togharem a hrát ty jeho zatracené karty.“

Démon trpělivě stál a snášel moje skuhrání. Občas po mně loupł okem – vypadal, jako by mě opravdu poslouchal a snažil se mě tím pohledem povzbudit.

„Nebyl to dobrý nápad...“

„Co nebyl dobrý nápad?“ ozval se za mnou Vadirův hlas. Aniž bych na sobě dala cokoli znát, odpověděla jsem:

„Kupovat si meč. Bude hrozně drahý.“

Ohlédla jsem se a uviděla, jak je rytíř popelavý a přepadlý.

„Co se stalo?“

Vadir obrátil vědro na vodu dnem vzhůru a ztěžka se na něj posadil.

„On po mně vyjel!“

„Prosím?“

„Hedrik se mě pokusil políbit!“

Cukly mi koutky, což Vadirovi neuniklo.

„Tys to věděla!“ obvinil mě. „Proto jsi mě tam poslala samotného!“

Promnul si kořen nosu a pokračoval.

„Aby toho nebylo málo, tohle jsem našel v jeho pracovně,“ podal mi lahvičku s několika černými zrníčky.

Odzátkovala jsem ji a očichala.

„Šzíravý prach.“

„Toho jsem se obával,“ povzdechl si. „Hedrik mě nechal čekat, protože chvíli před mým příchodem našel jeden ze sluhů zavražděného majordoma.“

„Další člověk, který nám mohl něco říct, je po smrti.“

„Myslím, že bychom se měli porozhlédnout po paláci, když nebudeme pod dohledem.“

„To nepůjde tak snadno.“ Pak jsem si na něco vzpomněla. „Hort má vzadu v té své skříňce zastrčených několik lahviček se sžíravým prachem, jako je tahle.“

„Myslíš, že to spáchali společně? Princ ale z představy vládnutí nevypadal nadšený.“

„A jaký důvod ke královraždě by měl nejmocnější čaroděj ve městě? Tak jako tak, mám ještě něco zajímavého. Když jsem stála v Hortově blízkosti, neuniklo mi, že má na ruce znamení. Hádej jaké...“

„Neříkej, že je mág slunce?“

Tvářila jsem se jako kočka, která snědla kanárka.

„Přesně tak. Nepředstavovalo by pro něj tedy žádný problém vytvořit v místnosti dostatečné teplo. Zbylí čarodějové to pak snadno mohli zaměnit s přírodní magií nebo s vedlejším projevem použití nějakého artefaktu.“

„Potřebujeme někoho, kdo by nám o Hortovi řekl víc!“

Hlavou mi proběhla vzpomínka na učedníka. „Možná bych o někom věděla.“

„Dobře, jdeme,“ zavelel Vadir.

Vybavilo se mi, jak se mladík snažil vypadat nenápadně, a jakmile ho zahlédli ostatní učedníci, utekl.

„Možná bude lepší, když půjdu tentokrát sama já.“

Vadir si mě změřil otráveným pohledem. Nakonec neochotně souhlasil.

IV.

CELÁ VĚC SE ZAČÍNALA komplikovat, a to nebylo dobré. Čím víc času tady strávíme, tím horší problémy z toho koukají. Zarth ve mně nevyvolával zrovna příjemné vzpomínky a začínalo se to na mně projevovat. Záchvat vzteku u Horta byl teprve začátek. Jestli se sesypu úplně, mohlo by to dopadnout ještě hůř než při mé poslední zdejší návštěvě.

Samozřejmě jsem věděla, že pomsta nic nevyřeší. Mrtvým život nevrátí, stejně jako nenahradí ztracené roky a nesmaže přestálé hrůzy. Ale myslela jsem, že mi aspoň uleví. Ovšem pravda nemohla být vzdálenější. Bylo to všechno mnohem horší...

Musím odsud vypadnout!

Nepochybovala jsem, že Hort zabil Siru i majordoma. Souviselo to spolu. Sira něco věděla. Něco, co bylo třeba uklidit, když se o královo tělo začal zajímat někdo jiný než sám Hort. A majordomus? Ten nejspíš čaroděje viděl v době, kdy v paláci neměl co dělat. Nebo spolupracovali a Hort se pak jen zbavil další osoby, která mu mohla být na obtíž. Souvislosti bychom měli, teď je jen dokázat.

Přede mnou se tyčila věž. *Co teď?* Vejít hlavním vchodem byla čirá hloupost. Zadní dveře určitě také hlídali. Nezbyvalo mi než počkat, zda mi nebude přát štěstí a nenarazím na uředníka znovu mimo sídlo Řádu.

Stála jsem ve stínu stromu v nedalekém parku alespoň dvě zvonění. Padal soumrak a já už to chtěla vzdát, když tu náhle vyšel mladík, kterého jsem hledala, ven vchodem pro služebnictvo. Nesl proutěný koš a mířil směrem

do zahrady. Pozemky těsně přiléhající k věži se nacházely na druhé straně než nádvoří, takže tu hrozilo menší riziko, že narazím na někoho nežádoucího. Přesto jsem se pohybovala obezřetně mezi stromy, dokud jsem neobešla větší část užitkové zahrady. Neodvažovala jsem se vyjít na volné prostranství, kde by mě mohl snadno někdo zahlédnout z okna. Než jsem stačila vymyslet, jak upoutat chlapcovu pozornost, mladík položil koš na zem a protáhl si záda. Naše pohledy se setkaly. Učedník ještě chvíli setrval na svém místě, než se ke mně vydal ledabylým krokem. Ustoupila jsem hlouběji do stínů mezi stromy.

„Co... co tu děláte?“ zakoktal.

„Hledám tě.“

Učedník se nervózně ošil. Podezřívavě jsem si ho prohlédla. Takhle zblízka si šlo snáze všimnout detailů poukazujících na fakt, že mladík není žádný student. Měl sice tmavě modré roucho, ale to bylo jediné, co ho s ostatními žáky spokojovalo. Látka byla obnošená a prostá jakýchkoliv ozdob. Chlapcův zevnějšek působil ušmudlaně.

„Co jsi zač?“

„Já... já...“ koktal. „Vím, že pátráte po vrahovi našeho krále a... a že se zajímáte o mistra Horta.“

„Můžeš mi o něm něco říct?“ položila jsem otázku, která mě nejvíc pálila na jazyku.

Mladík sklopil oči a smutně zavrtěl hlavou.

„Ale dnes dopoledne se zdálo, že mi chceš něco říct...“

Odpovědí mi byl zoufalý pohled.

„Chceš, ale nemůžeš?“

Učedník se, snad ze zvyku, ohlédl, pak si rozvázal šerpu obepínající pas a rozhalil roucho. Otočil se a mně se tak

naskytl pohled na cejch vypálený pod levým ramenem. Byl to otrok.

„Otroctví je přece v Mowaku zakázané!“

„Zatím tomu tak stále je, ale když víte, kam zajít, můžete si otroka sehnat,“ přiznal.

Slovo *zatím* se mi vůbec nelíbilo. Věděla jsem, že v Radasu šlechta otroky využívá a často kvůli tomu radaští otrokáři jezdí plnit barbarské vesnice v podhůří Pemských hor. Ale že se tohle svinstvo dostalo už i sem, mě nemile překvapilo. Můj názor na mistra Horta se začínal měnit.

„Dává nám podobné oblečení jako učedníkům,“ pokračoval mladík. „Doufá, že tak nikdo na nic nepřijde.“

„Proč jsi na mě dopoledne tak koukal, když mi nemůžeš nic prozradit?“

Otroky zavazovala přísaha – obdoba krevní smlouvy – k mlčení a poslušnosti podle majitelova přání.

„*Přímo* vám nic prozradit nemohu, ale vy jste tak trochu kostěj...“ kývl směrem k mým zčernalým nehtům.

Zamyšleně jsem naklonila hlavu na stranu. „Pokud máme oba na mysli totéž, mohlo by to vyjít. Stačí mi trocha tvé krve.“

Otrok zavrtěl hlavou.

„To nepůjde. Mistr by si všiml jizvy.“

„Chceš, abych si vytáhla vzpomínky z tvé mysli? I když se vynasnažím... bude to bolet.“

Zhluboka se nadechl a přikývl. „Já vím.“

Vypadal méně nervózní než já.

Se vzpomínkami jsem pracovala jen jednou – když karavanu, kterou jsme s Togharem doprovázeli, přepadla banda lapků. Toghar trval na tom, abych využila příleži-

tosti a pocvičila se na jednom s přeživších zlodějů. I když šlo o opačný proces – nebrala jsem si vzpomínky, ale předávala je –, nedopadlo to zrovna dobře. Ne že bych toho muže litovala, ale jeho křik si vybavím dodnes.

„Můžu tě připravit o vědomí, jestli chceš,“ nabídla jsem mu. Chvilí váhal, ale nakonec přikývl. Posadil se na zem a já naproti němu. Důvěra v otrokových očích mě vyváděla z rovnováhy. Napodobila jsem ho a zhluboka se nadechla. O úder srdce později se mladík zhroutil do trávy. Ve chvíli, kdy se bříška mých prstů dotkla jeho spánku, probudila jsem v sobě nemrtvou magii a nechala ji proudit do chlapcovy mysli.

Svět kolem zešedl a mně bylo na okamžik dovoleno spatřit svět cizíma očima. V útržcích vzpomínek jsem uviděla, k čemu Hort potřebuje tolik šíravého prachu. Trestal jím neposlušné otroky. Nechával jim některé části těla pomalu uhnívat zaživa.

Prohrabávala jsem se dál změtí myšlenkového bahna a málem přehlédla jednu důležitou nitku, která mě zavedla k velkému objevu. Ta nitka nesla jméno Line – dcera Hortovy zemřelé sestry. Pracovala nějaký čas v královském paláci. K její smůle si ji ale vyhlédl Hedrik starší a rozhodl se na ní vymáhat své slavné právo první noci. Netušil, že je to neteř nejmnocnějšího čaroděje ve městě. Hort ji poslal na venkov, ale škoda už byla napáchána. K hrůze všech dívka o devět lun později přivedla na svět dítě. Line při porodu zemřela a její holčička ji nepřežila o moc déle.

Hort se s tím vyrovnal po svém. Podle rozhovorů, které můj milý otrok zaslechl, začal mistr králi pod všemožnými záminkami prodávat rozličné *podpurné* látky. Nestály sa-

mozřejmě malé peníze. Král si je pochvaloval a Hort na něm slušně vydělával. Záměrně dodával Hedrikovi stále silnější lektvary, až z něj nakonec udělal závisláka, kterému se už bez těch sajrajtů nepostavil. A kdo k mágovi chodil tajně po večerech pro dávky afrodiziak? Sira.

Mladík se začínal silně třást, z nosu mu tekla krev. Hrozilo, že z něj udělám slintající trosku. Ale bylo nezbytné udělat ještě jednu věc – pro jeho vlastní bezpečí. Našla jsem vzpomínku na mě i na to, jak se rozhodl, že Horta zradí – a přetrhla ji. Až přijde k sobě, nebude si nic pamatovat.

Vadir na mě čekal v mém pokoji. Nebyl sám. Na podlaze ležela zbitá a svázaná postava.

„Zatímco jsi byla pryč, přišla nám návštěva. Tenhle hajzl se ti hrabal ve věcech.“ Vadirův hlas zněl stejně jako vždy, ale jeho očima probleskovala rudá. Nevěstilo to nic dobrého. „Byla bys tak laskavá a podívala se mu do hlavy? Tradiční způsoby výslechu selhaly...“

Nezvaný host byl celý zakrvácený. Měl oteklý obličej a podle všeho zlomených několik prstů.

„Nestěžoval si nikdo na hluk, když jsi ho vyslyšel?“ zeptala jsem se jízlivě. Takhle nás odsud brzy vykážou.

„To by si tak mohli zkusit...“

Přidřepa jsem k zajatci a ledabyly se dotkla jeho spánku. Jen se potvrdilo to, co jsem stejně tušila – jeho mysl připomínala spáleniště, někdo si s ní pohrál magií. To bylo ovšem odpovědí samo o sobě. Zato jsem zjistila něco jiného. Dotyčný mě měl zabít, ne mi šmejdit ve věcech. Jenže věci v pokoji byly rozházené způsobem, který jasně vypovídal o tom, že tu někdo něco hledal...

Pohlédla jsem úkosem na Vadira. Ten mi pohled opětovně sytě rudýma očima.

„Musíme se ho zbavit,“ rozhodla jsem.

Nájemný vrah nehnul brvou. Smrt je riziko povolání.

„Nech to na mně,“ houkl Vadir přes rameno a zvedl svázaného z podlahy.

Jen co za nimi zapadly dveře, vrhla jsem se k posteli, jestli je sžíravý prach na svém místě. Srdce mi hrůzou málem vyskočilo z hrudi, když jsem lahvičku pod slavníkem nenašla. Proklínala jsem se za to, že jsem na ni v událostech posledních dnů zapomněla. Taková začátečnická chyba!

Když se Vadir vrátil, jeho oči měly svou původní, tmavě hnědou barvu. Rudá beze stopy zmizela.

Rozhodla jsem se mu říct, na co jsem přišla. Nic jsem nezamlčela a vylíčila vše do nejmenších detailů. Jestli u mě Vadir opravdu našel lahvičku se sžíravým prachem, moje šance na vstup do Konkláve jsou nenávratně pryč. Hřát mě mohla alespoň jeho přísaha, že mě nepředá zákonu. Přesto jsem se nemínila sama udat, pokud o tom sám nezačne.

Rytíř kroutil zamítavě hlavou a přecházel po pokoji.

„Já bych se sice nemstil tak, že králi způsobím závislost na drogách, ale to je každého věc.“

„On si nakonec asi řekl totéž.“

Vadir se na mě ani nepodíval a dál rázoval po místnosti. Vypadal jako zvíře v kleci. Něco ho očividně trápilo.

„Co se děje?“

Rytíř si chvíli mnul spánky, než odpověděl.

„Něco bych od tebe potřeboval...“

Když mi řekl, co má v plánu, musela jsem ho zklamat.

„Nedokážu vyvolat iluzi v takovém rozsahu. Nemluvě o změně hlasu. Pomocť by ti mohl nějaký artefakt, ale nebude levný. Kromě toho jsou takové předměty nezákonné.“

„Na tržišti bych mohl něco sehnat, ne? Zarth je dost velký, aby se tu prodejce podobných věcí ztratil v davu.“

„S největší pravděpodobností někoho takového najdeš, ale bude to chtít trpělivost...“

Ráno jsem rytíře doprovodila na náměstí. Odešel shánět zakázané artefakty, já zašla ke zbrojírni podívat se, jak pokračují práce na mém meči. Výsledek návštěvy byl uspokojivý. Troufám si tvrdit, že i Vadir mi bude závidět.

Vrátila jsem se do hostince, objednala si něco k snědku a poručila si lázeň.

V horké vodě se mi snáze přemýšlelo. Mé úvahy směřovaly k Vadirovi. Zpočátku jsem jeho chování nechápala. Zdálo se mi nevyzpytatelné, ale během posledních událostí mi došla řada věcí. Jako démon to rozhodně neměl snadné. Skutečnost, že nezdědil nadání pro magii, mu věc nijak neulehčovala. Když vezmu v úvahu, čím vším si dozajista musel projít, nešlo ho neobdivovat. Já a moje záchvaty zlosti... A Vadir? Démonům je vztek vlastní, je to jejich přirozenost, a on se dokázal tak ovládat! Jen párkrát mu rudě zažhnuly oči, ale i to překonal.

Přemýšlela jsem, kolik je mu asi let. Nemůže být o moc starší než já, přitom se zdá velice vzdělaný a nadaný. Pokud chce Konkláve veřejně dokázat, že černokněžníci nemusí být vždy zlí, mělo by si lidi, jako je Vadir, hýčkat. Možná se mu podaří změnit i názor na demony. Donutil mě přiznat si, že světu nastavuji jen masku. Stejně jako on sám...

Náhle se ozvalo zaklepaní a rytíř se vrátil do mého pokoje. Netvářil se nijak rozpačitě. Koneckonců určitě jsem nebyla první žena, kterou kdy viděl se koupat.

„Potřebuju, abys provedla krevní smlouvu.“

„Hned?“

Vadir mě zpražil pohledem.

„Okamžitě!“ prásknul za sebou dveřmi.

Během chvilky jsem stála ve Vadirově pokoji a koukala na mladíka sedícího na židli. Už na první pohled bylo zřejmé, že to není žádný chudák z ulice. Měl na sobě kvalitní oblečení, choval se uvolněně a vypadal v dobré kondici. Neuniklo mi, že je postavou a výškou podobný Vadirovi. To znamenalo, že rytíř na černém trhu uspěl. Vezmeme-li v potaz mladíkovu hezkou tvář, samolibý úsměv a Vadirův záměr, bylo jasné, čím se náš návštěvník živí.

„Zavaž ho k mlčenlivosti,“ zamručel rytíř podrážděně.

Nechápavě jsem se na něj podívala.

„Proč to neuděláš sám?“

„Nejsem si jistý, co se stane, až bude za chvíli vypadat jako já. Kdo ví, jestli to nějak nenaruší magické zákony. A je nezbytné, aby o tom, co se stane, pomlčel.“

„Za ty peníze bych mlčel tak jako tak,“ vložil se do toho hezounek a netvářil se nijak dotčen tím, že jsme se o něm bavili, jako by s námi nebyl v jedné místnosti. Vadira to nepřesvědčilo, takže jsem nakonec stejně musela provést příslušný rituál a zavázat si mladíka jeho krví.

„Teď přejdeme k další části.“ Rytíř vytáhl z tlumoku šestihranný medailon s malým zeleným polodrahokamem. „Kámen váže magii. Když je aktivován, mění vzhled toho, kdo ho má na sobě. Jedná se o extrémně účinnou iluzi.

Bude působit tak dlouho, dokud nespotřebuje energii, která ho pohání, nebo dokud se proud síly nepřeruší.“

„Jak ho můžeš přerušit?“

„Sundáním medailonu, nebo až se ten, kdo ho aktivoval, rozhodne tok energie zastavit.“

Měla jsem na jazyku další otázky, ale Vadir mě umlčel pohybem ruky.

„Neboj, nemusíš se o to starat.“

Tón jeho hlasu se mi vůbec nelíbil.

„Jak spustíš kouzlo ukryté v tom artefaktu?“ zeptala jsem se podezřívavě.

Vadir na mě upřel chladný pohled.

„Když se moje krev dotkne kamene, můžu ovládat energii, která jím proudí. Ten, kdo má medailon na krku, získá mou podobu.“

„Tohle je krvavá magie, Vadire!“ vyčetla jsem mu.

Síly, s nimiž si zahrával, naháněly hrůzu i mně. Nikdy bych neřekla, že v Zarthu lze tak rychle sehnat něco tak nebezpečného. Ale Vadirovi nejspíš pomohl jeho původ.

„Co na tom záleží?“ odbyl mě.

Než jsem stačila cokoli říct, řízl se do prstu a potřásl krví medailon. Kámen v jeho středu se rozzářil a začal pulzovat, dokud šperk nepřetáhl otrokovi přes hlavu.

Najednou vedle mě stáli dva Vadirové.

„Tohle se mi nelíbí.“

Ale ani jeden z mužů mi nevěnoval pozornost. Hezounek se oblékal do připravených šatů a Vadir mu dával pokyny. Od okamžiku, kdy se v mém pokoji objevil nájemný vrah, se můj společník choval odtažitě, až nepřátelsky. Obávala jsem se, že z toho ještě budou koukat pěkné problémy.

Když za mladíkem zapadly dveře, rytíř se svezl na židli. Náhle se zdál unavený. Rána na prstu stále krvácela – došlo mi, že tak řídí tok energie. Ve chvíli, kdy ránu zavře, iluze přestane působit. Magická zranění jsou ale zrádná...

„Jde do paláce?“ zeptala jsem se.

Vadir přikývl.

„Byla to cena, jakou si Hedrik řekl za svou shovívavost.“

Najednou dávalo smysl, proč byl Vadir tak nabroušený. Pocítila jsem vůči němu náhlé sympatie a dostala jsem chuť ho obejmout. Naštěstí se umím ovládat.

„Vadire,“ začala jsem po chvíli opatrně, „dávej si na podobné předměty pozor...“

„Nechceš mě snad poučovat o démonech, že ne?“ zeptal se podrážděně. „Nechápu, proč si většina čarodějů myslí, že magii krve rozumí víc než ti, kdo ji používají. Nesnaž se tvářit, jako bys o tom něco věděla!“

Podrážděnost v jeho hlase mě zarazila. I to, jak zahořkle mluvil o démonech. Měl pravdu, co jsem o tom věděla? Jen to, co se ke mně doneslo – po staletí se opakující vzorce, kdy se krvavý mág zbláznil a zabil spoustu nevinných.

Veškerá magie postupně ničí mozek. Ale na fatální poškození většinou délka lidského života nestačí. U démonů však k degeneraci dojde během pár let. Problém spočívá v tom, že magie je jako droga. Když jednou začnete, těžko přestanete. Proto je krvavá magie zakázaná pod trestem smrti. Bez soudu, bez možnosti dostat achronové náramky a nechat se zavřít. Krev je všudypřítomná... dokud žijete.

„Stejně je to celé absurdní. A tak pokrytecké! Vždyť čarodějové pracují s krví, využívají její potenciál! Co všechny

ty krevní smlouvy a přísahy. A nemrtvá magie? Copak v té slavné životodárné tekutině nevidíš lidské vzpomínky?!"

Přikývla jsem.

„Každý čaroděj se může stát zdrojem nebezpečí, tak proč jsou mimo zákon jen černokněžníci a démoni?“

Dříve mě trápily stejné úvahy.

„Naše magie je jiná...“

„Opravdu? Mág slunce může podpálit celou vesnici. Může tě uvařit zaživa ve tvém vlastním těle. Ale jeho magie je legální. Čaroděj přírody klidně přivolá sesuv půdy. A mág ducha tě dokáže ovlivnit, přinutí tě zabít vlastní příbuzné pouhou myšlenkou, může ti změnit vzpomínky...“

„Magie ducha je extrémně vzácná,“ namítla jsem chabě.

Věnoval mi blahosklonný úsměv.

„Oba víme, že skoro každá magie se dá naučit, když pro ni máš vlohy.“

Samozřejmě měl pravdu. Každý čaroděj se rodí s určitými předpoklady pro konkrétní druh magie. Po určitou dobu je lidské tělo přístupné všem druhům kouzel, některá dokonce zůstávají stejná bez ohledu na vaši příslušnost – takové magii se říká obecná a obsahuje především drobné metamorfózy. Když pak dosáhnete určité hranice svých sil, ostatní druhy magie se vám uzavřou. Ovšem nekromancie se spolu s magií démonů dědí pouze pokrevní linií, nelze se ji naučit ani na okamžik, jako je tomu u ostatních kouzel.

„Tak řekni, Nix, je to spravedlivé? Vždyť jsme všichni svým způsobem stejní.“ Mluvil, jako by byl přiočilý. Rána na jeho ruce se postupně zvětšovala.

„Není,“ souhlasila jsem. Jistě, jeho argumenty byly rozumné. Přesto jsem zde drobný rozdíl spatřovala. Světlá

magie čerpá sama ze sebe – když čaroději dojdou síly, je po všem. Ale černokněžníci čerpají i z jiných zdrojů. Černí mágové mohou posílit své umění lidským strachem. Nekromanti z vás vysají život a použijí ho ke svým účelům. Lichové už ani nevnímají, jak ostatní obírají o energii. A démoni? Klidně podřežou celou vesnici ve snaze vyvolat nějaké božstvo, jehož moc doufají pohltnout. My pro běžné lidi i ostatní čaroděje představujeme neomezenou zásobárnu moci, můžeme ji čerpat odkudkoliv, a jsme proto nezastavitelní. Na rozdíl od nich můžeme libovolně žít na úkor druhých. Kéž by to byla pravda alespoň z části...

Chvíli bylo ticho. Pak si ale Vadir na něco vzpomněl.

„Když jsem sháněl pomoc, narazil jsem na stařenu, která prodávala léčivé amulety. Měla i tohle,“ podal mi malý zlatavý přívěsek ve tvaru slunce. „Víš, na co je?“

„Ano. Je vyhledávaný hlavně v horách. Dokáže v místnosti či v určitém okruhu kolem majitele vyvolat vyšší teplotu vzduchu. Využívá se při průzkumu hor, nebo když najdou někoho s omrzlinami. Jsou hojné.“

„To ano. Jak dlouho takové teplo vydrží?“

„Zhruba tři dny,“ hlesla jsem a bylo mi jasné, že Vadir už nejspíš všechno ví...

Nad ránem se mladík vrátil celý popelavý. Vadir, který si s ním v bledosti nezadal, ho poklepal po rameni.

„Máš něco?“

Vida, kromě toho, že principi posloužil jako objekt touhy, měl ještě šmejdít po paláci.

Hezounek přikývl.

„Tohohle má Hedrik v ložnici spoustu...“

Otřásl se, vyndal něco z kapsy a podal to Vadirovi. Rytíř mi věc beze slova ukázal. Byl to tenký pruh kůže. Přesně takový, jaký jsme našli omotaný kolem králova krku.

V.

„HEDRIK ZAVRAŽDIL SVÉHO otce!“ vyhrkl démon, jakmile mladík odešel i se svou odměnou.

Protočila jsem panenky.

„Nesmysl! Moc dobře ví, žeš viděl mrtvolu krále. Je to pitomec, ale ne tak velký, aby ti dal do ruky důkaz.“

„Možná mu to jen nedošlo.“

„Pochybuji. Nevypadá, že by se hrnul do vládnutí. Spíš neměl žaludek jít se podívat na otcovu mrtvolu, takže ho ani nenapadlo, že by vrah mohl použít jeho... pomůcku.“

Vadir se uklidnil a začal o tom přemýšlet. Nakonec došel ke stejnému závěru.

Bezcílně jsme se procházeli městem, kochali se fontánami a sochami mezi domy šlechticů a dohadovali se, co řekneme Hedrikovi. Na rozdíl od chudších částí města tady panoval pořádek. Také to tu tak nesmrdělo. Nakonec ale audienci u dědice trůnu nešlo déle odkládat.

Čekali jsme v přijímacím salóнку, až se kralevic laskavě uráčí poctít nás svou přítomností. Jako na zavanou se rozlétly dveře a dovnitř hlučně napochodoval princ. Vadir obdařil takřka zamilovaným úsměvem.

„Jaké máte novinky v naší věci? Už jste dopadli vraha?“ Vadir si odkašlal.

„Ne, Vaše Výsosti, avšak podezříváme mistra Horta.“

„Toho čaroděje?“ zajímal se Hedrik.

Rytíř přikývl.

„Přesně tak. Víme, že vašemu otci prodával afrodiziaka, do čehož se zapletla i služebná Sira. I tu kvůli tomu zabil.“

Hedrik se zatvářil užasle.

„Její tělo neslo stejné stopy po sžíravém prachu jako tělo Jeho Veličenstva. Navíc jsme tuto látku našli i u mistra Horta. Máme podezření, že Sira byla do vraždy také zapletena, a proto zemřela. Měla přístup do celého paláce?“

„Zajisté,“ přisvědčil Hedrik.

„Tím se to vysvětluje.“

Vadir vytáhl pruh kůže, který mu přinesl hezounek. Hedrik na něj vrhl vyčítavý pohled.

„Tímhle byl váš otec uškrcen.“

Když principi došel význam Vadirových slov, zbledl.

„Já... já s tím ale nemám nic společného! Proč bych svého otce zabíjel?!“

„My víme,“ vložila jsem se do toho. Hedrikova roztřesenost a panika v hlase rozhodně nemohly být hrané. „Ale někdo si dal záležet, aby podezření mohlo padnout i na vás, Vaše Výsosti. Nejen že využil něco, co vlastníte, ale také vám nastrčil prázdnou lahvičku od prachu do pracovny.“

Kravec se zamyslel.

„Ano, čaroděj tu skutečně nedávno byl...“

Všechno do sebe zapadalo.

„V místnosti také panovalo velké teplo. Hort je mág slunce – mohl tyto podmínky, které využil k vraždě, vyvolat bez větší námahy.“

„Nebo to mohla udělat Sira za pomoci jistého amuletu,“ doplnil mě Vadir.

„Kdyby mého otce zabila ona, ještě by žila. To znamená, že za tím stojí někdo jiný, i když mu třeba Sira pomáhala.“

Asi jsem budoucího krále podcenila. Tahle úvaha byla vzhledem k jeho dosavadnímu projevu bezmála brilantní.

Chvíli přemýšlel.

„Za tři dny se pořádá královský korunovační ples.“

Ples? Tahle zpráva mě zaskočila stejně jako Vadira.

„Nemyslíte, že vzhledem k tragédii, která vaši rodinu postihla, je ples nevhodný? Neměla by korunovace proběhnout v méně okázalém duchu?“

„Jen proto, že můj otec zemřel, přece nezruším ples?!“

Rozmazlený, sobecký spratek se vrátil. Hedrik svého otce opravdu nemohl zabít. Zřejmě mu ještě dlouho neodpustí, že zemřel. Král nebude mít klidný odpočinek.

„Navíc budeme moci dopadnout Horta při činu.“

O čem to pro všechny bohy mluví?!

Vadir mi snad četl myšlenky.

„A jak to chcete provést, Výsosti?“

„To už nechám na vás.“

Vadir přikývl, že rozumí, ale nezdálo se, že by ho princovo rozhodnutí kdovíjak nadchlo.

„A vy,“ ukázal na mě Hedrik, „přijdete slušně oblečená.“

„To znamená, že si budu muset obléct šaty,“ konstatovala jsem znechuceně, když nás Hedrik propustil.

„Copak? Nerada vypadáš jako žena?“ rýpnul si Vadir.

„Šaty jsem na sobě měla naposledy zhruba před pěti lety... a měly bílou barvu.“

Můj společník se zastavil na místě.

„Ty jsi vdaná?“

„Byla jsem. A nešlo zrovna o příjemnou zkušenost.“

Vadir se rozchechtal. „To chápu.“

Ne, nechápal. Jak by mohl?

Zabrána do úvah jsem se v doprovodu konklavisty vrátila k hostinci. Kdyby se mi hlavou nehonila spousta pochmurných myšlenek, možná bych včas vycítila blížící se nebezpečí. Jenže... nevycítila.

Z uličky vyběhne maskovaný útočník a napadne Vadira. Další muž s tělesnou konstitucí medvěda mě srazí na zem. Tvrdě dopadnu obličejem na kočičí hlavy. Něco křupne. Ruka, noha, nos... těžko říct v tom zmatku. Chlápek mě s chutí dvakrát bodne do ledvin. Vykřiknu a znehybním.

„Nix!“

Vrah ze mě sleze a vydá se na pomoc kumpánovi snažícímu se zabít Vadira. Má mě za mrtvou. Jenže se plete.

Dvakrát se zhluboka nadechnu a pak se vyškrábu na nohy. Vadir se brání z posledních sil – do uličky přiběhli ještě další tři zakuklenci, aby jich snad nebylo málo.

„To od vás nebylo hezké...“

Všichni zalapají po dechu, když mě vidí zase stát. Oči mi přetékaají jasně zelenou, tělem mi proudí nekromantská magie. Jednomu z útočníků spadne čelist. Vzápětí to vezme doslovně, když ho Vadir zespoda sekne mečem.

„Řekla bych, abyste si příště vybírali své oběti lépe, ale žádné *příště* pro vás nebude,“ vychutnávám si pohled na medvěda, který se chytá za hrud' a hrouť k zemi. Komicky při tom sebou škube. Rozproudí krev v žilách a donutit srdce bít tak rychle, až nápor krve nevydrží, by zvládlo i děcko s nekromantskými schopnostmi.

Jeden zabiják bere rozum do hrsti a dává se na útěk. Vadir se rozběhne za ním. Zbylí dva se mi postaví do cesty s tesáky v rukou. Měli si raději vzít příklad z kumpána.

Muž vlevo udělá krok mým směrem, ale klopýtne, když ho mrtvý společník chytne za kotník. Zmůže se akorát na překvapené vyjeknutí, než ho medvěd stáhne na zem.

Poslední zakuklenec se na mě vrhne. Nebráním se. Zřejmě si nedokáže dát dohromady dvě a dvě, protože jinak nechápu, co si slibuje od toho, že mě bodne do břicha. Když se ocitl tak blízko, stačí mi jen vztáhnout ruce k jeho spánkům a je dokonáno. Nemrtvá magie vtrhne do jeho mysli. Silou příboje zpusťší vše, co jí přijde do cesty. Hledám v tom zmatku jakýkoliv náznak, kdo vrahy poslal, ale vzpomínky mé oběti jsou děravé.

Útočník to vzdává, tělo se bez života hroutí na zem. Ulička ztichne, až na smrtelné chroptění posledního muže, který se neubráníl podezřele rychlé mrtvole. Z krku, kam se mu medvěd zakousl, prýští krev. Během několika úderů srdce je po všem.

Přikleknu k tělům a pokouším se zjistit, pro koho zabíjáci pracovali. Jejich mysl ale není v pořádku, zeje prázdnotou, jako by byla spálená, což potvrzuje zásah magie. Stejně tak krev neprozradí nic určitého. Někdo se pojistil, kdyby vrazi svůj úkol nezvládli dokončit.

„Do hajzlu!“ ozve se za mnou Vadir. „Provrtal ti ledviny... Dvakrát! A ty tu stojíš, jako by se nechumelilo!“

„Je mi líto, že tě mé přežití tak zklamalo,“ ušklíbnu se.

„Já jen... nechápu, jak je to možné.“

Povzdychnu si.

„Jak ses mohl v Konkláve dostat tak vysoko?“

Vysvětlovat existenci lichů a nekromantů u oběda asi není vhodné, ale Vadir na tom trval. Jelikož jsem si sama nebyla jistá, jestli své vlastní bytí plně chápu, pochybovala jsem, že to dokážu správně vysvětlit.

„Takže abych to shrnul. Vzhledem k tomu, že tě někdo zachránil v okamžiku, kdy bys jinak zemřela, tak jsi přežila, ale zároveň se dokončilo kouzlo přeměny na kostěje? Takže jsi vlastně... vzkřísila samu sebe.“

„Přesně tak. Mohu díky tomu požívat všech výhod, které tento stav přináší. Proto mě na rozdíl od obyčejného nekromanta nelze zabít.“

„A i těm je dáno do vínku neuvěřitelně rychlé hojení tkání. Ty ale nejsi plnohodnotný kostěj. Jsi mrtvá jen napůl. To je to, co nechápu. Jak teda vlastně funguješ?“

Opravdu se mi nelíbilo, že o mně mluví jako o nějakém zvířeti, které hodlá zkoumat. Faktem zůstává, že *jsem* unikátní hříčka přírody, takže se jeho zájmu nelze moc divit.

„Po magické stránce jsem nekromant i kostěj. Nemrtvá magie je silnější, takže tělo čerpá primárně z ní, ale kdykoli mohu použít i nekromancii. Hojím se ale tak rychle jako lich – okamžitě. Tím pádem přežiju skoro vše. Zároveň je ale moje tělo živé a kromě pár drobností i plně použitelné. Nachází se ovšem v tom stavu, kdy se dokončilo kouzlo – tedy těsně před smrtí. Proto mi srdce bije pomalu a nepravdivě. Dokud je ve mně alespoň kousek nemrtvé podstaty, i bodnutí do ledvin je pro mě jen povrchové zranění.“

Svou smrtí jsem se dřív zabývala poměrně často. Výsledkem bylo několik teorií. Například pokud by mé tělo zemřelo, třeba udušením, proti němuž se magií bránit nelze, přestala bych být napojená na nekromantskou magii a stala

bych se plnohodnotným kostějem se vším všudy, včetně rozkladu. Ale dokud v sobě mám energii nemrtvých, nemůžu zemřít... úplně. Jen netuším, co by se mnou udělalo třeba stětí. Ale to jsem Vadirovi neřekla. Nemusel vědět všechno.

„Všiml jsem si, že svou moc nepoužíváš tak jako většina ostatních nekromantů, které jsem zatím potkal.“

„A to je jak?“

Vzhledem k nedostatku zkušeností s dalšími čaroději mého ražení jsem neměla tušení, na co démon naráží.

„Nekromanti energii svého těla používají především k čerpání života z okolí, čímž svou moc mnohonásobně zvyšují. Jen zlomek sil jim stačí k tomu, aby získali mnohem více magie. Díky tomu jsou schopni používat účinnější kouzla, aniž by je to tolik vyčerpalo.“

Překvapeně jsem zamrkala – tohle mě ještě nikdy nenapadlo. Přitom to bylo zcela logické. Já se lopotila, překonávala sama sebe, posouvala své hranice, abych byla jednou stejně silná jako ostatní nekromanti. A oni přitom takhle... podvádějí! Na druhou stranu mi to ale dává jistou výhodu.

Tři dny. Tři dlouhé dny strávené s Vadiem, který se mě pokoušel alespoň trochu naučit šermu. A s krejčím, který mi šil šaty. Z nervozity do mě neustále zabodával špendlíky, za což se mi překotně omlouval. Nedokázala jsem mu vysvětlit, že to necítím. Rozhodnout se, co z toho je horší, bylo velice náročné. Nakonec ale vyhrál krejčí.

Vadir si ze mě sice dělal cvičnou figurínu a neustále na mě řval: „Při šermu nepoužíváš pět prstů, držíš jílec tak, jako bys měla prsty jenom tři. Tři. Tři! Tři!“

Ale krejčí mě navlékl do šatů.

Když jsem se v nich prohlížela v zrcadle, nevypadaly špatně. Černá látka obepínající tělo a krátká vlečka. Šaty se zapínaly za krkem, kde látku přidržovala ozdobná spona. K té se zároveň upínaly dva lehounké pozůstatky rozstřižených rukávů, končících tenkými zlatými náramky zdobícími zápěstí. Záda byla do značné míry odhalená, díky čemuž vyniklo mé magické znamení v celé své kráse. Na dnešní dobu více než odvážné. V Gartu by mě považovali za kurtizánu – děvku pro boháče. Šaty zvýrazňovaly postavu přesně v těch místech, kde se to hodilo, i když bych si občas přála mít trochu víc ženských tvarů. Chlapi na stavbě sice byli s mým tělem spokojení, ale na jejich vkus moc spoléhat nelze. Takoví vezmou zavděk vším.

Od potyčky v uličce se nás nikdo nepokusil zabít. Zdálo se, že Hort vyčkává. My s Vadirem dělali totéž a snažili se vymyslet, jak čaroděje usvědčit. Protože nám chyběly konkrétní důkazy, nezbývalo než ho na plese vyprovokovat k něčemu, čím by se prozradil.

Trávila jsem tak s Vadirem většinu svého času, ať už tréninkem nebo promýšlením našeho plánu. Jediným okamžikem oddychu se stalo dopoledne, kdy jsem si šla vyzvednout meč. Zbrojír prohlásil, že mág potřebuje zbraň, která ho bude hodna a bude zdůrazňovat jeho majestát. Zmocnily se mě proto obavy, zda meč, který mě stál malé jmění, nebude dobrý leda k tomu, abych si ho jednou doma pověsila na zeď. Ale spletla jsem se.

Do rukou se mi dostal prvotřídní kousek z miražské oceli. Linie překladů jednotlivých prutů, z nichž byla čepel

ukovaná, měl zvýrazněny leptáním, takže vypadaly jako ozdoba. Uprostřed se rýsoval mělký žlábek. Jílec mi sedl do dlaně dokonale. Hlavici a záštitu zdobilo taušírování – černý kov se perfektně hodil ke stříbrnému povrchu meče a k mé osobě. Zdobení působilo tak jemně, že jsem zapochybovala, zda se mistr kovář nemínul řemeslem a neměl být raději šperkařem. Pochybovat šlo ovšem jen do chvíle, než jsem zbraní zkusmo mávla ve vzduchu – protočila jsem u toho zápěstí tak, jak mě to učil Vadir. Čepel prořála vzduch a tiše zazpívala. Nechyběla ani pochva z černé kůže.

Když jsem meč držela v ruce, na okamžik se mě zmocnil pocit, že mi rukou projel záchvěv energie. Prohlédla jsem si zbraň, ale nejevila žádné stopy magie. Spíš jsem měla pocit, jako by ji vstřebávala. Ze zvědavosti jsem nechala energii proniknout skrze prsty do jílice. Lačně se vpila do chladného kovu. *Zajímavé.*

Podívala jsem se zkoumavě na kováře a ten mi věnoval vědoucí úsměv.

Vadir opět seděl nad medailonem, který umožnil hezounkovi vzít na sebe jeho podobu. Třel si spánky a mhouřil oči. Bolela ho hlava – od přepadení v uličce to nebylo poprvé.

„Nedumej nad tím pořád, stejně s tím už nic neuděláš,“ upozornila jsem ho, když obracel šperk v prstech.

„Ten artefakt je velice důmyslný. Šest stran dokonale váže energii do krystalu v jeho středu a ty runy jsou pečetící formule. Magie tu proudí v dokonalých nepřerušovaných liniích a vytváří složité vzory. Kdybych tyto znalosti dokázal využít a upravit, možná by se mi podařilo vytvořit medailon silnější, který by dokázal magii vázat trvale.“

Musela jsem ho trochu zchladit.

„Nezahrávej si s něčím, co se ti může snadno vymknout.“

„Zapomínáš, že mám démonskou krev.“

„A ty zapomínáš, že krvavá magie se víc než jiná obrací proti svému pánovi, pokud ten nemá dost silnou vůli.“

Vadir mi věnoval rozzlobený pohled.

„Já mám vůli silnou dost!“

„O tom nepochybuji, ale nikdy jsi magii pořádně nepoužíval. Nemůžeš hned začít s takhle silným artefaktem!“

Od našeho prvního rozhovoru na téma démoni a jejich moc jsme tento problém nakousli ještě několikrát. Vždy to dopadlo stejně. Vadir argumenty neposlouchal, měl svou hlavu a mé rady ignoroval. A vždy to skončilo hádkou.

I teď se k tomu schylovalo – sice medailon schoval, ale bylo jasné, že se své vize jen tak nevzdá. Abych trochu zmírnila jeho podráždění, přisedla jsem si k němu a položila mu ruce na spánky. Trhl sebou, ale když se o něj otřela moje moc a začala odplavovat bolest hlavy, uvolnil se. Během chvilky z něj viditelně opadlo napětí.

„Kdes byla posledních několik let?“ vzdechl spokojeně.

„Co kdybys mi řekl, kde ses toho tolik naučil? Ještě nikdy jsem nepotkala nikoho tak vzdělaného.“

Vadir zrozpačitěl.

„Ty toho taky víš spoustu.“

„Střípky vědomostí, které mám jen díky krvi svých rodičů. Nic, na co by člověk mohl být pyšný, protože to nezískal vlastní zásluhou.“

„Naučili mě to v Oljanině klášteře, v Pemských horách,“ odpověděl po chvíli.

„U barbarů?“ zeptala jsem se nevěřicně.

Přikývl.

„Nenech se zmást tím, že horaly označujeme za barbary. Jistě, jejich kultura není v našich očích možná tak vyspělá a jejich metody jsou snad i právem označovány za primitivní, ale to neznamená, že jsou nevzdělaní. Nepotřebují toho vědět tolik o historii či jazycích, nepředstavuje to pro ně důležité aspekty k přežití. Ale o jejich znalostech léčitelství nebo zpracování kovů si můžeme nechat jen zdát.“

„Pověz mi o tom víc...“

Vadir vyprávěl, a když skončil, umínila jsem si, že až odsud odejdu, vydám se do Oljanina kláštera. Třeba zjistím víc o tom, jak se zbavit svého problému s nemrtvou magií. Musím napsat Togharovi...

Kráčela jsem v šatech, které stejnou měrou zahalovaly i odhalovaly mé křivky, zavěšená do Vadira v elegantním rytířském rouchu tmavě zelené barvy. Dva cípy vyšíváné látky se překrývaly na hrudi, v pase je přidržovala jednoduchá černá šerpa. Roucho splývalo k zemi jako dlouhý plášť, díky důmyslným průstřihům ale nechávalo dostatek prostoru pro pohyb a látka se vlnila démonovi kolem nohou.

Hosté na nás nepokrytě civěli. Muži si mého společníka měřili nedůvěřivými pohledy a mě jako obvykle pohledy chtivými. U žen to bylo obráceně: tahaly své muže stranou, jakmile o mě jen zavadili pohledem, a samy hltaly Vadira.

„Dnes ti to moc sluší,“ zašeptal Vadir.

„Děkuji.“

Pokud by někdo v takovém sídle čekal pochmurnou místnost plnou dubových stolů, psů a kostí na podlaze,

spletl by se. Sál se topil ve světle. Byl orientován na západ a několika vysokými okny dovnitř proudilo měkké světlo zapadajícího slunce spolu se závany večerního chladu. Ten zaháněl početný dav hostů. Kromě svící tu visela řada světel očividně magického původu, neboť plála jasně modrými odstíny. Tuto záři ještě násobila zrcadla na stěnách, která sem princ musel nechat dovézt jen pro tuto příležitost. Alespoň já si pamatovala sál ještě bez nich. Celkově byla výzdoba zvolena v jižanském stylu, včetně ozdob na krbových římsách. Nejvíce mi to připomínalo Edrei. Několik šlechticů odtamtud skutečně pocházelo – jejich malebný jazyk nešlo v záplavě drsné mowačtiny přeslechnout.

Krátce po našem příchodu začalo ve vzduchu narůstat napětí. Živočišné pudry se daly do práce a pomalu vytvářely atmosféru tak hustou, že by se dala krájet. Moje holá potetovaná záda zřejmě všem připadala velice exotická. V mužích to vyvolávalo pocit příjemného nebezpečí. Kdyby jen tušili, že cítím jejich vzrušení ze zrychleného dechu a drobných krůpějí potu...

Koho jsem po živočišné stránce nijak necítila, byli čarodějové. Ty ale prozrazovala jejich magická stopa. Proč by se ji snažili zakrývat, že? Sál tak doslova čpěl různými pachy.

Zatímco já si pohrávala s pány a bavila se u toho, Vadir se držel své role. Vyměňoval si pohledy s princem. Nenápadně, ale tak, aby si jich Hort, který se stále držel poblíž, všiml. V jednu chvíli si princ rytíře zavolal. Po výměně několika vět se Vadir opatrně rozhlédl a předal Hedrikovi malou lahvičku. Byla od sžíravého prachu, ale ten jsme ráno nahradili obyčejným černým pískem – opatrnosti není nikdy dost. Na tu vzdálenost nikdo nepozná rozdíl.

Bylo to nenápadné a šikovně provedené. Hort si toho nemohl nevšimnout, ale ani pojmut podezření, že je vše hrané. A také nepojal. Zbledl a vypil naráz celý pohár vína.

Po rozmluvě s Hedrikem ke mně Vadir přišel a požádal mě o tanec. Vypadal přepadle.

„Na vojáka tančíš překvapivě dobře,“ pochválila jsem ho.

„Děkuji. I tvůj tanec na chodící mrtvolu ujde.“

Dloubla jsem ho do žeber, což si vysloužilo pohoršený pohled od dámy vedle nás.

„Ale vážně, někdo by ti měl říct, že černé vlasy se k tak bledé kůži nehodí.“

„Nebyla jsem vždycky tak bledá. Stejně tak moje vlasy nebyly vždycky černé.“

Vadira to zjevně překvapilo.

„Snažila jsem se zakrýt bílé prameny ve vlasech, aby nepoutaly tolik pozornosti. Jenže běžné barvy nepomáhaly. Tak jsem si vypomohla magií a přehnala to. Teď se té černé nemůžu zbavit a ke všemu mi zůstaly stále i bílé vlasy.“

„Koukám, žes to v začátcích neměla snadné,“ zasmál se.

Oči se mu leskly. Ještě aby se opil, to by nám scházelo.

Hudba dohrála a Vadir mě odvedl stranou. V tu chvíli k mým smyslům dolehla změna jeho osobité vůně. Naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha:

„Přiď za mnou do Hedrikova přijímacího salónku.“

VI.

POSTÁVALA JSEM před jedním z gobelínů a naoko si zaujatě prohlížela zobrazený výjev, který mě nezajímal ani v nejmenším. Mé myšlenky se zaobíraly tím, o co Vadirovi jde.

Nebylo by to poprvé a obávám se, že ani naposledy, kdy se v nejméně vhodný okamžik nějaký chlap zjančí a usmýslí si, že mě chce teď a tady. Nikdy jsem jejich zájem nechápala a leckdy ve mně vyvolával spíš odpor než polichocení. K Vadirovi mi ale podobné chování nesesedělo. Skutečnost, že jsem ho nedokázala odhadnout, mě znervózňovala.

Odložila jsem nedopité víno a vydala se za démonem. Na chodbách panoval klid, nesla se jimi jen ozvěna pravidelného kroku hlídky. Přesto většina stráží zůstávala dole ve velkém tanečním sále. Jak příhodné by nyní toto místo bylo pro krádež nebo podlou vraždu...

Dveře do salónku nikdo nehlídal. Opatrně jsem otevřela, vklouzla dovnitř a zase za sebou potichu zavřela. V místnosti hořel krb, který byl tak jediným zdrojem světla. Vadir seděl v jednom z nevkusných křesel, v ruce držel skleničku a zamyšleně míchal jejím obsahem.

Když mě uslyšel, pomalu vzhlédl. Vypadal naprosto klidně, ale pak mu oči zaplanuly vnitřním žárem. Na okamžik mě to vyděsilo – tolik rudé jsem u něj ještě nikdy neviděla. Zjevně se přestával ovládat.

Rytíř vstal a udělal několik kroků mým směrem. Neubránila jsem se tomu, abych bezděčně neustoupila. Jenže za mnou stál nízký sekretář, takže můj útěk záhy skončil. Vadir se ke mně sklonil. Jeho dech mě zalechtal na krku. Přejel mi zuby po kůži a já bych přísahala, že mě jimi poranil.

„Potřebuju... krev,“ zamručel.

„V tom případě ti tohle nepomůže,“ konstatovala jsem chladně a doufala, že ho odradím a nezakousne se mi do tepny. „Rány se mi zacelí dřív, než se pořádně napiješ.“

Démon se ode mě odtáhl a zadíval se mi do očí.

„Chci tvoji krev,“ zopakoval.

„Máš ji mít.“

Prosmýkla jsem se kolem něj ke stolku s poloprázdnou karafou a skleničkami. Jednu jsem rozbila, střepem se řízla do zápěstí a trochu se v ráně porýpala, aby se hned nezavřela. Životadárná tekutina začala stékat do další skleničky. Naplnit ji tak, aby vydala aspoň na dva doušky, se zdálo jako věčnost. V jednu chvíli to vypadalo, že se Vadir vrhne na moji ruku a začne mi ji olizovat jako zvíře.

„Nějak ses zapomněl zmínit, že jsi závislý na krvi,“ řekla jsem, zatímco Vadir pil první dávku. Já znuděně stála u stolku a plnila další skleničku. Najednou mi bylo jasné, proč tak ochotně nabídl, že se zbaví nájemného vraha.

Vadir měl aspoň tolik slušnosti, aby se zatvářil provinile.

„Tvůj názor na démony to k lepšímu asi nezmění, že?“

„Ani ne.“

„Mám to po otci,“ přiznal. „Byl závislý na krvi, co si pamatuji. Když ji nepil, trpěl silnými bolestmi hlavy. U mě se to začíná v poslední době taky projevovat.“

Neměla jsem to srdce mu říct, že může jít spíš o předzvěst blížícího se šílenství...

„Takže oba tvoji rodiče jsou vyšší démoni?“

Přikývl.

Původ démonů zůstával pro čaroděje stále záhadou. Kde se berou, jaké jsou jejich pokrevní linie? Proč někteří z nich vypadají jako lidé a druzí zůstávají jen pokroucenými stvůrami bez rozumu, výsměchem životu? Proč se z jejich magie tak brzy šílí? Vadir měl pravdu, když říkal, že o démonech nic nevím. A svět na tom nebyl o moc lépe.

„Řekneš mi teď, jak se jmenuješ?“ Dokud měl sdílnou náladu, byla zde šance, že mi to skutečně poví, a ukojí tak mou nebetyčnou zvědavost.

Zasmál se.

„Zas tak špatně mi ještě není...“

Rána na ruce se mi zavřela – tělo odmítalo dál krvácet.

„Tohle bude muset stačit,“ podala jsem mu takřka plnou skleničku.

„Nemít dohodu, nejspíš bys mi teď nepomohla, že?“

„Nemáš o mně tedy zrovna vysoké mínění,“ odpověděla jsem trochu dotčeně.

„Abych byl upřímný, nevím, jestli je u Konkláve teď o co stát...“ prohlásil najednou.

„Jak to myslíš?“

Věnoval mi unavený úsměv.

„Jak dlouho podle tebe zůstanou věci tak, jak jsou?“

Nechápala jsem, kam tím míří.

„Copak vážně věříš tomu, že nám to bude nadále procházet? Řád vznikl, aby držel černokněžníky na uzdě. Když ale založili Konkláve a vzbouřili se, Řádu došlo, že už nemá prostředky na to, aby plnil své poslání. Je lepší mít chatrný mír než vést nesmyslnou válku. Vůdci Konkláve a Řádu nyní mají moc srovnatelnou s panovníky Accadu. Věř mi, nebude trvat dlouho, než někoho napadne, že jsme mocní až příliš a stáváme se hrozbou, protože se už zákony neříkáme, ale píšeme je. Než se vrátí staré pořádky a všichni čarodějové bez rozdílu budou pronásledováni a popravováni.“

„To je hodně pochmurná vize.“

„Ale velice pravděpodobná. Vždyť i sám Hedrik měl v plánu zavést v Mowaku zákony omezující vliv mágů.“

To pro mě byla novinka.

„Začal být nepohodlný,“ dodal s očima upřenýma na mě.

Místo odpovídající reakce, která byla zjevně očekávána, jsem se okázale zaobírala úpravou rukávu.

„Měla bych se vrátit do sálu,“ nadnesla jsem po chvíli nepříjemného ticha.

„Ohledně toho, co se tu stalo...“

„Neboj, nikomu to nepovím.“

Napil se a byla na něm patrná úleva.

„Děkuji.“

Cestou zpět k hlučícímu davu jsem si musela připustit, že Vadirova závislost můj názor na něj nezměnila. Zmocnil se mě ale zvláštní pocit, že se mnou nechtěl spát. Mužská touha patřila v posledních letech k nedílné součásti mého života a její absence se najednou zdála... nepatřičná. Šlo nicméně o vítanou změnu. V tu chvíli mě nenapadlo, že dát svoji krev démonovi nebyl úplně nejlepší nápad...

Pohlčená úvahami jsem si málem nevšimla Horta na protější straně chodby. Soudě podle pohybů byl čaroděj již notně opilý. Až ve chvíli, kdy mě popadl za paži, mi blesklo hlavou, že se tu asi neocitl náhodou. Nevybíravě mnou smýkl ke zdi a přitiskl mi dlaň na ústa, abych nekřičela.

Než jsem se na něco zmohla, třikrát mě bodnul do břicha. Zjevně počítal s rychlou, tichou smrtí, než se tu objeví nějaký nepohodlný svědek. Čekalo ho hořké zklamání.

„Proč prostě nechcípneš?!“ Jeho hlas zněl skoro plačtivě.

Oči mi zaplály nemrtvou magií. Prostý výboj energie, jemuž se ani nebránil, ho odmrští na konec chodby. Dopadl na jedno z mnoha vystavených brnění.

„Promiň, na umírání se ještě necítím.“

Uvolněná magie ani hluk, který boj vyvolal, nezůstaly bez povšimnutí. Za námi se začaly ozývat hlasy a dupot.

„Co se tady...?“

První vojáci, kteří dorazili, zůstali nevěřícně stát.

Ohlédla jsem se po nich, abych viděla, jak velké máme publikum, a v tu chvíli do mě Hort strčil. Svou vahou mě srazil na zem. Rozmáchl se nožem a vrazil mi ho do prsou. Kov zaskřípal mezi žebry. Roztřesený mág se u toho sám pořezał – pach jeho krve naplnil okolí.

Přihlížející vyděšeně lapali po dechu a strážní se k Hortovi ihned vrhli. Jenže Vadir, který se najednou zjevil nad ním, byl rychlejší. Udeřil mistra do spánku a já znovu pocítila čarodějovu váhu, když se na mě bezvládně sesul. Vojáci se mága rychle chopili a okamžitě mu nasadili achro nové náramky, které nosili vždy u sebe, jak jsem se ostatně mohla přesvědčit na vlastní kůži.

Rytíř mi podal ruku a pomohl mi vstát.

„Jsi v pořádku?“

Lidé na mě zděšeně zírali. Jedna dáma dokonce omdlela. Vadir sjel pohledem k mému výstřihu a odkašlal si. Z prsou mi stále trčela rukojeť nože. S omluvným úsměvem jsem ho vytáhla a podala nejbližšímu strážnému. Těžko říct, co ho vyděsilo víc – jestli to, že stále žiju, nebo onen předmět, na němž ulpěla trocha mé krve. Nůž zarachotil na zemi.

To už dorazil i korunní princ.

„Co se tady u všech podsvětních démonů děje?!“

Když uviděl tu spoušť, semkl rty do tenké linky.

„Věnujte se, prosím, opět zábavě a nenechte se rušit ve svých kratochvích,“ promluvil k hostům. „Kapitáne, od-

vedte hosty zpět do sálu,“ ukázal na muže v tmavě zelené uniformě. Ten přikývl a otočil se k přihlížejícím.

Pomyslela jsem si, že Hedrik musí být vážně padlý na hlavu. Po tomhle se asi těžko někdo může opět bavit. Další z mých omylů – lidé se nechali jako ovce odvést pryč. Šuškali si a ještě se po nás naposledy ohlíželi. Zjevně se staneme předmětem dnešních drbů...

„Následujte mne,“ zavelel Hedrik.

Vojáci, kteří mezi sebou vláčeli Horta, vykročili za kralevicem k jeho pracovně.

Jindy uhlazené princátko zuřilo.

„Vysvětlíte mi, co to zatraceně mělo znamenat?!“

„Mysleli jsme, že Vaše Výsost chtěla, abychom Horta veřejně dopadli.“

„To sice ano, ale ne abyste mi při tom zničili ples!“

Vadir mi věnoval zmatený pohled a já mu ho oplatila. Oba jsme předpokládali, že Hedrik s takovou možností počítá, když chtěl čaroděje chytit právě při této příležitosti.

„Doufám, že mi aspoň objasníte, jak se to celé seběhlo.“

Rytíř se toho ujal:

„Již jsme vás obeznámili se smrtí Jeho Veličenstva.“

Hedrik přikývl.

„Stejně známky poškození nesla i další těla. Služebná Sira, která vašemu otci kupovala drogy a měla přístup do královského křídla, takže pro ni nepředstavovalo žádný problém sebrat něco klidně i z vaší ložnice...“

Následník trůnu po něm šlehl pohledem, ale všichni v místnosti stejně o jeho přiškrcovací úchylce věděli, takže tajnosti postrádaly smysl.

„Další obětí byl majordomus. Ten Siru nejspíš večer tajně pouštěl z paláce, když chodila k Hortovi pro afrodiziaka. Věděl tedy o spojitosti mezi ní a mágem, čímž se stal nepohodlným. Po jeho smrti jsem zde, ve vaší pracovně, našel prázdnou lahvičku od sžíravého prachu, který byl na obětech použit, aby vyvolal zdání, že za jejich smrtí je nekromant. Použil stejných prostředků jako při královraždě.“

Hort se zazmítal v poutech.

„To je lež! Krále jsem nezabil!“

Po ráně jednoho ze strážných jeho protesty umlkly. Princ vybídl Vadira, ať mluví dál.

„Hort je mág slunce, mohl klidně způsobit onu zvýšenou teplotu v královských komnatách, která smrt urychlila. S pomocí Siry se mu krále podařilo svázat a pak i uškrtit.“

Hort se snažil něco říct, ale přes slzy bolesti z další rány ze sebe dokázal vypravit jen: „Ííí.“

Hedrik mu nevěnoval pozornost.

„Ale proč chtěl, aby se zdálo, že za to může nekromant?“

„Protože měl v té době jednoho nekromanta, respektive nekromantku,“ ukázal na mě, „zavřenou ve vězení. Nemohl ovšem tušit, že se jí podaří utéct a vyhledat mě. Na královu záchranu však bylo již pozdě,“ dodal s předstíraným smutkem. „Když se ve městě nekromantka znovu objevila a hrozilo, že se na jeho podvod přijde, musel se Hort zbavit dalších lidí. Udělal to jako prve a doufal, že se mu podaří hodit vraždy zde na moji společníci, nebo na vás.“

Rozhodla jsem se využít příležitosti a přisadit si.

„Mimoto, Výsosti, vlastní mistr Hort několik otroků.“

„Je to pravda?!“

Hort nešťastně přikývl.

„Jak jste se to dozvěděli?“

„Jeden z otroků, které vydává na veřejnosti za učedníky, mě vyhledal, aby mi o svém pánovi něco prozradil... Pomohl nám mistra usvědčit.“

„Myslel jsem, že otroci nemohou své pány zradit.“

„Nemohou, ale můj stav,“ ukázala jsem na své bílé vlasy, „má jisté výhody. Tak jsme se dozvěděli, že Hortova neteř zemřela při porodu, kdy povila dcerku zplozenou při vymáhání práva první noci vaším panem otcem. To by vysvětlovalo ono mučení.“

Tentokrát se již Hortovi podařilo promluvit.

„Nenáviděl jsem ho za to, co udělal Line, přiznávám. Ale jenom si ode mě kupoval drogy. Udělal jsem z něj slabocha, protože jsem věděl, jak moc si zakládal na svém výkonu. To byla moje pomsta! Já ho nezabil!“ Poslední větu zakřičel, až mu přeskočil hlas. „Vždyť ta čubka ani není z Konkláve!“

Princ na něj vztekle pohlédl.

„To já samozřejmě vím.“

Hort to měl spočítané, Hedrik mu dával za vinu smrt otce a konec svých radovánek.

„Zabil jsi služebnou Siru, majordoma a vlastníš několika otroků?“ zeptal se králevic bez dalších okolků.

„Ano, Vaše Výsosti,“ pípl Hort.

„Pak tě tedy odsuzuji... Mohu to takhle udělat?“ zeptal se jednoho strážného, který přikývl. „Pak tě tedy odsuzuji za vraždu dvou lidí, za obchodování s lidmi, za držení černých látek, a především za úkladnou královraždu k trestu smrti. Trest bude vykonán zítra v poledne provazem v rámci oslav. Teď ho odvedte.“

Když odtáhli Horta za jeho neustálého křiku pryč, Hedrik se otočil na nás.

„Co s vámi? Nechci vypadat jako nevděčník, ale obávám se, že vaše přítomnost zde již není vítána. Oceňuji vaši práci, ale stále jste černokněžníci, oba dva.“ S lítostí pohlédl na Vadira. „Váš pobyt v Zarthu se již značně protáhl a začíná být nežádoucí. Lidé jsou neklidní, šlechta podrážděná, proto vás musím požádat, abyste zítra opustili město.“

„Samozřejmě,“ odpověděl mu Vadir.

„Ráno dojdete za správcem pokladnice – vyplatí vám odměnu. Teď mne omluvte, musím se jít věnovat hostům.“

Oba jsme se uklonili a princ odešel.

Druhý den jsme Zarth opustili. Bez slávy či díků. V tichu jako vyvrženci. V kapse mi ovšem cinkalo několik zlatáků. Vadir nakonec souhlasil a dal mi polovinu z odměny, i když já už část svého podílu utratila za meč.

Konečně jsme vyjeli z města a nechali ruch ulic za sebou. Dohoda zněla, že dojedeme na rozcestí několik mil od města, kde se rozloučíme. Vadir bude pokračovat směrem do Fraghi, sídla Konkláve, a já půjdu k horským barbarům do Oljanina kláštera. Možná bych tam mohla najít azyl a věnovat se studiu. Toghar snad dostane mou zprávu a vyrazí stejným směrem – máme vybudovanou síť kontaktů, přes které si posíláme vzkazy. Když se zpozdím, půjde Toghar nejprve k někomu z nich. Vůbec mě ale netěšila vidina rozloučení se s Démonem. Za půl luny jsem si na zvíře zvykla a toužila jsem si koně ponechat...

Měla jsem jednu z posledních příležitostí zeptat se Vadira na něco, co mě pálilo na jazyku už dlouho.

„Ty jsi nepřijel do Zarthu chránit krále, že ne? Nebo mám skutečně uvěřit té báchorce o dopisu?“

Vadir se usmál.

„Čekal jsem, kdy se mě na to zeptáš. Hedrik opravdu poslal dopis, v němž vyjádřil obavu o svůj život. Aby ne, když jsme na něj poslali nájemného vraha.“

Jeho upřímnost mě zaskočila, o obsahu sdělení nemluvě.

„Konkláve už dlouho potřebovalo v Mowaku nějaký rozvrat,“ pokračoval. „Tahle země podezřele sílí a je jasné, že černokněžníkům se to nelíbí. Když pak Hedrik přišel s omezením pro čaroděje, Konkláve to nemohlo nechat jen tak a riskovat, že všechno, co jsme vybudovali, přijde vničeč. Ale nezabil jsem ho, někdo mě předběhl. To bys ovšem měla vědět lépe než já...“

Zarazila jsem se. I Démon se zastavil a neklidně zafrkal, jako by vnímal moje pocity. Dát mu povel k trysku, jistě by bez otálení poslechl, aby mě odsud dostal co nejdál.

Místo toho Vadir v klidu pokračoval:

„Udělala jsi ale jednu chybu: zapomněla jsi na lidskou lenost. Celý ten nápad provést vraždu za pomoci artefaktů, magických látek a obecné magie, ale tak, aby i přesto padlo podezření na nekromanta, byl skvělý. Každého hned musí napadnout, že skutečný nekromant po sobě nikdy nezanechá tolik stop, a vrah se tím jen snaží odlákat pozornost.“

„Pod svícnem je největší tma,“ špitla jsem.

„Jenže Hort byl tak líný, anebo možná jen tupý, že opravdu obvinil nekromanta. Kdyby se nesnažil po našem příjezdu zničit důkazy, že Hedrikovi prodával afrodiziaka, nikdy bychom ho neodhalili a nedostali ho na to, že se snažil napodobit královraždu a hodit ji na někoho jiného. Což

ovšem svědčí o tom, že si byl vědom toho, jak král zemřel. Zkrátka svou vlastní hloupostí přišel o hlavu.“

„Proč jsi mě neudal?“

„Inu, jak jsem řekl, Konkláve potřebovalo vyvolat v Mowaku problémy. Jelikož byl král už mrtvý, nemělo smysl se tu dále zdržovat. Pak jsem narazil na tvou stopu a došlo mi, že budeš ta nekromantka, kterou hledá většina Zarthu. Napadlo mě využít toho – obrátit to proti Řádu, udělat z nich neschopné pitomce, kteří vlastně můžou za královu smrt, a tím celý ten zmatek ještě přiživit. Vše mi krásně hrálo do karet, ale že se nám povede zapříčinit pád nejvyššího zarthského čaroděje, o tom se mi ani nesnilo.“

Neříkám, že jednání Konkláve schvaluji, ale do jisté míry ho chápu.

„Vzhledem k tvé pěkné tvářičce a původu mám svou teorii, proč jsi Hedrika zabila, ale radši nechci vědět, jestli je pravdivá.“

„Co teď?“ zeptala jsem se.

Vadir se poškrábal v rašicím strništi.

„Konkláve jsi prokázala službu, takže počítej s černo-kněžnickou shovívavostí. Taky ti nechám Démona, jako takový závdavek pro příště. Zjevně si na tebe zvykl – když jsem se ho pokoušel včera podrbat, málem mě hryzl.“

„Díky.“

Na víc mi v ten okamžik nezbyvaly síly. Nedokázala jsem tak rychle vstřebat, že mi projde vražda, a ke všemu za ni dostanu pochvalu...

Zbytek cesty až k rozcestí proběhl mlčky. Už nebylo co říct. Zašlý ukazatel naznačoval cestu třemi směry: na vý-

chod do Pemských hor, na jih do Edrei, skrze které se dá dostat do Calahu, a na jihozápad do Gartu. Nasměrovala jsem Démona na cestu do hor. Na okamžik se mě zmocnila nejistota. Neměla bych po tom všem něco říct nebo udělat, projevit nějak... vděk? Nakonec jsem řekla jen:

„Sbohem, Vadire.“

„Oriem.“

„Cože?“

Usmál se.

„Jmenuji se Oriem.“

Zvedla jsem ruku na pozdrav a oplátila mu úsměv.

„Tak tedy sbohem, Orieme.“

Také zvedl ruku, pak otočil koně směrem k Edrei. Vyprovázela jsem ho pohledem a přemýšlela, jestli se ještě někdy setkáme. Démon netrpělivě hrábl kopytem, čímž mě vytrhnul ze zamyšlení.

„Vždyť už jedeme,“ chlácholila jsem ho a pobídla patami.

Když Démon krácel po kamenité stezce vzhůru do hor, ptala jsem se sama sebe, zda konečně najdu to, co hledám, ať už je to cokoliv.

JEN TEN, KDO SE NEDÍVÁ, VIDÍ

CALAH

DESÁTÁ LUNA ROKU 484 DRUHÉHO VĚKU

TOGHAR SI RAZIL cestu davem. Nepředstavovalo to pro něj nic těžkého – lidé přes osm stop vysokému minotaurovi sami uhýbali z cesty. Já se držela za ním v široké brázdě, kterou svým průchodem vytvořil. Bez obtíží jsme se tak dostali nejrušnější ulicí až k hostinci U Korbele. Toghar na mě kývl a zůstal stát přede dveřmi. Opíral se o svou palici a zdálo se, že lidi natolik děsí, že se k hostinci nikdo nepřiblíží víc než na tři sáhy. Shodila jsem z hlavy kápi a vešla dovnitř.

Všude jinde by mě provázely zlobné pohledy a ozývaly se nadávky. Ne tak v Calahu. V téhle zemi bílý pramen vlasů ani magické znamení nikoho ze židle nezvednou. Pár lidí se po mně sice otočilo, ale hned se zase vrátili zpátky ke svým záležitostem.

Najít muže, s nímž jsem se měla sejít, nebylo náročné. Seděl v rohu a stoly kolem něj zely prázdnotou. Nejspíš kvůli puchu, který kolem sebe šířil, a také chladu, jak jeho magie vysávala z okolí životní teplo.

Bez vyzvání jsem se k němu posadila. Napráhl ke mně kostlivou ruku, na níž viselo ještě pár cárů rozkládajícího se masa, aby mi ukázal insignii Konkláve. Nešlo o běžný medailon se znakem a hodností, ale o pečetní prsten. Prohlédla jsem si šperk – nejvyšší kruh.

Lich se ani nepředstavil a přešel rovnou k věci:

„Již dlouhou dobu tě pozorujeme. Víme o tvých dovednostech a nabízíme ti jistou... práci.“

Pokud doufal, že mě upřený pohled jeho nestejných očí znervózní, měl smůlu. Z míry mě nevyvedlo to mléčně bílé oko ani to hnědé, které na mě shlíželo z nezdravě šedé, seschlé části tváře.

„Myslíte, že nemám dost práce?“ řekla jsem lhostejně.

Čaroděj se usmál rozpadajícími se rty a odhrnul si z tváře několik zbylých pramenů vybělených vlasů, čímž dal světu na odiv část své lebky.

„Víme, že tvé služby jsou žádané, ale Konkláve ti nabízí něco, co nemůžeš odmítnout.“

Pohledem jsem ho vybídla, ať mluví dál.

„V provincii Wycs se nachází chrám a klášter Zuity, bohyně jasnozřivosti. Víš, čemu se tamní dívky podrobují?“

„Učí se nahlížet do budoucnosti, rozeznávat pravé vize od falešných, důležité od podřadných...“

Lich přikývl.

„A víš, kolik takových vědem se chrámu podaří vychovat za jedno desetiletí?“

„Nanejvýš tři.“

Nešlo o zrovna vysoké číslo. Podle mého se vize budoucnosti přeceňují. Kněžky samy se přitom považují za dcery bohyně. Když už má vize nějaký hlubší smysl, ten, koho se týká, ji nepochopí, nebo se k němu nedostane včas. Pár výjimek by se ale našlo.

Chraptivý hlas mě vytrhl z úvah.

„Přesně tak. Pokud se zadaří. V Zuitině chrámu nyní přebývají tři dívky, které měly brzy dokončit studium. Ovšem dvě z nich někdo v nedávné době... zprznil.“

Vědmy vidí do budoucnosti, jen dokud jsou panny. Dobrovolně se zavážou k celibátu. Jejich mysl je schopna přijímat vize pouze do určitého věku – u každé dívky je to jiné. Poté se vybere vhodný muž, který z vědmy udělá ženu. Dívka na to však musí být připravena, jinak hrozí, že by ji ztráta vidin ze dne na den mohla připravit o rozum. Pokud v Zuitině chrámu k něčemu takovému došlo, znamená to, že se někdo chtěl dívek zbavit.

„A po mně chcete co?“ Ale odpověď jsem tušila.

„Aby ses vypravila do Wyys, zjistila, kdo a proč to udělal, a abys ochránila poslední děvče.“

Pohrdlivě jsem se uchechtla.

„Proč bych to měla dělat?“

Čaroděj mi oplatil úsměvem.

„Protože víme, že ses v Zarthu vydávala za naši členku.“

Zbledla jsem, tedy alespoň tak, jak toho byla má bělostná kůže schopna.

„Oriem nám to neprozradil, pokud by tě to zajímalo,“ upozornil mě. „Dokonce se za tebe přimluvil...“

Jistě, nic jiného mu totiž nezbývalo.

„V uplynulých dvou letech jste neuznali za vhodné mě oslovit. Co tak najednou?“

Čaroděj zropačitel a kostlivým prstem se podrbal na lebce. Zřejmě ještě zvyk z doby, kdy bylo čím a co podrbat.

„Dlužíš nám to...“

V tu chvíli se ve mně něco vzbouřilo. Na povrch se prodral hluboko zakořeněný vztek.

„Já že vám něco dlužím?!“ procedila jsem skrz zuby. „Pokud někdo někomu něco dluží, ty rozpadající se mrtvolo, je to Konkláve! Slyšela jsem o vaší šlechetnosti – že hledáte silné, nadějně mágy do svých řad, že se o ně postaráte, dáte jim střechu nad hlavou. A co já?! Nebyla jsem dost silná na to, aby si mě *vznešení* mágové Konkláve všimli?!“

„Mrzí nás, že v tvém případě Řád nedodržel precedent.“

„Na to vám kašlu! Měli jste spoustu let i potom – víte stejně dobře jako já, co jsem zač a co dokážu, přesto jste mě nechali protloukat se, jak jen to šlo. To mně Konkláve dluží... víc než šest let života!“

„Kdybys předstoupila před Konkláve v uplynulých letech, museli bychom tě předat Řádu – bylas nezvladatelná. A těžko by tě nenechali utéct podruhé... Pro všechny tak bylo lepší ponechat tě osudu a sledovat, zda se naučíš, co je třeba, abychom tě jednou mohli přijmout do svých řad.“

Jeho slova zabořila, ale samozřejmě měl pravdu.

„Svůj dluh nyní vyrovnáme. Pokud se ti podaří tento úkol splnit, staneš se členkou třetího kruhu se vším, co k tomu náleží.“

Zalapala jsem po dechu. Kostěj mě dokonale vyvedl z míry. Konkláve má pět kruhů a poté ještě kruh nejvyšší. Kdybych patřila do třetího kruhu...

Lich, zřejmě spokojen s mým výrazem, přede mě položil kožené pouzdro, pak se zvedl a ztěžka opřel o hůl, jejíž konec zdobila zvířecí lebka. Stále jsem nebyla schopna slova.

„A do příště ti radím trochu zapracovat na taktu a slušném chování.“

Ve chvíli, kdy se před námi objevily siluety dvou štíhlých věží chrámu, jsem snad už posté zkontrolovala pověřovací listiny a medailon.

Přede dvěma dny jsme spolu s Togharem překročili hranice, což se naštěstí obešlo bez potíží. Ve Wycs nás už od příjezdu sužovalo neustálé mrholení. Ani silný cestovní plášť mě neochránil před lezavým vlhkem.

Prošli jsme mezi mohutnými omšelými sloupy označujícími začátek území chrámu a ocitli se mezi množstvím užitkových budov. Dříve tu stál pouze svatostánek, ale nyní k němu patřily rozlehlé polnosti a velké množství věřících, kteří zde našli útočiště, se postaralo o to, že sídlo bohyně bylo zcela nezávislé na okolních vesnicích. Z chrámu se tak postupem času stala samostatná osada, v tomto počasí nepříliš rušná. Zuita se mohla považovat za šťastnou. Jako jeden z mála velkých aspektů – představitelů původního panteonu – měla stále svůj chrám. Možná za to mohla i skutečnost, že nikdy nebyla chamtivá a odjakživa jí patřila pouze tato svatyně.

Ostatní tak skromní nebyli. Když se k moci začali dostávat i menší bůžkové a jednotlivé kulty uctívající starší božstva začaly podléhat vlivu nové víry, místa, původně zasvěcená velkým bohům, začala postupně měnit majitele.

Vesničané se přestali klanět před bohem slunce, když jejich pole neustále ničila sucha – místo toho poklekli před doposud nicotným stvořením, které k jejich vesnici svedlo horský pramen a zachránilo tak jejich úrodu. Strhli modly a nahradili je novými. Původních chrámů zůstalo jen pár – Zuitin ve Wycs, Achronův v Gartu, Oljanin v Pemských horách a pak chrám v Calahu, zasvěcený bohyni smrti Enasis a jejímu choti Kaznarovi, nynějšímu vládci podsvětí. Ačkoliv Enasis má ještě mnoho věřících, je na tom nejlépe Achron, jemuž se koří většina bělokabátníků.

Když bohové před necelými pěti staletími dali lidem magii, Achron stvořil kov, který dokázal magii odčerpávat. Brzy začaly být vyráběny první náramky využívané proti čarodějům. Indigově zbarvený kov, jehož žíly jsou rozesety po celém Accadu, vylučuje do těla látky, které na sebe vážou energii potřebnou ke kouzlení a znemožňují tak její použití. Proto se jim nyní říká achronové náramky.

Když už kněží nestíhali trestat drobné sektáře a ani aspekty se netvářily, že by je vývoj událostí trápil, vyznání se nakonec zcela uvolnilo. Což nahrálo do karet Řádu a Konkláve. Díky tomu se obě frakce dostaly k moci a získaly značné množství přívrženců.

Došli jsme na hlavní ulici, dostatečně širokou, aby se na ni vešly dva povozy, odkud se nám naskytl pohled na hlavní průčelí chrámu. Obě věže, které údajně sloužily pro výuku kněžek, se nad námi tyčily do děsivé výšky. Zuita si potrpěla na účelnost, proto byly zdi strohé. Lomené oblouky kolem oken a dveřního portálu sice nepostrádaly zdobení úplně, přesto nijak zvlášť neoslňily. Celá budova, která zahrnovala i samotný chrám, už z dálky působila

monumentálním dojmem a dávala tušit mnoho vnitřních nádvoří a zahrad. Ale zblízka by svou obrovitostí dokázala zastrašit snad každého.

Ve vysokých vchodových dveřích na nás někdo čekal. Pravděpodobně kněžka. Seskočila jsem z koně.

„Posílá vás Konkláve?“ naznačila žena úklonu hlavou.

Přikývla jsem a stáhla si kápi. Ukázala jsem jí medailon. Nevypadala překvapeně.

„Ara měla zase pravdu,“ pronesla polohlasně.

„Kdo je Ara?“

„Poslední vědma, která bude schopna dokončit, co započala. Předpověděla váš příjezd,“ ukázala na mě. „Přijede rozpolcená žena. Ani živá ani mrtvá, tak to řekla. Připravily jsme vám pokoje,“ pokračovala. „Ovšem nevím, zda budou vyhovovat i někomu... jako je váš přítel,“ pohledem zabloudila k Togharovi.

„Já spát na zemi,“ zamručel Togh hlubokým hlasem.

Kněžka se chladně usmála.

„Následujte mě.“

Pokud jsem se domnívala, že si Zuita potrpí na účelnost, musela jsem nyní své tvrzení přehodnotit. Kněžka nás provedla hlavní chrámovou lodí, která byla okázalou ukázkou bohatství. Vysoký prolamovaný strop zdobily nádherně vyřezávané trámy. Po obou stranách se táhly arkády tvořené vysokými sloupy. Skrze ně jsem zahlédla mnoho fresek na zdech a malovaná okna se skleněnými tabulkami. Na podlaze byly mozaikou zobrazeny náboženské symboly v podobě očí. Především ty otevřené, které měly pestrobarevnou duhovku tvořenou drobnými kamínky, působily

znepokojivým dojmem. Na konci rozlehlého prostoru se nacházel vyvýšený stupínek s různými polštáři – místo, kde seděly vědmy a několikrát během luny věštily pro lidi budoucnost.

Chrám na mě udělal dojem a kněžka si toho byla zřejmě vědoma. Usoudila jsem tak z jejího spokojeného výrazu. Minuli jsme několik věřících, kteří zapalovali vonné svíce nebo se modlili, a dostali jsme se na konec lodi. Naše průvodkyně otevřela nenápadné dveře a pokynula nám, abychom ji následovali. Toghar měl co dělat, aby se dveřmi vůbec protáhl. I na minotaura měl úctyhodné rozměry. Kromě toho, že byl opravdu vysoký, měl také široká ramena a poměrně velké rohy, takže stísněné prostory pro něj představovaly trochu problém.

Ocitli jsme se ve vnitřní dvoraně lemované třemi křížovými chodbami. Ačkoliv byla zahrada uprostřed nádvoří udržovaná, bylo citelně znát, že sem už bohatství nepatří. Kněžka nás vedla do další budovy a nakonec jsme se zastavili před obyčejnými dveřmi.

„Váš pokoj,“ kývla na mě.

Jen jsem si odložila zavazadla a projevila zájem podívat se na děvčata.

Dívka, stěží patnáctiletá, ležela v bílých přikrývkách, ve skelných očích nepřítomný výraz. Když na ni někdo promluvil, nereagovala. Čas od času se chabě usmála, ale to bylo vše. Takhle to vypadá, když vám vlastní vidiny rozežerou mozek. Vzpomněla jsem si sama na sebe. Bylo mi jen o málo víc než jí, když se ze mě stalo to, co jsem – ani nekromant, ani lich, zkrátka trochu od obojího.

„Zajisté jste po cestě unavená a potřebujete se najíst,“ vyrušila mě kněžka ze zamyšlení. Zavedla nás do nevelké jídelny a poručila nám večeři.

„Proč jste zavolaly na pomoc Konkláve a ne Řád?“ zeptala jsem se mezi sousty.

„Zpočátku jsme doufaly, že si dokážeme poradit samy, nechtěly jsme do našeho problému zatahovat žádnou další instituci. Proto jsme sem pouze pozvaly jednoho bílého čaroděje, který měl novicky chránit poté, co došlo k prvnímu, byť nezdařenému útoku. Přesto byla následně dvě děvčata zbavena svých vizí. Čaroděj pak zmizel. Obávám se, že ho zavraždili. Pria, jedna ze sester, nakonec přece jen poslala žádost o pomoc Řádu, ale nevíme, zda ji vůbec obdrželi. Vám, tedy Konkláve, jsme nepsaly, alespoň o tom nevím...“

Zajímavé... Když kněžky nepožádaly černokněžníky o pomoc, proč ti do toho strkají své kostnaté pařáty?

„Kolik času uplynulo od posledního útoku?“

„Čtvrt luny.“

„To je poměrně dlouhá doba.“

„Poprvé útočníka vyrušila jedna ze starších sester. Tím ale celou tragédii jen oddálila. Nevíme, proč se nepokusil rovnou zbavit i Ary. Ovšem bojíme se, že k tomu dříve nebo později dojde.“

„Zdá se, že dívky nezabil záměrně. Mohl si tím jinak ušetřit dost práce.“

Kněžka se na mě pohoršeně podívala.

„Otázkou zůstává proč? Někdo mu to přikázal? Nebo na to prostě neměl žaludek?“

„Kvůli tomu jste snad tady – abyste na to přišla.“

Přikývla jsem.

„Ano. Je Ara pod dohledem?“

„Jistě, hlídáme ji na každém kroku. Je poslední a má mne nahradit. Nesmíme ji ztratit!“

Nepodařilo se mi skrýt překvapení.

„Vy jste velekněžka?“

Žena přikývla. Podle jejího prostého roucha bych ji odhadovala jen na obyčejnou řadovou kněžku.

„Ara nyní odpočívá, ale zítra vám ji představím.“

„Neviděla něco, co by nám mohlo pomoci?“

Velekněžka zavrtěla hlavou.

„Neřekla nám nic užitečného.“

„Co vize?“ nevzdávala jsem se.

„Vize nejsou pes, který přijde na zavolání,“ usmála se shovívavě. „Alespoň ne v tak útlém věku, jako je Ařin. Navíc nahlížíme pouze do budoucnosti, nikoliv do minulosti.“

„A vaše vize? Jelikož zastáváte úřad velekněžky, musíte mít stále ještě svůj dar. Nemůžete ho použít k tomu, abychom snáze předešly dalšímu neštěstí?“

„Lituji. Přes veškeré mé snahy mi vize nic neodhalily.“
Zvláštní...

„Samozřejmě se o to ale budu dál pokoušet,“ dodala.
Snažila jsem se ji uklidnit.

„Nebojte se, já a můj společník se postaráme, aby Ara byla v pořádku a v bezpečí.“

Neunikl mi ženin rozmrzelý pohled. Nechuť k Togharovi nebo ne, až přijde na lámání chleba a Togh tomu parchantovi rozpárá břicho, bude mu ještě líbat kopyta.

Kráčela jsem potměnou chodbou ke svému pokoji, když jsem matně zaslechla tiché našlapování. Otočila jsem se

a opatrně tasila. Nahlédla jsem za roh, ale nikde ani živáčka. Možná se jen projevila má únava. Zasunula jsem meč zpátky do pochvy, otočila se a málem vykřikla.

Velkýma modrýma očima na mě nepřítomně hledělo zhruba desetileté děvčátko.

„Nechtěla jsem vás vyděsit,“ řeklo bězbarvým hlasem.

„Taky nevydělala,“ zalhala jsem. „Ještě že jsem ti neublížila, když ses tu tak zjevila.“

„Vím, že neumíte šermovat.“ Nebyla to odpověď, jen konstatování. „Taky vím, kdy se vám stalo tohle,“ dotkla se svého obličeje v místech, kde mám magické znamení, „i to, že ten, kdo vám to způsobil, zemřel vaší rukou.“

Kdybych mohla, lapala bych po dechu po každém jejím prohlášení. Neříkala před chvílí velekněžka, že mohou nahlížet jen do budoucnosti?! Nicméně můj mělký, nepravidelný dech toho nebyl schopen, takže jsem naopak přestala dýchat zcela a jen užasle zírala na vyžle před sebou.

„Ty jsi Ara, že ano?“

„A vy jste Nix. Měla byste se konečně nadechnout, nebo začnete modrat, a to by vám vůbec neslušelo.“

Otevřenost toho písklete mě překvapila, ale neurazila. Koneckonců stane se velekněžkou...

„Jak to, že se touláš sama večer po chodbách? To tě nikdo nehlídá?“

Děvčátko zavrtělo hlavou.

„Kde máš ložnici?“

Dívka mě chytila za ruku. Vedla mě chodbou ke svému pokoji. Nikde nikdo. Jak si to velekněžka představuje? Vždyť říkala, že Aru hlídají na každém kroku!

„Pojď se mnou.“ Tentokrát jsem to byla já, kdo nás vedl.

Zabušila jsem na dveře. Takřka okamžitě z nich vykukla Togharova rohatá hlava.

„Potřebuji, aby ses o tu malou na chvíli postaral,“ kývla jsem směrem k Aře. „Nikdo ji nehlídá, tak je to na nás.“

Mladou novicku chrčivý jazyk minotaurů nevyvedl z míry, jen zvědavě naklonila hlavu na stranu. Togh mlčky přikývl, vzal si zbraň a následoval nás zpět k dívčině pokoji.

„Běž se vyspat. Nehnu se odsud,“ zamručel, když za Arou zapadly dveře.

„Nejdřív si ale půjdu promluvit s velekněžkou – nějak se mi to nelíbí.“

Na klepání v pracovně nikdo nereagoval, vrátila jsem se proto do křížové chodby a východním portálem prošla do části, kde měly cely řadové kněžky. Odtamtud se dalo dostat do nízké věžičky s pokojem představené.

Tentokrát mi po zaklepání otevřela sestra oblečená ve vlněném rouchu – zřejmě se právě chystala ulehnout.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Ara se potloukala sama po chodbě a její strážník nikde. Odvedla jsem ji do pokoje, ale ani ten nikdo nehlídal. Jak je to možné?“

Velekněžka se tvářila zmateně.

„Přidělila jsem jí dva eunuchy, jako vždy.“

„Nezdá se, že by ji hlídali.“

Hlava kláštera na mě kývla a začala se oblékat.

Přede dveřmi do Ařina pokoje jsme zůstaly nevěřícně stát.

Na zemi se válela mrtvola muže, který tu rozhodně neměl co dělat. Toghar mu tuto skutečnost dal najevo úderem

palicí, po kterém se mužův hrudní koš poněkud neforemně vlámal dovnitř těla. Bohužel, orgány odmítly v takto stísněném prostoru žít a záhy vypověděly službu. Pod útočníkem se rozlila kaluž krve a vytvořila úžasný obrazec, který by mnozí umělci jistě považovali za mistrovské dílo.

Skláněla jsem se nad mrtvolou a prohlížela si ji. Přišla jsem včas, abych ještě dokázala nahlédnout do jeho mysli. Stihla jsem jen nejasné záblesky, ale i ty mi daly odpověď na to, co byl muž zač. Bezděčně jsem si namotávala bílý pramen vlasů na prst a přemýšlela.

Do čeho se to kněžky zapletly, že má na jejich likvidaci zájem sám Řád?

Strážní spali na lavici v malém konventu. Podle toho, že jsem je nedokázala vzbudit, tak nečinili dobrovolně.

Velekněžka nechala odnést mrtvolu a postavila před Ařiny dveře novou hlídku. Když jsem ji znovu navštívila, byla bledší než stěna za ní s freskou Zuity. Bohyně stála se zavázanýma očima, svírajíc v rukou zářivou křišťálovou kouli. NUR HESI, HARA N'VIDAE IS, VIDE – Jen ten, kdo se nedívá, vidí. Heslo kněžek chrámu jasnozřivosti.

„Je vám jasné, že Ara mohla dnes v noci zemřít nebo přijít o své vize?“

Žena neznatelně přikývla.

„Vaší vinou mohla být poslední vědma tohoto pokolení jen neschopnou, prázdnou skořápkou!“

„Naštěstí tam byl váš přítel.“

„Ano. A děkujte za to všem bohům. Měla byste příště na strážě lépe dohlédnout. Víte vůbec, v jakém jste nebezpečí? Ten muž byl nějakým způsobem spojen s Řádem!“

Velekněžka ještě víc zbledla.

„Víte to jistě?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

„Bohužel ano. Musíte dávat pozor, aby se dnešní selhání už neopakovalo...“

Hned druhý den ráno jsem prošla celý klášter, abych našla místo, kudy se sem útočník mohl dostat. Možností bylo mnoho. Dělal mi to starosti – kde se objeví jeden nájemný vrah, je pravděpodobné, že se objeví další. A tentokrát už ho Toghar nemusí překvapit...

Chodila jsem kolem jednotlivých místností a nahlížela dovnitř. V jedné z věží se pár kněžek učilo léčivým kouzlům. Veškerá okna v místnosti byla otevřená dokořán, aby jimi proudil čerstvý vzduch. Po každém kouzlení se totiž do okolí uvolní zbytková energie. Je velice nestabilní a při použití dalšího kouzla hrozí, že by se mohla vznítit. Už mnoho čarodějů se kvůli špatně větrané místnosti vyhodilo do povětří. Lepší je nenechat nic náhodě.

V zahradách jsem zahlédla Toghara s Arou. Děvčátko jsem nepoznávala. Oči mělo živé a bylo rozpustilé, tak jak dívky jeho věku mají být. Po včerejším prázdném pohledu vyhaslé bytosti, která se schovávala někde v nejzazších koutech mysli, nezůstalo ani památky.

Toghar seděl na zemi, zvířecí nohy s kopyty složené pod sebou tak, jak mu to klouby dovolovaly. Opíral se o kolena a zamyšleně se tahal za pískově zbarvené vousy. Ara seděla naproti němu a vyčkávavě ho pozorovala.

„Učíš malou hrát karty?“ zeptala jsem se pobaveně. „Doufám, že ji neučíš taky pít?“ dodala jsem, když můj pohled zabloudil ke dvěma kalíškům.

Hrát karty s minotaury se neznalému člověku moc nevyplácí. Karty se počítají podle zvláštních pravidel. Hra je hodně rychlá, a kdo se v počítání splete, musí se napít – samozřejmě alkoholu. Čím víc pijete, tím víc se pletete a zase pijete. Vítězem je ten, kdo se nejdéle udrží na nohou.

„Neboj,“ zamumlal, „to je voda.“

„Už jsem ho jednou porazila,“ pochlubila se Ara.

Togh na mě mrkl. Musel ji nechat vyhrát.

„Pan Toghar je velice milý společník.“

Tak útlý věk a už mluví podle protokolu. Děvče ve studiu nezahálí.

„Ano, to je. Myslíš, že bys mi ho mohla na chvíli půjčit?“

Toghar se zvedl a následoval mě kousek stranou. Stále ale z vědmičky nespouštěl oči.

„Poohlédl ses kolem, jak jsem tě žádala?“

Přikývl.

„Je tady spousta míst, kudy sem může někdo proniknout. Musíme mít Aru neustále pod dohledem. Na místní stráž bych příliš nespolehal.“

„Souhlasím.“

Vidina Ařiny přítomnosti mě zrovna nelákala, protože dívka mě dokázala znervóznit, ale nedalo se nic dělat. Nenechám ji přece kvůli tomu napospas vrahům.

Jak je do toho Řád zapletený? Vrtalo mi to hlavou celé tři dny. Tři dny, kdy jsme se s Togharem střídali v hlídání malé vědmy. Podařilo se mi mého společníka přemluvit, aby dívku hlídal večer. Vždycky měla prázdný výraz a říkala věci, které mě trochu děsily. Poslouchat něco takového před spaním vážně nemám zapotřebí.

Těch několik dní proběhlo v klidu. Klášter byl tichý a všichni pracovali tak, jako by se nic nedělo.

Po mrtvém členovi Řádu se nikdo nesháněl. Otázkou však zůstávalo, jestli jednal na popud velmistra, nebo šlo o jeho vlastní iniciativu.

Rozhodla jsem se využít pohostinnosti kněžek Zuity naplno. Doprávala jsem si horkou koupel v ohromné dřevěné kádi vystlané několika vrstvami starých látek. V kouřící vodě se mi lépe přemýšlelo.

Věděl velmistr o tom, že se sem vydal jeden z jeho mužů? Ale vplížit se někam... to Řádu není podobné. Nechci je nijak očerňovat, takže přiznám, že většina bělokabátníků zůstává opravdu čestná až za hrob. Ale mezi hromadou zralých, chutných jablek vždycky najdete nějaké nahnilé. A od něj se hniloba může šířit dál. Aspoň že díky vzniku Konkláve nakonec řádoví bratři pochopili, že se v zabíjení nijak nevyžíváme. Je to stejné jako s obyčejnými lidmi – když jim přeskočí, nadělají hodně škody. U mágů platí totéž, ať už bílých nebo černých.

Co by ale Řád mohl získat odstraněním tří malých vědem? Chtěl snad nechat starou velekněžku stále na její pozici? Není jí ani třicet, ovšem na vědmu je to pokročilý věk, ve kterém Zuitiny svěřenkyně obvykle ztrácí své vize a mohou se odebrat k normálnímu životu, pokud jsou ho ještě schopny. Nebo se chce Řád zbavit i velekněžky a dosadit na její místo někoho jiného?

Zrovna když se mi v mysli začínala rýsovat správná odpověď, vyrušil mě zvuk otevíraných dveří. Ve společné lázni nic neobvyklého.

Neobvyklé už ale bylo, že než jsem se stihla ohlédnout, někdo mě tvrdě udeřil do spánku. Cítila jsem, jak praskla kost. Zatímco jsem se nořila do hlubin bezvědomí, hlavou mi problesklo, že bych si neměla být tak jistá svou nezranitelností, a příště se posadit čelem ke dveřím...

Musela jsem být mimo poměrně dlouho, protože když jsem se probírala, voda už byla sotva vlažná. Namáhavě jsem vylezla z kádě a zabalila se do velkého kusu plátna. Na zemi ležela mírně zakrvácená soška Zuity. V jednom z takřka slepých zrcadel visících v místnosti jsem zahlédla mizející podlitinu na spánku. Hlava mi třesla, ale bolest rychle odeznívala. Můžu děkovat všem bohům, že šlo o jediný následek útoku, při kterém se mi někdo pokusil rozlousknout lebku jako ořech. Že mě magie považuje za mrtvou, má občas výhody. I tak jsem měla štěstí, že mi útočník pro jistotu nestrčil rozbitou hlavu pod vodu. Stala se kostějem, protože ji utopili v kádi – to by bylo vážně pod mou úroveň.

Rychle jsem se oblékla do připravených svršků: kalhot a černé přiléhavé haleny. Cestou k Ařině pokoji jsem si ještě kvapně připínala opasek s mečem. Blížil se soumrak, ale tentokrát musely jít mé nepříjemné pocity z dívky stranou.

Celou budovu kláštera vyplňovalo nepřírozené ticho. Naskočila mi z toho husí kůže.

Zdá se, že mají sestry ve svém středu zrádce – kdo by se dostal až do lázně bez pomoci někoho zevnitř? Co to říkala velekněžka o bílém čaroději? Že i přes jeho přítomnost někdo dokázal ublížit dvěma dívkám... Aby ne, když útočníkem byl nejspíš sám mág, k němuž měly vědmy důvěru. Není divu, že pak *záhadně* zmizel. Muž, kterého Togh za-

bil, byl dost možná jeho společník. Pořád mi ale k Řádu nesesedlo, že by se uchýlili k praktikám nájemných vražd a přepadení. Jenže mysl dotyčného bělokabátníky usvědčovala z opaku. Pokud ovšem ten muž nebyl renegát...

„Zahrajete si se mnou kameny, paní?“ zeptala se Ara s dětskou nevinností.

„Dnes ne.“

„Vy mě nemáte ráda?“ Zdálo se, že ji to trápí.

„Tak to není. Mám úkol, který vyžaduje mou pozornost.“

Vyhlédla jsem z balkonových dveří do zahrady. Ara měla v porovnání s ostatními kněžkami přepychový pokoj. Postel sice nepatřila k největším, ale pořád to bylo víc než úzká pryčna s proleželým slamníkem, kterou jsem dostala já. Kromě toho tu měla malou knihovničku, komodu na šaty a stůl s židlí. Pokoj sice postrádal okno, ale světla sem proudilo dost skrz balkon. Ten byl titěrný, ale pořád představoval nebývalý luxus. Podle všeho bydlely podobně i zbylé dvě adeptky na pozici velekněžky.

Všude panovalo podezřelé ticho. Čím víc se venku smrákalo, tím více se Ařina tvář stávala dospělou, chvílemi až prastarou. Přestože to byla desetiletá dívka, s ubývajícím světlem z ní dýchala stále starší a větší síla. Pohled ptáčete se pozvolna měnil v ledový pohled staré čarodějnice. Znepokojivá proměna, po níž Ara nedokázala udržet jazyk za zuby. A já nechtěla vědět nic z toho, co by mě mohlo potkat.

„Ano, váš úkol,“ navázala tam, kde jsme před okamžikem přestaly. „Varovala jsem velekněžku, ale ona mých rad nedbala. Říkala jsem jí, že se má bát, protože přijdou a někomu ublíží, ale vysmála se mi. Když to přišlo, poslala jsem

prosbu ke Konkláve. Viděla jsem dost, abych věděla, že tím úkolem pověřím vás.“

„Proč mi něco tak důležitého říkáš až teď?!“

„Neptala jste se.“

Typické. Moc a zkušenosti staleté vědmý, ale rozum desetiletého děcka. Kdybych nedala na velekněžku a raději se dívky zeptala sama, mohlo už být všechno za námi. Život mě naučil zdravé míře nedůvěry, neměla bych v tom příště dělat výjimky.

„Co mi ještě můžeš říct?“ zeptala jsem se, nicméně pravdu jsem už tušila.

Kdykoli někoho vědomě děsila, objevil se Aře na tváři samolibý úšklebek. Tentokrát ale zůstala zachmuřená.

„Nejstarší z adeptek přepadl, když šla z lázně...“

Hlas patřil Aře, ale slova nikoliv. Skrze ni ke mně promlouvala bytost nepoměrně starší a její pohled se mi propaloval až do žaludku.

„Poté přijel bílý mág,“ pokračovala. „Alespoň to nám řekli, ale já jeho přítomnost cítila už dlouho a nebylo na něm bílého nic. Velekněžka řekla, že měla vizi, prý už nám nic nehrozí. Její moc je stále silná, proto jí kněžky uvěřily. Ostražitost polevila. Nakonec však byla dvě děvčata připravena o své vize navzdory mágově přítomnosti.“

„Tys ale požádala Konkláve o pomoc mnohem dřív, že? Vědělas, co všechno se stane, už ve chvíli, kdys jim psala dopis...“

Když jsem přijela do kláštera, od posledního útoku uplynulo čtvrt luny. Pokud by Ara požádala konklavisty o pomoc až po prvním přepadení, dopis by nikdy nemohl dorazit tak brzy, aby mě černokněžníci najali a já stihla při-

jet. Ve chvíli, kdy jsem seděla s kostějem v krčmě, se ještě nic z toho nestalo...

Přikývla.

„Tak proč jsi nějak nezasáhla?!“ obořila jsem se na ni.

Věnovala mi chladný pohled.

„Kdybych to udělala, zemřela bych. Věci se mají dít, až nastane jejich čas.“

„Radši jsi obětovala dvě přítelkyně?“

V očích se jí navzdory všemu zatřpytily slzy.

„Myslíte, že mě to těší? Existují ale věci, které nás přesahují, a tohle je jedna z nich.“

„To mám uvěřit tomu, že tvé přežití je pro vyšší dobro?“

„Věřit tomu nemusíte. Sama zjistíte, že je to pravda.“

Ačkoliv mě zarážela její chladnokrevná vypočítavost, věci díky jejímu vyprávění konečně zapadly do sebe.

Velekněžka má stále své vize a jedna z adeptek už dosáhla věku, kdy mohla zaujmout její místo. Když ale nebude nikdo, kdo by ji nahradil, zůstane ve své funkci a stále bude jednou z nejváženějších žen Accadu. Takže se pro jistotu chtěla zbavit i zbylých novicек. To by vysvětlovalo její ne-libost nad naším příchodem. Domluvit se s mágy z nějaké sekty pro ni určitě nepředstavovalo nepřekonatelnou morální překážku. Ale nepočítala s tím, že i když se šikovně zbaví stráží, narazím na osamělé děvčátko na chodbě a pošlu hlídat k jeho dveřím minotaura.

Začala jsem nervózně přecházet po pokoji.

„Bojíte se mě, je to tak?“

„Nebojím se tebe, ale tvých vizí.“

I když po tom, co jsem před chvílí odhalila, nevím, nakolik to byla ještě pravda.

„Chápu. Mohla bych vám totiž říct o té propasti. Nebo snad o těch jizvách na předloktí...“

Nechápala jsem, o čem to mluví, žádné jizvy na předloktí jsem neměla. A nejspíš ani mít nebudu – všechny rány se mi takřka okamžitě hojí a nezanechávají žádné stopy.

„Pád do hlubin šílenství je hrozivý, nedokážete si ani představit jak.“

Věděla, o čem mluví, žila na pokraji šílenství každý den.

„Nemám v úmyslu nechat se tam strhnout.“

Pohledem jsem těkala po zahradě. Nikde žádný pohyb.

„Ale ano, máte. Avšak vize se někdy přece jen mění,“ dodala potutelně.

Chtěla jsem jí něco odseknout, ale výraz její tváře mě umlčel. Naléhavě mě chytila za ruku.

„Nevrhejte se do té propasti,“ zaprosila. „Už několikrát jste stála na samém jejím okraji, nepokoušejte své štěstí!“

Naskočila mi husí kůže. Chtěla jsem pryč, co nejdál od té malé děsivé postavičky.

„Musíte najít silné paže, které vás včas zachytí, až budete chtít skočit...“

Její slova mě mrazila do morku kostí.

„Kde je zatraceně Toghar!“ zaklela jsem.

„Otrávila ho.“

Tón Ařina hlasu byl opět věčný. Srdce se mi zastavilo.

„Cože?!“ vyrazila jsem ke dveřím.

„To je zbytečné,“ zarazila mě vědmička. „Je to minotaur. Velekněžka neodhadla dávku jedu, brzy se z toho dostane. Navíc nestihneme odejít dřív, než dorazí čarodějové.“

„Čarodějové?“

„Mají u sebe několik artefaktů, kvůli nimž je necítíte.“

„Proč jsi to neřekla dřív?!“ vyjela jsem na ni podrážděně.

„Jsou čtyři. Přicházejí severní chodbou,“ sdělila mi.

Rychle jsem zastrčila západku na dveřích do pokoje, otevřela vysoké dveře na balkon a ujistila se, že můj meč stále obsahuje dostatek magické energie, pokud by došlo na nejhorší a já se příliš vyčerpala. Kromě toho v něm bylo ukryto několik kouzel. Na chodbě zaduněly kroky.

„Vy mě ochráníte,“ zašeptala Ara.

„Před chvílí jsi řekla, že se vize mění!“

Odpovědí mi byl jen úsměv.

Mág na mága, to je většinou vyrovnaný boj. Čtyři na jednoho, to jsou jatka. A zvíře určené k porážce jsem tu já.

Tasím meč, i když těžko říct, zda mi k něčemu bude. Útočníci se cítí bezpečně, vědí o mně a myslí si, že já o nich ne. Mám alespoň nějakou výhodu. Jsem dobrá, to ano, ale taky jen pouhý samouk, takže některá kouzla vyžadující větší soustředění stále nezvládnou jen tak lusknutím prstů.

Zaklepání. Jak nenápadné. Ara zaváhá, ale kývnu na ni.

Pomalu odsune západku.

Dovnitř okamžitě vpadne muž s holí. Než se stačí rozkukat, schytá to pěknou nekromantskou kletbou. Ožene se po mně, víc toho už ale nestihne. Jeho tělo totiž stárne takovou rychlostí, že je z něj během dvou úderů srdce jen hromádka prachu na podlaze, vhodná leda tak k rozptýlení na louce.

Jeho kumpáni na sebe nenechají dlouho čekat.

Zkousím zopakovat předchozí úspěch, tentokrát bezvýsledně. Než se druhému čaroději podaří vyslovit jediné slovo, odhodí ho náraz prostého výboje energie.

K mé smůle se mi další z čarodějů rozhodne provést totéž, takže proletím vzduchem a tvrdě narazím do stěny. Meč zařinčí na podlaze a já si vyrazím dech. Ovšem krátký výpadek plic nic moc neznamená, když dýchat nijak zvlášť nepotřebujete. Horší je, že ke mně jeden z útočníků přiskakuje a noří mi meč do útrob. Zřejmě spokojen se svou prací pak odběhne k Aře.

Jeden úder srdce. Rána ďábelsky svědí. Slyším zvuky nožek utíkajících místností.

Druhý úder. Rána už jen lehce šimrá.

Třetí. Zvedám se ze země a teatrálně se oprašuji.

„Takhle se jedná s dámou?“ prohodím a útočníci se po mně ohlédnou. Hned jednomu v těle pořádně rozproudím krev. Skoro slyším, jak divoce mu buší srdce. Rychleji a rychleji, jako královský valčík. Vzápětí se kácí k zemi – srdce nápor nevydrželo a něco v něm prasklo.

Bohužel tohle kouzlo bylo už takřka nad únosnou mez a zbytková energie hrozící výbuchem zaplňuje místnost i navzdory otevřeným dveřím. Útočník si toho je zřejmě také vědom. Na řadu přicházejí meče. Asi si myslí, že jako chlap má proti mně výhodu. Má.

Neobratně nastavím meč seku shora. Rychle přejde do útoku z boku, který opět stihnu vykrýt. Vrhnu pohled na muže na zemi u zdi, kam ho odhodil výboj energie. Vzápětí jen taktak uskakují před další ranou. Vydržím hodně, ale dekapitace je zásah do vzhledu, který si raději nechám ujít.

Z rychlé série výpadů si odnáším šrám na paži, který se okamžitě zacelí. Zazubím se. Čaroděj se nezdá vyvedený z míry – už mě viděl vstát po bodnutí do břicha. Přesto využiji chvilkové nepozornosti a útočím. Ne nadlouho. Ča-

roděj mě odrazí a začne zatlačovat směrem ke dveřím na chodbu. Jeho ranám stále jen uhýbám nebo je vykrývám.

Pak ale udělá chybu. Rozmáchne se k seku na můj odkrytý pravý bok.

Čas na mou oblíbenou taktiku.

Nastavím meč. Čepele zařinčí. Čaroděje donutím opsat kruh – chce mi meč srazit na zem. Ve chvíli, kdy se zbraně dotknou dlážděné podlahy, pouštím jílec. Přiskakuji k útočníkovi bez ohledu na to, že se mi ostří jeho meče stihne zakousnout do boku. Má pěst se vymrští k jeho obličeji.

Něco křupne.

Čarodějova ruka vystřelí k přeraženému nosu, z něhož se valí krev. Přesto meč nepustí. Využije toho, že jsem blízko, a vrazí do mě ramenem. Zavravorám, ale udržím se na nohou. Když pozvedá zbraň k další ráně, přikrčím se, seberu svůj meč a bodám ho do odkrytého břicha. Snaží se útok dokončit, ale je pomalý. Uskakuji a čepel mě mine. Znovu rozmáchnout se už nezvládne.

Bohužel už nehlídám omráčeného, který se stihl probírat. Upozorní mě až Ařin výkřik. Zřejmě chtěla utéct přes balkon, ale čaroděj ji drží za vlasy a šmátrá po noži. Ara nelení a udeří ho vši silou loktem do slabin. Útočník ji pustí, ale to už jsem u nich a prudce do něj vrazím. Zavravorám, klopýtne a přepadne přes zábradlí. Tvrdá zem už udělá své.

Skloním se nad Arou. Děvčátko je sice trochu potlučené, ale jinak v pořádku. Dívá se na mě vyděšenýma očima a pak se mi vrhá kolem krku.

Vyrazily jsme za velekněžkou. Musím to s ní vyřídit.

K mému překvapení byly dveře do její pracovny ote-

vřené a ležela v nich mrtvola neznámého muže. Další těla se nacházela uvnitř.

Představená chrámu Zuity seděla za stolem plným papírů a nenávistně pozorovala Toghara, který jí oplácel stejnou mincí. Minotaur vypadal přepadle. Jemná srst ve tváři se mu leskla potem.

„Toghare!“

Vrhla jsem se k němu a položila mu dlaň na čelo. Celý hořel. Nemohla jsem pro něj nic udělat. Můj zásah by jen urychlil účinky látky, kterou mu velekněžka podala. Jeho tělo se muselo s jedem vypořádat samo.

„Jsem v pořádku,“ uklidňoval mě.

„O tom pochybuju!“

Velekněžka si podrážděně odfrkla.

„Až se příště pokusíš někoho zabít, dávej si víc záležet,“ poradila jsem jí.

„Co ty víš? Jsi jen hloupá, manipulovatelná čarodějka. Nemáš ponětí, jakou moc přinášejí vize. Netušíš, jaké to je, když ti chtějí násilím uzmout, co je po právu tvé, a zneuctit tvé tělo!“

Mýlila se, ale z toho jsem ji vinit nemohla.

„Proto jsi k tomu odsoudila malé holky?“

Pohlédla stranou a hlesla:

„Takhle měly aspoň nějakou šanci...“

„Šanci na co?“

Přerušila nás Ara:

„Poskvrnila jsi sesterství, které spojovalo služebnice Zuity. Nepochopila jsi naše poslání. Lituji, že si některá z duší vybrala tebe, neboť tys ji musela zahubit.“

Velekněžka překvapeně zamrkala.

„To sis vskutku myslela, že ses s takovými schopnosti narodila?“ Ařin hlas přetékal potlačovaným vztekem, jak skrze ni promlouvala bytost z jiného věku. „Jedna z dávno zemřelých vědem si vybrala tvé tělo, neboť v tobě rozpoznala dobro a nadání. Tys měla tuto duši dál učit, aby naše vědomosti mohly narůstat, a ona ti na oplátku propůjčila své dovednosti, které během staletí získala. Ale zneužila jsi její dar a zaslepena touhou po moci jsi ji dovedla ke zkáze, stejně jako další. Nezasloužíš soucitu!“ Poslední slova vyřkla skoro jako kletbu.

„A kdo mě nahradí? Ty?“ zeptala se pohrdavě.

Ara přikývla, v očích se jí usadil chlad.

„Mé zkušenosti dalece přesahují ty tvé. Vědomí, které obývá mé tělo, je prastaré a pomůže mi. Rozluč se se svými vizemi, neboť se blíží muži Řádu a ti nezaváhají, aby provedli, co musí.“

„Postarala jsem se o to, aby Řád dopis nedostal,“ odsekla jí s výsměchem představená.

Ara se vědoucne usmála.

„Opravdu?“

Jak je pro Řád typické, ukáže se, až když je po všem. Ara mě ujišťovala, že zareagovali okamžitě, jakmile psaní obdrželi. Jenže na rozdíl od Konkláve nebyli na potíže upozorněni předem, takže se jejich pozdnímu příchodu vlastně není co divit.

Toghar se od velekněžky odmítal hnout, přesto se mi ho podařilo přesvědčit, aby se šel prospat. Pořád na tom nebyl dobře. Představenou jsme zamkli v jejím pokoji a já zůstala pro Toghův klid hlídat přede dveřmi. Co chvíli jsem

nakoukla do místnosti. Nacházelo se v ní sice jen jedno zamřížované okno, ale jistota je jistota. Mezitím jsem se duševně připravovala na příchod řádových bratrů, kteří podle Ary měli dorazit následující den. Nikdy jsem neměla s bělokabátníky dobré pořizení a pochybovala jsem, že to tentokrát bude jiné.

Druhý den těsně před polednem pro mě došla jedna ze sester a oznámila mi, že skutečně přijeli zástupci Řádu a přejí si na velmistrův příkaz promluvit s velekněžkou. Následovala jsem kněžku na jedno z vnitřních nádvoří kláštera a vzápětí stanula tváří v tvář skupince mužů. Každý měl na sobě prošívanici a přes záda silný cestovní plášť podšitý kožešinou. Všechno rytíři, mág ani jeden.

Když si všimli, že před nimi stojí nekromantka, nikoliv velekněžka Zuity, okamžitě zpozorněli. Ruce nenuceně položené na jílcích mečů mě znervózňovaly.

Rádoby ledabyle jsem si z krku stáhla koženou šňůrku s medailonem Konkláve, který jsem si připravila, když mě Ara upozornila na brzký příchod rytířstva. Jeden z mužů natáhl ruku, aby si šperk prohlédl. Předpokládala jsem, že je to velitel téhle jednotky.

„Dovolte, abych se představila. Jmenuji se Nixariem ze Zarthu. Jsem tu z pověření Konkláve.“

Bělokabátník si insignii důkladně prohlédl.

„Allen z Lati,“ představil se a věnoval mi zamyšlený pohled. „Konkláve nemá pravomoc zasahovat do případů, v nichž se nejedná o černou magii. A podle všeho zdejší potíže nemají s černokněžníky nic společného.“

„Neměly,“ opravila jsem ho. „Služebnice Zuity nás požádaly o pomoc stejně jako vás. Nikdo nám nemůže vyčítat,

že jsme jejich prosby vyslyšeli.“ Vžít se do role dlouholeté konklavistky mi nedělalo problém.

„Chci si promluvit s velekněžkou,“ zopakoval svůj původní požadavek.

„Obávám se, že to nebude možné.“

Allen sevřel jílec meče. Ani se ten pohyb nesnažil skrýt.

„Co se tady děje?“ zavrčel.

„Velekněžka se nechtěla vzdát své moci a odklízela jednu novicku za druhou. Při tom se pokusila zabít také mě a mého společníka.“

„Proč o tak vážné situaci nebyl Řád zpraven dříve?“

Uchechtla jsem se.

„Nejspíš proto, že sem přišel někdo, kdo se tvářil jako řádový bratr. Choval se podezřele, a tak jedna z dívek napsala dopis Konkláve.“

Rytíř pozvedl tázavě obočí. Neodolala jsem a pověděla mu o muži, kterého zabil Toghar, a o tom, co jsem zjistila z jeho myslí. Přihodila jsem i pár slov o zbylých sektářích.

Allen byl viditelně v šoku.

„Nikdo z bratří by nic takového neudělal. Ten muž musel být renegát.“

„Také mě to napadlo,“ připustila jsem.

„Chápu dobře, že Konkláve má situaci již pevně v rukou?“

S patřičným pocitem zadostiučinění jsem přikývla.

„Velekněžka je zavřená ve svém pokoji a sektáři, s nimiž se spolčila, jsou pobiti.“

Zachmuřil se. Bylo mi jasné, na co myslí.

„Já nikde nic rozhlašovat nebudu,“ uklidnila jsem ho. „Ale před nejvyšším to zamlčet nemůžu a nezaručuji, že z toho nevyvodí důsledky.“

„To plně chápu. Ovšem jak vyřešíme nastalou situaci?“

„Jak jste sám řekl, pane, Konkláve nemá pravomoc zasahovat do takovýchto případů. Mým úkolem bylo ochránit poslední přeživší vědnu, což jsem učinila.“

Samozřejmě, že kdyby se do toho nepřipletl Řád, má práce zde by ještě neskončila. Musela bych s největší pravděpodobností vyčkat rozsudku nejvyššího a podle toho pak s velekněžkou naložit. Ale v této chvíli jsem se neodvažovala s Allenem hádat o to, kdo má právo představenou soudit za její zločiny. Doufala jsem, že se nejvyšší spokojí jen s tím, že velmistr bude nucen přiznat černokněžnické frakci alespoň nějaké zásluhy.

„V tom případě děkuji za práci, kterou jste zde odvedla, paní. Dál už se o to postaráme sami.“

Tím mě rytíř slušně vykázal do patřičných mezí. Pokynula jsem mu a odešla si sbalit. Čím dříve budeme pryč, tím lépe.

V mém pokoji ležel na posteli vzkaz, načmáraný dětskou rukou.

Děkuji za vše, co jste pro mě vy a váš přítel udělali. Ve vašem zájmu se tu zdržujte co nejkratší dobu. Věřím, že se ještě setkáme!

Ara

Bude v té první.

Poslední řádek byl napsán jinak než ostatní. Zamrazilo mě, když mi došlo, že ho Ara musela napsat při vytržení způsobeném vizí. Ona si zkrátka nedá pokoj! Co nebo kdo *bude v té první*? V první zásuvce, číši, chodbě...? Jak jsem řekla,

málokdo pochopí slova vědmy, která jsou mu určena. Ani já nepředstavuji výjimku. Mimoto mě značně znepokojovalo, že se obětí jejích vizí stávám tak často.

Hodila jsem Ařin vzkaz ke svým věcem. Togh, stále ještě trochu přepadlý, mě čekal na chodbě.

Cestou ven jsme museli projít chodbou vedoucí k vežičce s velekněžčiným pokojem. Hlídkovali na ní bělokabátníci.

Představila jsem si, co velekněžku čeká. Velmistr Jamar neměl kladný vztah k ženám všeobecně. Natožpak k těm, které se dopustily nějakého zločinu. Pochybuji, že se od něj velekněžka dočká nějaké shovívavosti.

Zvedl se mi z toho žaludek a začalo mi tepat ve spáncích.

Uklidni se, uklidni se. Zaslouží si to. Je to spravedlivé...

Ale nepomáhalo to.

Allen si mě změřil nepřátelským pohledem. Mohl snad z mého výrazu poznat, jak moc se mi celá situace najednou začala hnusit? Dal mi dost jasně najevo, že dál už to není moje starost, takže by bylo moudré se podle toho zachovat a vypadnout. Jenže se začala o své slovo hlásit magie...

„Pojď,“ chytil mě najednou Toghar za ruku a táhl mě pryč. Mumlal při tom utěšující slova, která měla na mou náhle rozjitřenou mysl takřka okamžitý vliv. Poslušně jsem ho následovala do stájí.

Nesnáším tyhle stavy, které předcházejí mým záchvatům! Jen díky Toghovi je dokážu zvládnout.

Vybavila se mi Ařina slova: *Musíte najít silné paže, které vás včas zachytí, až budete chtít skočit...*

Zdá se, že ty Togharovy budou stačit.

OTROKEM POVINNOSTI

PEMSKÉ HORY, RADAS
PÁTÁ LUNA ROKU 485 DRUHÉHO VĚKU

PŘELÉTLA JSEM POHLEDEM řadu mužů. Vyslali nás přes dva tucty. Démon pode mnou tiše pofrkával. Cítil, že se schyluje k boji, a trásl se nedočkavostí stejně jako já.

Když jsem se zabydlela v domě, který mi darovalo Konkláve, přišla na řadu výuka. Přes půl roku mě otravovali dva staříci – nekromant a lich – mistři Isuel a Morel. Prý se musím naučit zacházet se svou mocí. Dva roky strávené v Oljanině klášteře vědění zjevně nestačily. Každý den mě tak týrali spoustou pouček a pravidel. Dávali mi lekce etiky, historie a dalších zbytečností. Magie přišla na řadu později. Spoustu věcí jsem už uměla, bylo jen potřeba je trochu vyšperkovat. Oba moji učitelé brzy zjistili, že pokusy vysvětlovat mi principy jednotlivých kouzel a tělesných pochodů postrádají povětšinou význam. Podvědomě jsem věděla, co mám dělat – prý dar mých rodičů – a to mi ke štěstí bohatě stačilo. Ovšem talent není všechno, jak se mi několikrát podařilo přesvědčit se na vlastní kůži.

Trpělivost přinesla své ovoce. Nejvyšší a rada Konkláve usoudili, že se již dokážu dostatečně ovládat, abych mohla splnit úkol a nikoho při tom nezranit. Navíc si chce Konkláve vyzkoušet, jak dovedu poslouchat rozkazy, což bude dozajista tvrdý oříšek.

Seděla jsem v sedle a čekala. Vedle mě stál Toghar, který byl pořád o něco vyšší než já na Démonově hřbetě. Společně s ostatními jsme poslouchali plané žvásty od nabubřelého černokněžníka jménem Radfar, jemuž bylo svěřeno velení.

K prvním neshodám mezi mnou a Radfarem došlo bohužel již několik dní po odjezdu ze sídla Konkláve ve Fraghi. Jednoho večera se mi vplížil do stanu a pokusil se mě svést. Bezúspěšně. Druhý den učinil tentýž pokus se stejným výsledkem. Nedokázal pochopit, že opravdu nemám zájem. Ačkoliv jsem chápala, proč je zvyklý na úspěch u žen, musela jsem ho zklamat. Nepatřil sice mezi nejvyšší muže, ale byl poměrně pohledný. Jeho tvář, rámovaná vlnitými hnědými vlasy, působila sympaticky. Než jste se mu podívali do očí. Měl natolik světle modré duhovky, až to vypadalo, že z nich vyprchala snad úplně všechna barva. Jeho pohled byl pichlavý a dokázal snadno znervóznit. Nikdo se mu proto do očí příliš nedíval. Kdyby ano, mohl by spatřit zvrácenost a nenávist, co v nich číhala. Moc dobře jsem ten pohled znala – vídala jsem ho v zrcadle.

Třetí večer jsem toho měla už právě tak akorát dost a poté, co se na mě Radfar pokusil použít magii, jsem mu zastavila přítok krve do jistých partií. Pro nekromanta nic náročného. Náladu mu to nevylepšilo. Od té chvíle jsem sice měla pokoj od neustálého dotírání, ale o to víc si vy-

chutnával skutečnost, že ho musím jakožto velitele poslouchat. Ponížení, kterého se mu dostalo, mi mnohonásobně oplácel jízlivostmi a urážkami.

A takový člověk velí záchranné misi...

Někdo před časem upozornil Konkláve na dívku nadanou magií z oblasti Pemských hor na hranicích s Radasem. Někdy jsem se nepídila, jak je možné, že Konkláve toho tolik ví, a nemám v úmyslu to zjišťovat ani v budoucnu. Snažila jsem se mít kolem sebe co nejméně lidí. Čím méně potenciálních donašečů, tím lépe.

Dívka si poklidně žila ve své vesničce. Já, Radfar a vyzáblý postarší černokněžník Jaler jsme ji měli odvést ke Konkláve. Ovšem bohové se musí na náš úkor hrozně rádi bavit, neboť vesnici zhruba o den dřív přepadli radaští otrokáři a její obyvatele buď pobili, nebo odvěkli na trh do Somnu. Ve většině zemí je otroctví zakázané. Ale Radas, to je něco jiného: Aréna, harémy a ti, kteří se nehodí ani pro jedno, jdou do dolů, lomů nebo na stavbu cest. Jídlem se šetří, proč jím plýtvat na brzké mrtvoly?

Radfar dořečnil. Nechali jsme koně koňmi a dál šli pěšky. Nyní jsme mlčky vyčkávali, skrytí mezi stromy, až kolem projede karavana s otroky. Radaští vedou otroky vždy ve třech skupinách. V první jdou muži do Arény – jsou nejsilnější, tudíž dokážou snést rychlé tempo pochodu. Navíc na soubojích v amfiteátru Radas vydělává nejvíce, takže si chce doplnit zásoby živého masa co nejdříve. Ve druhé skupině se nachází přírůstky do harémů. Úplně vzadu pak jdou starci a děti. Kde jinde hledat malou holku?

Tři čarodějové, dva tucty válečníků a minotaur. Pěkná sebranka. Podle všeho tu narazíme na dvě desítky mužů strážících třetí karavanu. To bychom my čarodějové zvládli sami, ale opatrnosti není nikdy nazbyt.

Čekání bylo úmorné. Jaler ho využil k tomu, že si spletl dlouhé prošedivělé vlasy do copu, aby mu v boji nepřekážely. Být čaroděj ještě hubenější, zbyla by z něj jen kostra potažená kůží. Toghar se ležérně opíral o svou okovanou palici a zhluboka oddechoval. Vzpomněla jsem si, jak jsem ho viděla poprvé...

Ze stínu vězeňské cely se ke mně blížilo něco obrovského. Slyšela jsem oddechování a zvuk kroků, odrážející se od zdí, mi roztrásl každou kost v těle. První se ze stínů vynořily dva mohutné rohy. Tehdy jsem začala křičet. Křičela jsem až do ochraptění. Ve tmě se zaleskly dvě oči. Pak se objevilo ohromné osrstěné kopyto, následované více než osm stop vysokou horou silných svalů. Když stvoření promluvílo hrdelním, chrčivým hlasem, tělo mi vypovědělo službu.

Doufala jsem, že je to všechno jen zlý sen. Noční můra, ze které se probudím.

Když jsem přišla k sobě, na okamžik se zdálo, že mě bohové vyslyšeli. Ležela jsem na měkké posteli a bylo mi teplo. Jenže se ukázalo, že postel je ve skutečnosti velký slamník a teplo vychází od tvora ležícího vedle mě.

Chtěla jsem znovu začít křičet, ale hlas mě zradil. Můj nový společník se na mě tiše díval velkýma, hnědýma očima. Teprve tehdy mi došlo, že je to minotaur. Pohledem se vpíjel do achronových náramků, které jsem měla pevně utažené

kolem zápěstí. Zkusmo na jeden z nich poklepal špičkou svého drápu.

„Čarovat?“ zeptal se prostě.

Když jsem přikývla, usmál se, což v jeho tváři vypadalo děsivě. Podal mi krajíc oschlého chleba. Pochvalně zamručel, když jsem si kousek ulomila a snědla ho. V tu chvíli mi došlo, že mě tenhle minotaur udrží naživu z jednoho prostého důvodu: představovala jsem cestu, jak se odsud dostat.

A tak jsem se na okamžik přestala bát...

Faria, kněžka, která se mnou odešla z Oljanina kláštera, projevila více statečnosti. I teď mi ta vzpomínka vyloudila na tváři úsměv.

Faria po všem mém vyprávění toužila Toghara poznat. Nikdy předtím minotaura neviděla. Brzy se spřátelili. Velice těžce nesla fakt, že vždycky zůstávala sama v pronajatém pokoji, zatímco já odcházela s Togharem pryč. Nedokázala pochopit, že naše práce je pro ni nebezpečná. Nic na tom nezměnily ani lekce, během nichž se učila zacházet s minotaurí bojovou tyčí.

Jednou jsem ji vzala s sebou. Mělo jít o lehkou práci: hlídat karavanu s ažskou krajkou, než přejede hranice provincie Oklef. Jenže se to zvirtlo. Farii těžce zranili. Od té doby jsem jí nikdy nedovolila jít s námi, ať protestovala sebevíc.

I když se se mnou začala kněžka původně bavit jen proto, že jsem představovala příjemnou změnu v jejím do té doby všedním životě, postupně se mezi námi vytvořilo přátelské pouto. Když pak využila příležitosti a spolu se mnou opustila hory, nedokázala jsem se na ni zlobit, ačkoliv to

představovalo jistou komplikaci. Záhy ale Faria prokázala svou užitečnost, když za úplatu předávala střípky svých znalostí, zatímco my s Togharem se nechávali najímat jako žoldnéři. Když mi spolu s místem členky Konkláve přidělili i skromné léno nedaleko vesničky v Calašských horách, byla nadšená. Nyní využívala mojí nepřítomnosti k tomu, aby celé sídlo přetvářela ke svému obrazu. Nemůžu říct, že by mi to vadilo. Naopak.

Ačkoliv naše přátelství původně nevzniklo ze zcela nezištných důvodů, cenila jsem si ho a byla jsem ráda, že je Faria v bezpečí.

Z úvah mě vytrhly zvuky z cesty. Mužské hlasy. Smích. Cin-kot řetězů. Hudba znamenající konec zdlouhavého čekání.

Pokyny byly jasné: ve chvíli, kdy první muži dosáhnou ohybu cesty, vyřítí se na ně řada rytířů Konkláve spolu s Radfarem. Já, Jaler a Toghar zaútočíme na jednotku vzadu. Měli bychom tak nepřítelé velice rychle a účinně zneškodnit. Propustíme otroky, najdeme dívku a vrátíme se skrz radašské lesy zpátky do Calahu. Nic těžkého.

Uslyšela jsem bojový pokřik a řinkot oceli. To bylo znamení, že je řada na nás.

Na cestě panoval chaos. Otroci, pospojovaní řetězy, se snažili dostat dál od středu boje. Radaští si z nich dělali živé štíty. Několik jich už leželo mrtvých na zemi. Nikdo zřejmě neočekával problémy, protože průvod horalů doprovázeli jen lehkooděnci. My měli navíc na své straně moment překvapení a magie. Karavana neměla nejmenší šanci. Několik Radašských se zblízka seznámilo s Togharovou okovanou palicí – nebylo to zrovna přátelské setkání a roz-

hodně o něm nebudou vyprávět. Jaler na chvilkovém strachu otrokářů úspěšně přižívoval svá kouzla a já s okázalou ledabylostí odpravila zánikem pár odvážlivců hotovících se k protiútoku. Meče konklavistů procházely obyčejnými prošívanicemi jako nůž máslem. Nepřátelé neměli střelce a jejich obrana byla žalostná. Během chvíle bylo po všem.

Vojáci začali zajatcům rozbíjet okovy. Přiložila jsem ruku k dílu, i když mé oči prosycené nekromantskou magií vyvolávaly vyděšené pohledy. Horalům nejspíš ještě úplně nedošlo, že získali zpět svobodu.

Po chvíli se ale mezi sebou začali váhavě bavit. Pár se jich objímalo. Na Radfarův popud mezi nimi procházeli dva naši léčitelé a za pomoci jednoho rytíře, který pocházel z hor, se vyptávali barbarů na jejich zranění. Zároveň se ptali na dívku, kterou jsme měli za úkol přivést.

Nebyla tu. Nikdo nevěděl, co se s ní stalo.

„Nejspíš bude v té druhé, co míří do harémů,“ křikla jsem na Jalera. Kývl na mě a odešel to říct Radfarovi. Ten v boji utržil lehké zranění, a když viděl, že máme situaci pevně v rukou, odešel se nechat ošetřit.

Jedna z žen mě chytila za ruku.

„Děkujeme,“ hlesla rozpraskanými rty.

Usmála jsem se na ni a kývla v odpověď. Vzápětí se osmělili i ostatní. Někteří mně a rytířům děkovali, jiní se lámanou obecnou řečí dožadovali, co s nimi teď bude.

„Dostanete jídlo. Můžete se vrátit a vybudovat si novou vesnici.“

„Z čeho ji máme postavit?“

„A kdo ji postaví, když všechny muže odvedli?“

Další protesty jsem utnula dřív, než stihly zaznít:

„Pokud chcete být otroky, můžete. Pár mil po cestě do-
stihnete druhou karavanu. Můžete se s ní vydat do Somnu
a umřít. Nebo můžete počkat na přiděl jídla a *jít domů!*“

Protesty umlkly. Bylo na čase. I když těžko říct, zda mi
vůbec pořádně rozuměli a nemohl za to jen tón mého hlasu.

Radfar mě přivítal kyselým úšklebkem.

„Koukám, že z cizího se ti dobře rozdává.“

„Pokud vím, máme s sebou tři zásobovací vozy. Nějaké
placky nebo sušené skopové můžeme oželeť.“

Vzhledem k tomu, že Radfar přikázal, aby byli osvo-
bození otroci ošetřeni, předpokládala jsem, že by jim jídlo
dal tak jako tak. Jelikož ale tento rozkaz zazněl z mých úst,
snažil se zachovat si tvář aspoň tím, že na mě bude štěkat.

„Měli bychom se o ně postarat a co nejdříve vyrazit
za druhou karavanou. Nemohou mít zas takový náskok,“
přisadila jsem si.

„Tady velím já. Ty mi nebudeš poroučet!“

„Kde jinde myslíš, že ta dívka bude?“

„Mrtvá?“ nadhodil.

„Možná. Ale budeš riskovat, že nám proklouzne mezi
prsty?“

Kdyby pohledy mohly zabíjet, už bych tu nestála.

„Važ svá slova, ty malá hříčko přírody...“

„Jakožto hříčka přírody jsem naprosto jedinečná. Mů-
žeš totéž říci o sobě?“

Podobní zoufalci mě už dávno nedokázali urazit.

Radfarovy oči se začínaly nepříjemně lesknout.

„Myslím, že by ti někdo měl dát za vyučenou, pořádně
tě seřezat a zkrotit.“

„Jak by sis takové kročení představoval?“ můj dotaz přetékal nevinností.

„Ženy se nejlépe krotí pod vahou mužského těla, znehybněné v prachu cesty, s údem mezi nohama a jazykem v puse...“ Z jeho slov číšel chtíč. Kdybych se mu podívala níž než do očí, mohla bych se o tom snadno přesvědčit.

Znuděně jsem pohlédla na Toghara.

„Prosím, kdyby se Radfar o něco takového pokoušel, probud' mě, ať tu zábavu nezmeškám.“

Radfar zbrunátněl, ale nezáleželo mi na tom. Jednoznačně si umím dělat přátele.

Ještě téhož dne jsme vyrazili dál. Pronásledovanou kořistí se stala druhá karavana. Museli jsme jet i v noci, abychom náskok otrokářů alespoň o něco zkrátili. Zatím se ještě nedostali daleko od podhůří Pemských hor, ale čím dále do vnitrozemí dojdou, tím horší následky jejich přepadení pro Konkláve může mít. Naše snahy by mohly být považovány za sektářské pokusy o rozvrat. Koneckonců jsme se nacházeli na území cizího státu a zabíjeli zdejší poddané. Pokud se o nás někdo dozví, naše důvody budou všem ukradené. Dokonce i nejvyšší prohlásí, že jsme jednali z vlastní vůle.

Před půlnocí, když už opravdu nebylo vidět na krok, dal konečně Radfar povel k zastavení. Koně byli unavení, stejně jako my. Po večeři jsem se stočila do klubíčka a přitiskla se těsně k Togharovi, jako kdysi za chladných nocí na stavbě cest. Co kdyby nakonec Radfara opravdu napadla nějaká hloupost?

Toghar s tím nesouhlasil. Opakovaně mi můj nápad vymlouval, i když věděl, že je to marné. Už jsem se rozhodla. Minotaurova péče mě uchránila od nejhoršího. Ženy, které se tu ocitly, rychle umíraly. Nezvládaly každodenní námahu a přemíru mužské pozornosti. Dostalo je buď vyčerpání, nebo vnitřní zranění. Já zemřít nemohla – magie se o to postarala. A Toghar všem náležitě vysvětlil, že se ke mně nemají přibližovat. Pár chudáků to sice zkusilo, ale odnesli to zpřeráženými kostmi. I spoutaný podvyživený minotaur představoval soupeře, s nímž si nikdo nechtěl začínat. Každé zranění se tady rovnalo rozsudku smrti.

Brzy jsme si s Togharem vybudovali určitou pověst. Ostatní otroci a vězni se nám klidili z cesty. Když pak došlo na moje záchvaty, jen to posílilo bázeň, kterou vůči nám pociťovali. Rvačky s dozorci, když mi potřebovali vyměnit náramky, se staly legendárními. Po čase jsem se jim přestala vzpouzet – nebylo to zapotřebí, když jsme měli plán. Otrokáři si mysleli, že mě zlomili. Falešný pocit vítězství...

Jenže ten plán vyžadoval nejen mou magii, ale také Togharovu sílu. Získat oboje nám zabralo lundy, obzvlášť když jídlo patřilo mezi nedostatkové zboží. Stejně jako ženy...

Vyhlédla jsem si jednoho z mužů, který se při výdeji dostal vždy mezi první, a jeho miska tak patřila mezi ty plnější. Toghar mě sledoval zpovzdálí. Neschvaloval to, ale na tom nezáleželo – kdyby si jídlo bral násilím, akorát by na nás upoutal nežádoucí pozornost. Můj způsob byl lepší.

Otrok vzhlédl, když na něj dopadl můj stín.

„Co chceš?“

„Nabízím obchod.“

„Obchod?“ jeho ostražitost byla na místě.

„Tvoji večeri...“

Muž se hlasitě rozesmál.

„Co bys mi asi tak mohla nabídnout výměnou za jídlo?“

Rozvázala jsem látku halicí můj klín a pokrčila rameny.

„Tohle.“

Zvažoval mou nabídku.

„Kde mám jistotu, že na mě nepošleš toho svého býka, když na tebe sáhnu.“

„Nemáš. Ale můžeš to buď risknout, nebo vzít zavděk zase něčím zadkem. Je to na tobě.“

Když nakonec přikývl, mávla jsem na Toghara. Otrok mu neochotně předal svoji misku.

„Pojď.“

Zatáhla jsem muže do nuzného přístřešku, který mi sloužil jako ochrana před nepřízní počasí. Dával aspoň zdání soukromí. Sice mi v tomto směru na Togharově názoru nezáleželo, ale nechtěla jsem ho rozčilovat a dělat mu to přímo před čumákem. Má oběť se nervózně rozhlížela.

„Myslíš to vážně?“

Místo odpovědi jsem si klekla na všechny čtyři. S nohama spoutanýma řetězem to nešlo jinak než zezadu. Naštěstí. Aspoň jim u toho nebudu muset koukat do ksichtu...

Tak to pokračovalo den za dnem. Vybírala jsem si ty, kterým jednou za čas vynechané jídlo neuškodí, ale zanedlouho se k mému přístřešku začali trousit i ti méně zdatní. Nebavilo je být neustále jen oběťmi silnějších, kteří si je potupně brali, kdy si zamanuli. Chtěli si taky trochu užít. Věděli, že když donesou jídlo, budu souhlasit. Kromě toho se poměrně záhy rozkřiklo, že nemůžu otěhotnět, což mě za daných okolností činilo ještě žádanější.

Toghar pomalu sílil, ale já se začínala nenávidět. Za to, co jsem dělala, jak hluboko jsem klesla, když jsem to dopustila. Ale nejvíc za to, že jsem si to svým způsobem užívala...

Probuzení bylo příjemnější, než bych po dalším přívalu nočních mūr čekala. Protáhla jsem se, v trošce vody si opláchla obličej a kostěným hřebenem si rozčesala vlasy. Muži kolem ještě spali. S výjimkou Radfara. Koukal na mě a těžko říct, co se mu zrovna honilo hlavou.

Možná jsem se s ním přece jen měla vyspat a mít klid. Šlo by jen o další obchod. Ale slíbila jsem Toghovi, že už to nikdy neudělám, a své slovo držím. Kromě toho jsem měla strach, že kdybych se zase začala dávat výměnou za protislužby, nikdy bych se z té špíny už nedostala...

„Otrokáři se mezi sebou určitě museli nějak dorozumívat právě pro případy, že by se jedné z karavan něco přihodilo,“ podotkla jsem, když den nepřinesl nic nového.

„Nepovídej,“ zavrčel Radfar.

Zjevně se doslechli, co se stalo, a tak nasadili rychlejší tempo. To my ovšem umíme taky.

O dva dny později jsme nad ránem našli čerstvě vyhaslé ohniště. Vojáků bylo podle všeho víc. Jaler proto propátrával myslí okolí, aby nás upozornil na zvědy. Radaští nejspíš mysleli, že jsou jim na stopě lapkové nebo horští barbaři, kteří jdou osvobodit své druhy. Čaroděje nečekali. Snad.

Díky našim schopnostem nepředstavovalo problém objet všechny průzkumníky velkým obloukem nebo se jich

zbavit. Nakonec se nám podařilo dostat se před karavanu. Taktika zůstávala stejná jako při předchozím přepadení. Podle Jalera se mezi otrokáři nacházeli i čtyři příslušníci lehké jízdy. Ti se stanou naším prvním cílem.

Už se snášel soumrak, když k nám dolehlo ržání koní – otrokáři nejspíš chtěli dorazit až do nedalekého zájezdního hostince. Jejich kořist putovala v zamřížovaných povozech, aby nedošla újmy. V čím lepším stavu dorazí do Somnu, tím více za ně dostanou zapláceno.

Bojový pokřik, řinčení oceli, čarodějové v týlu nepřítelů – všechno bylo stejné, až na to...

... že nás čekali.

Zabít čtyři jezdce nepředstavuje problém, jenže tím to končí. Neznámo odkud vyletí šipka z kuše a zavrtá se Jalerovi do stehna. Čaroděj stačí ještě seslat další kouzlo, ale pak se raději klidí ze scény. Další střelec už nemá šanci nabít – jeden z rytířů z něj udělá bezhlavého.

Sama uskočím před ranou mečem vedenou na hlavu. Oplácím útok kouzlem. Před další ranou se prudce sehnu a Toghar, stojící za mnou, útočníka přivítá úderem palicí.

Pak nás zaskočí radašský ozbrojenec. Popadne jednu z pochodní, jimiž si po cestě svítí, a hodí ji do klece s otrokyněmi. Dřevěná podlaha během chvilky vzplane jasným plamenem... stejně jako lidé.

„Ti parchanti je polili smůlou!“ zakřičí někdo.

V tom musí být magie...

Vzduch naplní ženské výkřiky. Vlasy chytí jako první, hned po nich ošacení. Pak k mému nosu dolehne zápach škvářící se kůže.

A to horské kmeny nazývají barbary!

Další dva muži následují příkladu svého druhu. Přeseknou řemeny poutající koně k vozům a podpálí druhou klec. Zvířata s vyděšeným frkáním prchají do houstnoucí tmy.

Křik upalovaných mi zní v uších nesnesitelnou silou.

Ať vás vezme Kaznar!

Ve spáncích mi tepe. Nadechuji se a začínám hromadit energii. Nemůžu těm lidem pomoci – není tu voda a nejsem mág slunce, abych vládla nad ohněm. Ale jsem nekromant... Mohu jim darovat milosrdnou smrt.

Jeden úder srdce, druhý. V očích mě štípe kouř.

Třetí, čtvrtý. Mám na svědomí mnoho mrtvých, ale zabít nevinné lidi je něco jiného! Překročím tím další hranici, zpoza níž není návratu. *Co se ze mě stane?*

Vezmu si energii z nejbližšího okolí a s pátým úderem srdce uvolňuji nekromantskou moc. Slyším její zapraskání, jak se rozlévá krajinou. Lidé padají bezvládně na zem. Otoci v hořících klecích i jejich věznitelé. Bez zjevné příčiny z nich vyprchává život. Moje vědomí jasně určuje, komu má magie ublížit. Proudí mnou, dokud se její poslední oběti nezastaví srdce a nezhroutí se na cestu.

Zapotácím se. Toghar ke mně přiskočí a podepře mě, abych neupadla. Cítím paniku šířící se kolem. Rozhlížím se, ale nevidím les. *Vidím hostinec a krev. Spoustu krve na podlaze, na stolech...*

Toghar mi zatřeše ramenem. Jako by mi z očí spadl závoj, halící všechno do oparu věcí dávno minulých. Zdá se, že je po boji. Můj zásah vyděsil lidi na obou stranách.

Dorážejí se ranění, rozbíjejí se klece, utěšují se plačící ženy. Na mě nikdo zpřímá nepohlédne. Není divu, právě

jsem zabila víc než dva tucty lidí, aniž bych u toho mrkla. Kdyby mi někdo začal spílat, bylo by to lepší. Lepší než kradmé pohledy a všeobjímající strach, který ze všech číší.

Vrahu! Bezcitná nekromantská stvůro!

Jenže to na mě doráželo jen vlastní svědomí. Než bych našla klíče od klecí, ti lidé by uhořeli. Takhle to pro ně bylo lepší. Nebo si to jen namlouvám? *Nejsem přece vraždící zrůda, která zabíjí jen proto, že může. Nejsem...!*

„Nemáš mi k tomu výstupu co říct?“ vyjel na mě Radfar, jen co mě uviděl.

„Kdybych měla, už bych to udělala,“ povzdechla jsem si unaveně. Pochybovala jsem, že by Radfar dokázal pochopit, jak moc mě takový útok vyčerpá – nejen po magické stránce. Bude chvíli trvat, než načerpám nové síly a uklidním se natolik, abych mohla zase beze strachu čarovat.

Rytíři se mezitím vyptávali na dívku, kterou máme přivést. Modlila jsem se, aby neseděla v jedné z podpálených klecí. Podle všeho se ale zdálo, že nebyla v žádné z karavan. V první mohla být jen těžko. Buď o jejím magickém nadání věděli a odvezli ji co nejrychleji do Somnu, nebo měl Radfar pravdu a ona nepřežila už plenění vesnice. Nechtěla jsem si něco takového připustit, ale zdálo se, že nemám na výběr. První úkol, kterého jsem se účastnila, a skončí nezdarem!

Mohla snad utéct? Malá, sotva desetiletá vyděšená holka? Těžko. Někdo by jí musel pomoci – ukrýt ji nebo odpoutat pozornost Radašských, aby stihla uprchnout. Jaká je šance, že někdo riskoval svůj život kvůli malé barbarce? Toho blázna bych chtěla vidět. Možná její matka... Co si to namlouvám?! S největší pravděpodobností je mrtvá. Pokud

přece jen utekla, nikdy ji nemusíme najít. Taky mohla někde v divočině zahynout. *Nebud' bláhová, nemůžeš zachránit všechny malé holčičky*, napomenula jsem se.

S posledními zbytky sil jsem ošetřila Jalerovo zranění. Vypadal vděčně, že jsem se střely z kuše zbavila kouzlem a nikoliv tradičním způsobem.

Únava mě připravila i o chuť k jídlu. Togh seděl kus ode mě a já se zachumlala do příkrývek. Přestože Toghar rozložil naše deky kousek od ohně, zmocňoval se mě chlad. Spali jsme všichni pohromadě, kromě Radfara. Kolem mě a minotaura ale zůstala spousta volného místa – lidé se raději mačkali mezi kořeny stromů na kraji tábořiště, než by se k nám přiblížili. Jejich všudypřítomný strach mi nedovoľoval spát... Záviděla jsem v tu chvíli Radfarovi, který měl jako vždy to nejlepší – nechal si postavit velitelský stan. My ostatní se s přístřešky dnešního večera nijak nezdržovali. Teď už bylo pozdě toho litovat.

Ráno se netvářilo přátelsky. Dobře mě nenaladila ani snídaně. Celá mrzutá jsem si sbalila svých pár věcí a vydala se za Démonem, netušíc, že to horší mě teprve čeká.

Radfar už byl vzhůru a rokoval s Jalerem. Přivolat mě na poradu zřejmě nepovažoval za důležité.

„Dobře, že jsi tu. Už jsem si říkal, jak dlouho ti to bude trvat,“ prohodil místo pozdravu. „Jedeme zpátky do Calahu. Tady jsme skončili.“

Jaler mi to blíže objasnil.

„Úkol zněl jasně – zachránit dívku s magickým nadáním. Tu jsme však nenašli. Jelikož je nanejvýš nepravděpodobné, že se nachází v první karavaně, vracíme se domů.“

„A co ti zbylí? To necháme ty muže jen tak zotročit?“

„Otroky se stali už ve chvíli, kdy se ukázali jako slaboši a nechali se zajmout,“ utrousil Radfar.

Bohové, jak já si přála praštit ho do toho jeho povýšeneckého obličej!

„Pokud to, že tě vycvičení chlapi vytáhnou uprostřed noci rozespalého z postele, považuješ za slabošství, tak si zasloužíš stejný osud. Pak by se vidělo, kdo je tady ubožák!“

Řála jsem do živého.

„Jestli se nemýlím, velím tady já. A já říkám, že jedeme do Calahu!“

Otočila jsem se na Jalera.

„Nemůžeme je tam nechat!“

Podpory se mi ale nedostalo.

„Jak vidíš, můžeme. I Řád je v tom nechal. Mocná božská instituce se svým přesvatým velmistrem nad radašskými otrokáři mhouří oči...“

„My ale nejsme Řád!“

„Výborně. Vidím, že si to uvědomuješ,“ věnoval mi Radfar arogantní úsměv. „Byl bych rád, kdyby sis taky uvědomila, že jsme Konkláve – černokněžníci, podle všech ti zlí, a proto nevidím jediný důvod, proč se starat o bandu zablěšených barbarů. Za chvíli vyrazíme.“

Tím debatu ukončil. Jaler mi položil ruku na rameno.

„Děvče, Konkláve nám dalo jasný příkaz. Tohle už jde mimo nás. Netěší mě, že tam ty muže necháme, ale nemůžeme s tím nic dělat. Každý z nás je svým způsobem otrok. Ty i já...“

Hnula se ve mně žluč.

„Já nejsem ničí otrok!“

Mág se na mě shovívavě usmál.

„Ale jsi. Stala ses členkou Konkláve – jen se změnil otrokář. Teď je jím povinnost. A ta ti říká: Nech to být.“

Překvapeně jsem zamrkala, když mi Jaler dal poměrně jasně najevo, že ví o mé minulosti. Myslela jsem, že to nejvyšší nikomu neprozradil.

Nech to být... Váhala jsem, ale jen na okamžik. Všichni byli lhostejní ke mně, a jak to dopadlo?

Všichni ne... Toghar byl vše, jen ne lhostejný. Díky němu jsem dnes tady, místo toho, abych utápěla výčitky v alkoholu nebo ležela někde v bordelu s vyhrnutou sukni a zahrabávala se hluboko do hnusu vlastního bytí. Jen bohové vědí, jak bych bez něj dopadla. Vybavila se mi slova malé vědmy: *Musíte najít silné paže, které vás včas zachytí, až budete chtít skočit.* Toghovy paže mě zachytily již tolikrát... Je na čase, aby ty mé teď pomohly někomu dalšímu.

Jako kdyby mi můj rohatý společník četl myšlenky, potěžkal v ruce Démonovo sedlo.

„Jdeme?“ zeptal se.

„Ano, my dva jdeme.“

Když jsem kontrolovala třmeny a chystala se vyrazit, dotkla se mého ramene něčí ruka.

„Děvče, nedělej to. Není to již více věcí Konkláve. Nemůžeš jednat sama za sebe. Už ne. Nacházíme se příliš hluboko v radašském vnitrozemí.“

„Jak koruna pozná, že to bylo právě Konkláve, kdo zasáhl? Po kraji se jistě potuluje nespočet zlodějů a renegátů.“

„Chceš se snad stát jedním z nich?“

Naznačená výhružka mě na okamžik zarazila. Jaler to

myslel dobře. Jako jeden z mála se ke mně choval přátelsky.

Nech to být... Můj stisk na Démonových otěžích povolil. Toghar taky pochopil, že se nikam nejde.

„Přál bych si, aby to bylo jinak, ale nemůžeme jim pomoci.“ Čaroděj se soucitně usmál a odešel.

Jaler měl samozřejmě pravdu – riskovala bych příliš. Kdybych cokoli podnikla na vlastní pěst, skončila bych akorát jako zrádce.

Zatímco jsem stála ztracená ve vlastních myšlenkách, přišel ke mně Radfar.

„Chci si s tebou promluvit.“

Poblíž žaludku se mi usadil nepříjemný pocit. Togh na mě kývl, a tak jsem následovala čaroděje do jeho stanu. Svoje věci už měl vyklizené.

„Zdá se, že ses někam chystala. Víš, že když jsi pod něčím velením, mohlo by to být považováno za dezerci?“

Z tónu jeho hlasu se mi zjezily chloupky vzadu na krku.

„Mohlo, kdybych opustila tábor, což se nestalo.“

Zamyslel se.

„Zjevně ti z nepochopitelných důvodů záleží na tom, abychom osvobodili i ty muže směřující do Arény.“ Nečekal mou odpověď, tak jsem se s ní ani nenamáhala. „Když přikážu, abychom se za nimi vydali, dosáhneš svého. Ale co z toho budu mít já?“

Už jsem říkala, že se bohové na můj účet velice rádi baví? Radfar ke mně přistoupil blíž, než mi bylo milé.

„Proč mě pořád odmítáš?“

„Nejspíš proto, že jsi sadistický parchant?“

Drsně se zasmál.

„Dost možná. A ty jsi jen zbytečně předražená kurva.“

Udělal ke mně další krok.

„Jsem ochoten tvoji cenu zaplatit.“

„Moji cenu?!“

Znechuceně jsem ho od sebe odstrčila. Tolik dívek by dalo kdoví co za to, aby o ně muži projevovali zájem. Já bych dala nevím co, aby ho neprojevovali. Nikdy jsem to nechápala. Bohatí, chudí... pořád mi nadbíhali. Ne že by jejich zájem občas nebyl k užitku, ale mnohem častěji mě dostával do nepříjemných situací. Jako právě teď.

„Uvědomuješ si, že jsem napůl mrtvá? Obcování s mrtvolami se nepovažuje za normální. Mluví se o něm jako o nekrofilii a je trestné.“

Radfar jen povytáhl obočí.

„Moji nabídku znáš: osvobození otroků za tebe.“

Nevěřila bych mu ani nos mezi očima. A už vůbec se od něj nenechám vydírat.

„To bych si ji radši zašila než spát s tebou.“

Otočila jsem se a odcházela. To byla ovšem chyba. Nikdy se nestavte zády k rozzuřenému, nadržnému čaroději.

Udělala jsem sotva dva kroky, když se mi kolem krku sevřela smyčka kouzla.

„Myslíš, že mě budeš jen tak urážet?“ štěkl na mě Radfar a já se odporoučela k zemi. Černokněžník se ke mně sehnul, aby přidal ruku k dílu.

Kopla jsem ho do holeně a sevření kolem krku povolilo. K mým plícím se dostal vzduch. Pak se smyčka znovu stáhla. Radfar mě koleny znehybnil a chytil mě za ruce. S jeho silou mi ani moje svaly nebyly k ničemu. Skvělá demonstrace toho, že přese všechno jsem pořád jen žena.

„Já vím, jak to s tebou bylo. Myslíš, že ta maska cynický coury platí na všechny? Pod ní je pořád jen malá holka, která se bojí, že jí někdo ublíží. Když ty si ale nedáš říct...“

Zatímco mi promlouval do duše, já se pokoušela seslat alespoň nějaké kouzlo. Jenže se mi zoufale nedařilo. S každým marným pokusem se vzduch plnil nadbytečnou energií. Naneštěstí jí stanové plátno ven nepropouštělo dost.

„Uroň pro mě aspoň jednu slzu. Prosím...“ Má nespolečná čaroděje zjevně rozčilovala. „No tak!“ zakřičel. „Braš se! Já vím, že to umíš!“

Ta slova ve mně vyvolala vlnu dávného děsu. Poslechla jsem a začala se chabě bránit. Radfar mě ale chytil pod krkem a praštil mi hlavou o zem. Zatmělo se mi před očima.

„Jaké to bylo, když se ti první chlap dobýval mezi nohy?“ zašeptal mi do ucha a já cítila, jak ho ta představa vzrušuje. Jeho ruka se posunula z krku níž. Ocítl se však příliš blízko. Udeřila jsem ho do čela hlavou. Na okamžik povolil sevření a já se mu vytrhla. Uhodila jsem ho do spánku, vymanila se zpod jeho těla a snažila se vyškrábat na nohy. Zvenku jsem slyšela zmatené hlasy. Radfar mě strhnul zpět dřív, než jsem se zvedla. Můj obličej bolestivě narazil o zem. Hrozilo, že ztratím vědomí. Radfar mě stáhl zpátky pod sebe. Obrátil mě zakrvácenou tváří k sobě a nalehl na mě plnou vahou.

„Klidně budu za nekrofila, až ošukám tvoji mrtvolu!“

Cítila jsem nepříjemně zesilující tlak na krční páteři. Ruce mi vystřelily ke krku, ale nebylo co chytit, abych tlak snížila. Udušení mi strach nenahánělo, stala bych se plnohodnotným kostějem, ale zlomený vaz nebo rozdrcená páteř... Nevím jistě, co by to se mnou udělalo.

Stále jsem se nedokázala soustředit, Radfarovo kouzlo zesilovalo a energie kolem praskala. Oči se mi rozšířily hrůzou.

Krev, všude tolik krve. Zrak se mi zamlžoval, přesto jsem stále viděla toho muže nad sebou. A cítila. Chtěla jsem křičet, ale nedostávalo se mi vzduchu. Ruku a záda mi spalovala sžíravá bolest. Já chci žít!

Já chci žít!

Ten jediný němý výkřik se změnil ve výboj syrové energie, který ode mě Radfara odmrštil. Srazil nosný sloupek uprostřed stanu a stavba se začala hroutit. Zpětná síla magického útoku z takové blízkosti by měla odhodit i mě, ale já ležela na zemi, takže se mě energie kouzla pokusila vmáchnout do hlíny. Vykřikla jsem, když mi v důsledku toho prasklo několik žeber.

Vzduch nade mnou nabral duhový nádech, zajiskřil – a vybuchl. Stanové sloupky se rozletěly na drobounké třísky a já se zmohla jen na to, abych si zakryla rukama tvář. Nápor energie roztrhl plachtu. Část se jí snesla na zem, část sežehl žár výbuchu.

Přetočila jsem se na bok, abych mohla vyplivnout krev, a zůstala jsem ležet. Zlomená žebra potřebovala trochu času. Zatím se mi rovnal krk a zhmožděný obličej. Doléhaly ke mně hlasy a nade mnou se ve zbytcích stanu skláněl Toghar. Rytíři vymotali z plachty Radfara. Byl v bezvědomí.

„Uvažte toho vzteklýho radfarskýho čokla na řetěz, než se probere,“ nařídil rytířům podivně chraptivý a cizí hlas, který vycházel z mého hrdla. Čaroděj mi zjevně poškodil hlasivky, když se mě pokoušel uškrtit.

Podlomila se mi kolena. Jaler s Togharem mě podepřeli a odvedli stranou.

„Dejte mi chvilku a budu v pořádku...“

„Co se stalo?“ zeptal se Jaler, který měl v případě nutnosti převzít po Radfarovi velení. Neexistoval důvod neříct mu pravdu. Černokněžník mě chvíli zamyšleně pozoroval.

„Věřím ti,“ prohlásil nakonec.

Ulevilo se mi. Kdyby mě nařkli z napadení velitele, skončila bych znovu ve vězení. V tom lepším případě. V můj prospěch ale mluvilo Radfarovo předchozí chování.

Na Jalerovu žádost jsem nepřidělávala Konkláve problémy a souhlasila s odchodem do Calahu. Zmocňovaly se mě výčitky. Nejen že jsme nenašli děvče, s nímž se mohlo právě teď dít kdoví co, ale dopustila jsem, aby se další nevinní lidé dostali do rukou otrokářů. Napomínala jsem se, že přece nemůžu zachránit všechny, ale nepomáhalo to. S Togharem bychom vojáky pobili a muže osvobodili, ale Jaler měl pravdu. Neohrozila bych jen sebe, ale celé Konkláve. Společně se svým jménem bych pošpinila i všechny černokněžníky.

Kdyby se mě Konkláve zřeklo, přišla bych o veškeré výhody – o postavení, peníze i střechu nad hlavou – a každý pitomec by mě mohl beztretně zabít. Dolehla na mě skutečnost, že jsem právě vyměnila vlastní pohodlí za několik lidských životů.

Pohlédla jsem na Radfara, stále ležícího v bezvědomí na jednom ze zásobovacích vozů. Spalovala mě touha svalit to všechno na něj. Jenže to nebyla jeho vina. Koneckonců, opravdu by mě to stálo tolik... vyspat se s ním, abych měla klid? To, že jsem někde v hloubi duše věděla, že u tohoto jediného případu vydírání by nezůstalo, v mých očích

najednou nebyl dostatečně pádný argument. Můj vlastní pocit falešné hrdosti a strach, že bych znovu zabředla do stejné špíny jako kdysi, převážily nad možností zachránit lidi od utrpení.

Náhle jsem zalitovala, že jsem Radfara nedorazila. Nejvyšší ho těžko nechá popravít jen za to, že mě napadl. Ale trest ho nemine. V ten okamžik mi došlo, že ať ten spor dopadne jakkoli, Radfar mi půjde po krku.

Dobrá, budu připravená. Naneštěstí pro Radfara totiž ta malá bázlivá holka, jak mě nazval, zemřela v sedmnácti letech poblíž hranic Mowaku a Gartu. Čaroděj měl ovšem pravdu v tom, že světu nastavuji masku – dělám se silnější, bezohlednější a lhostejnější, než doopravdy jsem. Tahle přetvářka se ale stává čím dál tím víc mou součástí. Bez ní už ani neexistuji. Takže to možná už maska úplně není...

Dnes jsem Nixariem ze Zarthu. Kostěj, nekromantka a konklavistka, která se postará o to, aby Radfar shnil v nejhlubším kruhu pekla.

Jsem taky cynická coura – vypadá to, že můj cejch CC nabyl nového významu.

NOČNÍ LABUŤ

SOMN, RADAS

OSMÁ LUNA ROKU 486 DRUHÉHO VĚKU

SÁLEM SE ROZLEHL ZVUK tříštěného skla, následovaný křikem:

„Tvá arogantní potřeba dokazovat nám, že jsi něco mimořádného, tentokrát vyústila v pořádnou katastrofu!“

O zed' se roztránil další pohár. Nejvyšší se zjevně nestaral o to, že sklo je poměrně drahým artiklem.

„Činíš rozhodnutí, která ti nepřísluší, znevažuješ tak náš majestát! Jsi sobecká, sebestředná čarodějka, která nám přináší jen samé problémy!“

Takhle nejvyšší pokračoval ještě hodnou chvíli.

Jeho rozhořčení bylo oprávněné a já uznávala své pochybení...

I.

PROBUDILA JSEM SE V měkké posteli. Nechtělo se mi vstávat, ale nakonec mi nezbylo nic jiného než otevřít oči a vylézt zpod přikrývky. Druhá polovina lůžka jako vždy zela

prázdnou. Pružným krokem jsem postel obešla a začala sbírat své svršky, válející se po podlaze.

Můj pohled upoutal pečlivě zabalený balíček. Ležel na něm lístek s jediným písmenem: V.

Vždycky mi něco dal. Poprvé šlo o nádherné šaty. Věřím, že švadleny předvedly to nejlepší, co uměly, ale pořád to byly šaty. Napodruhé si o mně zjistil víc a nechal mi tu knihu o historii nekromantských rodů. Jindy mi dal nějaký šperk, svitky, co se mu zrovna připletlo do cesty. „V“ byl ženatý, což mu nebránilo, aby si vydržoval několik milenek. Já byla jednou z nich. V tuto chvíli nás oba pracovní záležitosti zavedly do Somnu, hlavního města Radasu. První noc tady jsem tak strávila s Valqarem.

Val byl mág přírody. Nespadal pod Řád, takže všem mohlo být ukradené, jestli spí s nekromantkou. Jak sám přiznal, navzdory klepům mu dalo práci dostat mě do postele. Noci s ním byly slastné a dlouhé. Ráno po něm ale vždycky zůstal jen nový dárek.

Rozbalila jsem ten dnešní. Jedno se Valovi nedalo upřít: měl vkus – a peníze. V balíčku se schovával černý brokátový korzet, prošíváný jemnou stříbrnou nití. Horní lem zdobila ažská krajka. Těšilo mě, že Val podporuje mou zálibu v nevhodném, pro leckoho pobuřujícím způsobu odívání. Alespoň si teď nemusím dělat starosti, v čem předstoupím před zdejší čaroděje.

Jako zástupce Konkláve jsem na žádost zdejších bělokabátníků přijela prošetřit případ obchodníka, který podle všeho prodával předměty černé magie. Řád si nebyl jistý, co si za daných okolností může nebo nemůže dovolit, aby náhodou neporušil některou z mírových úmluv. I kdyby

Konkláve prodej posvětilo, Radaští by nebyli nadšení, že jim něco takového bují pod okny. Jelikož tenhle obchodník pracoval s oživenými koňmi, začalo to černokněžníky velice zajímat. Dostala jsem za úkol zjistit jeho tajemství a případně ho odvést do Calahu – škoda plýtvat talentem.

Příslušníci somenské věže si vyžádali někoho z prvního kruhu, neboť se, jak se sami vyjádřili, nehodlají bavit s těmi podřadnými nevzdělanci z nižších vrstev. Do prvního kruhu mě přijali teprve před necelými dvěma lunami. Můj vzestup na společenském žebříčku byl nečekaný a prudký. Stejně prudký bude jednou dozajista i můj pád. Kvůli zdůraznění mého postavení, a spolu s tím majestátu Konkláve, se mnou nejvyšší poslal tucet rytířů.

Mágové mě nejprve pozvali, abych strávila první den v Somnu ve společnosti místní čarodějnické honorace. Ubytovali mě v drahém hostinci, zatímco můj doprovod skončil v levné putyce na kraji města. Pokoj byl přepychově zařízen, dokonce měl i vlastní kád' na koupání. Na posteli ležely jemné přikrývky, nábytek byl vyroben ze světlého dřeva a rám vysokého zrcadla zdobily vybělené kosti arsa, často využívané k podobným účelům kvůli své struktuře – po použití určitých alchymistických látek zprůsvitněly.

Po noci s Valem moje tělo nejprve potřebovalo odpočinek v horké lázni. Pak jsem si vykartáčovala vlasy k dokonalému onyxovému lesku a důkladně do nich vetřela parfém z gardézií, květin vyskytujících se jen na lukách Pemských hor – další z Valových pozorností. Několik kapek poctilo i můj dekolt. Jako vždy jsem si oblékla upnuté kalhoty z té nejjemnější kůže a korzet. Obvykle jsem pod ním nosila ještě dámskou halenu, ale dnes přišel čas na

poslední Valův dáreček. Mým záměrem bylo dát na bledé kůži vyniknout zdobením z ažské krajky, takže tentokrát žádná halena. Krk mi zdobila jednoduchá sametka, vlasy volně splývaly do půli zad. Pro případ večerního chladu jsem si přes ruku přehodila pléd. Konkláve snad ostudu neudělám. Navíc dneska mužskou pozornost vzbuzovat *chci*.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Mladíček, který zde dělal poskoka pro všechno, mi přišel říct, že mě čaroděj již očekává. V drobné dlani mu přistál měďák.

V šenku jsem mága Řádu poznala na první pohled. Sjel mě hodnotícím pohledem. Ženu v kalhotách asi nevidá denně.

„Vítej, paní, jmenuji se Hir de Wac. Jsem svobodným pánem ze Somnu.“

„Nixariem ze Zarthu,“ odpověděla jsem a okázale ignorovala jeho šlechtický titul. To dřív slunce zapadne na východě, než se ode mě nějaký bělokabátník dočká úklony.

Mág se usmál a pokynul mi ke dveřím.

Procházeli jsme městem. Hir mi ukazoval řadu zajímavostí. Od záhonů pozoruhodných květin přes fontány s průzračnou vodou až po majestátní budovy, jako místní věž. Napodobování jižanské architektury zde působilo nevkusně. Jemné zdobením, motivy rostlin a světlý kámen – to všechno patřilo do sluncem prohrátého, písčitého Gartu a na sever se nic z toho nehodilo. Radas celkově působil jako podivná směsice všech možných kultur, z každé si vzal to, co se zrovna lidem líbilo. Jako by místní neuměli sami přijít s ničím vlastním.

Hir mě také blíže zasvětil do událostí, kvůli nimž mě pozvali. Podělil se o svou obavu, že by tajemný obchodník

s černou magií mohl mít něco společného s alchymisty. Podle něj to byli velice nebezpeční muži, kteří svými pokusy ohrožovali čaroděje bez rozdílu příslušnosti. Od té doby, co je jejich počínání povoleno zákonem, způsobují prý neustále potíže. V tu chvíli jsem zalitovala, že se mnou není Faria, která by mi o nich řekla určitě něco víc.

Odpoledne se přehouplo v parný podvečer – slunce mělo na vrcholu léta sílu, i když už dostávalo rudý nádech. Po procházce městem se mě začínala zmocňovat únava. Uvítala bych nějaké posezení, ale Hir mě vedl dál směrem k východnímu okraji města. Ulice tu byly překvapivě široké a udržované. Když se nad střechami začala rýsovat otevřená mramorová arkáda, pochopila jsem proč. S každým krokem, s nímž jsme se přibližovali k monumentální stavbě, jsem měla horší náladu. Ostatní budovy jako by z úcty ustupovaly z cesty, a tak jsem za chvíli měla ničím nerušený výhled na třípatrový amfiteátr. Vrchní patro tvořila arkáda, která byla vidět už z dálky. Spodní dvě pak byla zhotovena z pískovcových kvádrů, v nichž se mezi zdobenými sloupy nacházelo velké množství vchodů.

Předpokládala jsem, že mě čaroděj vezme na večeři, nebo že možná zajdeme do některých zdejších zahrad či se jen budeme dál únavně procházet. Místo toho mě vzal na jediné místo v celém Radasu, které jsem opravdu nechtěla navštívit – do Arény.

„Co by to bylo za návštěvu Somnu, kdybys neviděla pověstné radašské gladiátory!“ zvýšil Hir hlas, abych ho slyšela v halasu lidí, tísnících se kolem lomených oblouků a čekajících na vstup.

Hir mi nabídl rámě a vedl mě stranou k menšímu, avšak honosnějšímu vchodu, u kterého to zelo prázdnotou. Ostatní na nás závistivě hleděli.

„Dnes bojuje šampion Arény, proto je tu tak plno,“ vysvětlil mi. „Drží si tento titul již přes půlrok!“

„A v čem to spočívá?“ zeptala jsem se bez valného zájmu. Mág se shovívavě usmál.

„Přece v tom, že je ještě naživu. Za poslední desetiletí nepoznala Aréna většího bojovníka.“

„Jak dlouho byl šampionem jeho předchůdce?“

„Udržel si své místo několik večerů.“

Zamrkala jsem.

„Kolik soubojů za sebou může mít gladiátor po půl roce?“

„Někteří šťastlivci i něco přes tucet. Boje o tento titul jsou ovšem mnohem náročnější. Záleží také na utržených zraněních, i když je většina z nich léčena za pomoci magie, aby šlechta, která většinu bojových otroků vlastní, netratila. Při běžných bojích prochází každý muž jen jedním kolem. Pokud se chce stát šampionem, musí absolvovat tři souboje a na konci porazit stávajícího šampiona. Pak už bojuje tolik kol za večer, kolik se davu zachce.“

Chtěla jsem na to odpovědět něco jízlivého, ale výhled mě připravil o řeč. Pode mnou se v mnoha kaskádách snad do nekonečné hloubky rozprostíral ohromný amfiteátr. Pověstná Aréna svou strohostí a rozměry vyvolávala bázeň a úctu, přiživovanou všudypřítomným strachem. Kámen si zachovával chladnou tvář před jakýmkoli příkořím a netečně přihlížel smrti a bezmoci.

Kromě tří pater, jež byla vidět z úrovně ulice, se po celém obvodu táhla do pískovce vytesaná místa k sezení. Pod

nejspodnějšími z nich se pak táhla zeď, bránící kontaktu mezi diváky a bojovníky. Ještě o pár stop níž se pod ubývajícími slunečními paprsky tetelil písek. Místo, jež se stalo svědkem stovek úmrtí. Vsadila bych se, že pod Arénou mají sídlo démoni, kteří lačně chlemtají krev prosakující půdou. Jako bych slyšela jejich slastné sténání...

Většinu míst již obsadil rozvášněný dav. Mohlo se sem vejít i deset tisíc lidí! Prostor byl účelný, nijak zdobený, až na několik sedadel dole, těsně u samotného okraje. Právě tam jsme měli namířeno po ošlapaných schodech.

„Už to začalo,“ zahalekal Hir. Táhl mě za sebou až k místům evidentně určeným pro zdejší smetánku.

Zahleděla jsem se dolů, kde proti sobě na rozpáleném písku stáli dva muži. Jeden netečně pozoroval soupeře, který kolem něj kroužil s mečem v ruce. I já podle držení těla a úchopu zbraně poznala, že s ním pravděpodobně umí zacházet. Na zemi se válela už jedna mrtvola, což mě vedlo k přesvědčení, že onen netečný muž ve středu bojiště je šampion. Byl výrazně vyšší než jeho soupeř a také podstatně mohutnější.

Horský barbar, došlo mi. Pod nánosem potu a prachu se nedala jistě určit barva jeho vlasů, ale pokud je měl rusé, nešlo o jeho původu pochybovat.

Pachy v okolí byly zatím jen slabé, ale i tak ve mně vyvolaly pocit nevolnosti. Nekromancie sice pracuje s životem a smrtí – s krví se setkávám takřka denně –, ale tohle je jiné. Tahle krev byla násilná, prolitá zbytečně, jen pro zvrhlé choutky... To k jejímu železitému pachu přidávalo ještě podtón temné agrese, beznaděje a špetku nenávisti. Kromě toho na moje magii zbystřené smysly útočily další

vjemy: zoufalství muže kroužícího kolem barbara, očekávání Hira a leckdy přímo fyzické vzrušení davu. Nějaká moje zvířecí část také odpovídala na pudové volání, ale držela jsem ji pečlivě pod zámkem. Stejně jako nemrtvou magii, kterou lákalo takové množství života kolem.

Sledovala jsem barbara, jak se rozmáchl něčím, co připomínalo podivného křížence palice a kladiva. Potlačovala jsem chvění vlastními rukou, když pod jeho úderem zaprasela protivníková žebra. Snažila jsem si namluvit, že to, na co zrovna upírám zrak, není otevřený lidský hrudník, z něhož se právě v rudé spršce snesla na zem krev a nenávratně se vpila do písku, aby posloužila opulentní démonské hostině v podsvětí.

Dav jásal a volal jméno svého šampiona: Balfar. Některé ženy dokonce vhodily do Arény čerstvé květiny. Těžko říct, zda byly určeny na hroby mrtvých, nebo k tomu, aby barbara ještě více povzbudily k dalšímu zabíjení a daly mu najevo, kolik naivních mladých holek o něm po večerech sní. Nezdálo se, že by gladiátor jejich nadšení sdílel. Odtáhl mrtvolu, sedl si na zem a začal si masírovat svaly.

„Je to jeho skutečné jméno?“ zeptala jsem se. Bylo by to poněkud troufalé – Balfar je podle legendy polobožský potomek boha řemesel Bulcika a smrtelnice Ariné. Je patronem kovářů a jejich výhní.

„Těžko říct,“ odpověděl Hir. „Většina otroků nemá svoje původní jména, ale možné je vše. Tenhle barbar je mezi otrokáři dobře známý. Když vtrhli do jeho vesnice, odolával ze všech nejdéle. Zabil tucet mužů kovářským kladivem. Museli ho držet čtyři chlapi, než ho konečně svázali.“

Proto to jméno: kvůli kladivu. Mou další otázku přeru-

šil skřípot. Ve zdi amfiteátru se začala zvedat mříž. Další kolo na sebe nenechá dlouho čekat.

V černém otvoru v obvodní zdi se objevila hlava arsa – velké kočkovité šelmy s dlouhými zuby přečnávajícími dobrých deset palců z horní čelisti. Kočka vztekla zapraskala. Odpověděli jí další dva podráždění arsové. Zvířata chodila po Aréně a syčela na diváky. Pak se jeden arsus osmělil a vydal se k mrtvolám u zdi. Další následovali jeho příkladu. Nastala krvavá hostina.

Přes všechn vnitřní odpor mě něco nutilo neustále hledět na tu zvrácenost. Nedokázala jsem odtrhnout oči od bojovníka dole. Musela jsem sledovat každý jeho pohyb.

Nad těly se strhla bitva – vyhladovělá zvířata se rvala o kusy lidského masa. Jeden arsus se oddělil od skupiny a zamířil k barbarovi. Snad v osamocené postavě viděl snadnou kořist, na níž ukojí své lovecké instinkty. Nemohl být dál od pravdy.

S rostoucím napětím jsem sledovala tanec mezi Balfarem a třemi arsy. Ti se ho snažili neustále dostat mezi sebe, obklíčit ho, ale i přes svou mohutnost byl bojovník překvapivě hbitý.

Když jsem šelmy zahlédla, okamžitě mě napadlo, že je proti nim horal bez šance. Neměl na sobě takřka žádnou zbroj, jen bederní roušku, nátepníky na zápěstích a od ramenního chrániče mu na pravačce visely zbytky kroužkového rukávu. K boji používal pouze své kladivo, jehož dosah byl ale omezený. Při bojích proti zvířatům dostali otroci většinou síť a dlouhé bodné zbraně jako oštěpy nebo trojzubce. Aby zůstaly boje zábavné, musela existovat ales-

poň nějaká šance, že gladiátor zvítězí. Ale Balfar byl již od začátku znevýhodněný – nedostatečná zbroj, nevyhovující zbraň a nadměrné množství protivníků. To by normální člověk nezvládl, ani kdyby měl sebelepší trénink. Ne tak Balfar.

„Není ten šampion náhodou...?“

„*Rozený válečník?*“ doplnil mě potěšeně Hir. „Ano, je. Máš dobré oko, paní.“

Rození válečníci se vyskytují jen mezi barbary. Jsou silnější než ostatní, hbitější, vytrvalejší a svým bojovým uměním předčí často i minotaury. Už jsem se párkrát setkala i s domněnkou, že by snad mohli mít krev bohů. Vzhledem k legendě, podle níž celý horský národ stvořil Kaznar, tehdy ještě bůh války, aby udělal dojem na Enasis, paní smrti, na tom možná je zrnko pravdy.

„Proto Radas hledá otroky mezi barbary,“ pokračoval Hir. „Otrokáři doufají, že najdou nějaké rozené válečníky nebo *měnič*e, ti jsou nejcennější.“

Když Balfar rozbil jedné z šelem prudkou ranou hlavu a šedá mozková hmota se smísila s pískem, odvrátila jsem znechucením pohled. Ne proto, jak zvíře zemřelo. Ale proto, že člověku, který nikdy nemusel nic podobného zažít, bylo něco takového násilím vnuceno. Zanechává to stopy na duši, šrámy, co vám zůstanou. Nejde je plně zacelit. Můžete o ně jen pečovat a doufat, že se znovu neotevřou... Vím, o čem mluvím.

Boj pokračoval.

Šelma vycenila zuby a skočila. Barbar se překulil přes rameno a unikl z jejího dosahu. Pozvedl svou zbraň, a když

na něj arsus zaútočil znovu, prudce se rozmáchl. Ozvalo se křupnutí, následované žalostným kočičím plácem. Vzduchem proletěl ulomený zub. Arsus s kňučením odběhl k jednomu z otvorů ve zdi. V tu chvíli na barbara zezadu skočila zbývající šelma. Náraz ho srazil tváří do písku.

Vyskočila jsem ze svého místa, abych měla lepší výhled, stejně jako to udělalo mnoho dalších lidí, srdce až v krku. Krvavá podívaná a davové šílenství mě strhly.

„Vypadalo to s ním i hůř,“ uklidňoval mě Hir nevzrušeně. Copak on se vážně těšil, až toho muže dole rozsápají hladoví arsové? Co kdyby na jeho místě stál on? Z té představy jsem měla zvrhlou radost: Hir a s ním všichni ti nabubřelí mágové proti nepříteli... bez magie.

Chvilka drobné nepozornosti mě ale připravila o důležitý okamžik – Balfar už zase stál na nohou, z ramen mu crčela krev. Arsovy drápy šly hluboko. Z dálky to vypadalo, jako by mu záda rozškrábala hodně náruživá milenka.

Zatím se na barbarovi ztráta krve neprojevila, ale ani on nemůže vydržet věčně. Šelma napadala na přední nohu, nejspíš ji měla přeraženou. Stále sice dorážela, ale nakonec to vzdala a odbelhala se zpátky do své díry.

Lidé křičeli, chtěli, aby jejich šampion arsy dorazil. Ale on jim zjevně nehodlal toto přání splnit.

Zvedl se vítr. Naštěstí vanul směrem od nás, takže k nám nepronikl pach krve a vnitřností. Já ale i tak všude kolem cítila smrt spolu s lidským vzrušením. V žilách mi tepala magie, volala po tom, abych ji pustila ven. Abych s její pomocí ukázala všem kolem, jak vypadá skutečná hrůza a donutila je konečně docenit pojem svoboda... Třeba by si pak života vážili trochu víc.

Možná, že něco podobného zrovna vykřikoval dole i Balfar. Jeho hlas ke mně doléhal, ale bojem a všudypřítomným pískem byl ochraptělý. Význam slov mi unikal. Dokázala jsem si ho představit bez té zaschlé krve a zranění, jak na jeho těle hrají svaly. Bylo by zajímavé zjistit, jestli ho nynější zkušenost z Arény zocelí, nebo zlomí. Mnohým se to stalo – když po letech v otroctví dostali svobodu, najednou nevěděli, co s ní.

Naneštěstí nikdy nezjistím, jak by to bylo s Balfarem, protože dnes zemře. Poznala jsem to, když se na okamžik vítr obrátil a přinesl pachy z Arény. Ve vzduchu lpěla smrt už dávno, ale tenhle závan byl jiný, šlo o předzvěst... Enasis zatím obcházela kolem po špičkách, ale oběť již měla vyhlédnutou.

Udělalo se mi špatně. *Už to nesnesu! Nedokážu jen nečinně sedět a dívat se, jak ten muž zemře!* Ale nemohla jsem odejít a urazit tím *pohostinnost* zdejších čarodějů.

Pach krve smíchaný s bezmocným vztekem ve mně vyvolával nepříjemné vzpomínky. Podařilo se mi stíny minulosti na okamžik zapudit, ale já věděla, že neodešly. Číhají někde v zákoutích mé mysli. Objeví se ve chvíli, kdy to bude nejméně vhodné. To dělají vždycky...

Hir si všiml, jak moje oči na okamžik změnily barvu, když mi selhávalo sebeovládání. Přísahala bych, že se spokojeně usmál. Pocítila jsem k němu náhle odpor.

„Existuje způsob, jak se bojovník může dostat z Arény?“

„Zemřít v ní. Lze ho také vykoupit. Ale pokud jsi dostala zálusk na vlastního otroka, cena se může vyšplhat pořádně vysoko.“

Můj prst ukázal na Balfara.

„Co on?“

„Toho by mohl vykoupit možná tak král nebo Řád, nikdo jiný nemá tolik zlata. Ale proč by to dělali? Král na něm vydělává tolik, že se nám smrtelníkům o tom může jen zdát. Pro Řád by tenhle barbar neměl žádnou cenu. Umí kolem sebe jen mlátit kladivem.“

„Jaké bude další kolo?“

„Odsouzení na smrt.“

Už se nemůžu dočkat...

Do Arény se nahrnulo pět otrhanců s rozličnými zbraněmi. Barbar už ztratil dost krve. Trestancům, kterým slíbili život za jeho smrt, nedokáže vzdorovat dlouho. Bude to jeho poslední kolo.

První soupeř hodil krátký oštěp. Balfar hravě uhnul. Pomalým krokem se k němu vydali. Barbar se ale nehodlal nechat obstoupit nepřáteli. Rozběhl se na muže s mečem. Ten nastavil útoku malý štít, který okamžitě pod nárazem povolil. Další protivník třímal v rukou síť. Horal ho převyšoval víc než o hlavu. Síť se mihla vzduchem, ale minula cíl. Balfar nastavil topůrko své zbraně rázně meče, s nímž dotyčný zjevně neuměl zacházet. Prudce kopl nepřítele do odhaleného břicha a povalil ho. Odsouzenec se nezvedal. Odnesla to buď žebra, nebo bránice.

Pak Balfara jeden z vězňů udeřil do zátylku a horalovi se podlomila kolena. Prudkým pohybem vzad stihl srazit útočníka na zem. Nad bojovníky se objevil stín. Barbar se rychle odkulil ze svého soupeře, na něhož dopadla síť. Její majitel byl zřejmě zaskočen, zůstal neozbrojen. Šampion se o poznání pomaleji zvedl ze země. Trestanec se dal na útěk.

Balfar vytrhl ze země oštěp, který jeho samotného předtím minul, a hodil. Tentokrát zbraň svůj cíl našla.

Dalšímu útoku Balfar zčásti uhnul, ale byl už pomalý. Dýka mu tak sjela po boku a zanechala po sobě krvavý šrám. Než se stačil vzpamatovat, dostal ránu do žaludku, která ho ohnula v pase. Další úder přišel zezadu mezi lopatky. Znovu klesl do zakrváceného písku. Muž stojící za ním mu omotal kolem krku řetěz a utáhl. Zlomit barbarovi vaz se mu nepodařilo, neboť ten stihl vrazit pod řetěz prsty levé ruky. Útočník, který ho předtím poranil, neváhal a znovu proti němu vyrazil. Nevím, kde vzal Balfar ještě sílu, ale celou svou vahou se vrhl na stranu. O polovinu lehčí protivník to nečekal, následoval barbarovo tělo, a dostal se tak do rány svému spolubojovníkovi. Zbraň se mu zanořila do boku, kde zůstala uvězněna. Odbrojený vězeň vyvalil překvapeně oči a zůstal stát jako opařený.

Řetěz dopadl na zem. Balfar kašlal a sípavě se nadechoval, šmátral kolem sebe v písku a ztěžka se zvedal. Mezitím se ale ze sítě vymotal poslední odsouzenec a tasil.

To bylo ono. Jako bych toho už byla svědkem: *Ostří zajeď mezi obratle na krku a na místě gladiátora usmrtí.*

Pod mužovou botou zaskřípe písek. Jeden krok, druhý... Balfar se zvedá na koleno. Odsouzenec za ním se rozmachuje. Vtom mu znenadání vypoví službu levá noha a on se zhroutí na zem. Nůž neškodně proletí vzduchem dva palce od šampionova ramene. Hir se na mě vztekle podívá. I barbar se nechápavě otočí. Pak se ukáže, že to, po čem šmátral v písku, byl arsův uražený zub. Teď trčí z věžňova krku.

Poslední muž omdlí. Lid chce smrt, ale Balfar se jen vyčerpaně posadí na zem. Očima propátrává dav. Když

pohledem zavadí o mě, zastaví se. Nemůže pořádně vidět mou tvář, na takovou vzdálenost ne. Přesto vím, že se na mě dívá. Srdce mi vynechá. Že by vycítil moji magii? Nesmysl. Kdyby byl čaroděj, nosil by achronové náramky, a jeho zápěstí nic *nezdobí*.

„Právě jsi udělala obrovskou chybu!“ zasyčel Hir. „Porušilas základní pravidla souboje! Gladiátorům nikdo nesmí pomáhat!“

„Nevím, o čem mluvíš,“ hrála jsem nevinnou, i když bylo jasné, že Hir musel magii cítit. A to i přesto, že jí bylo jen tolik, aby ochromila trestancovu nohu – ani mi nepronikla do očí. Rozhodla jsem si trochu zalaškovat s osudem.

Čekalo nás poslední kolo a mně došlo, že osud možná má svoje plány...

Když zřízenci odtáhli mrtvolu, do kolbiště napochodoval vysoký minotaur. V rukou třímal dlouhou bojovou tyč. Na první pohled se nejedná o nebezpečnou zbraň, ale já už viděla několik mužů, kteří jedním z jejích okovaných konců dostali ránu do hlavy. A živí opravdu nebyli.

Minotaur na sobě kromě tradiční kožené suknice nic neměl. Vypadal impozantně. Balfar si povzdechl. Věděl, že ve svém současném stavu proti takovému *monstru* nemá šanci. Já mu pomoci nemohla. Nejen, že by bylo příliš nápadné, kdyby s takovými zraněními nepřítel porazil, ale nedokázala bych ublížit minotaurovi! Viděla jsem v něm Toghara, i písková barva srsti odpovídala, a jemu bych něco takového nemohla udělat. Připadala bych si, jako bych měla na rukou Toghovu krev.

Zůstala jsem s otevřeným ústý a zatajeným dechem zírat, jak se minotaur blíží ke svému soupeři. Ten se ani ne-

pokoušel bránit, znal své hranice. Právě skončil. Bude pro něj lepší, když nechá nepřítele ukončit vše jediným mocným úderem, než aby své utrpení zbytečně prodlužoval.

Minotaur se zastavil dva kroky od barbara. Chvilí jen nehybně stáli.

Dav začal hučet. Chtěl boj.

Muži na sebe kývli a sevřeli své zbraně. Lidé začali jásat. Jejich jásot se však brzy změnil ve vyděšený křik, když se oba účastníci souboje na život a na smrt rozeběhli stejným směrem: ke zdi ohraničující bojiště. Ke mně a Hirovi.

„Už zase?!“ vypískl vedle mě čaroděj.

Vojáci rozmístění po obvodu amfiteátru se začali sbíhat k nám. Další vběhli přímo na kolbiště. Někteří třímali v ruce kuše, ale jen málokterý z nich ji měl nabitou. Pitomci. Vzduchem proletělo pár šípů, ale minuly cíl. Jen jeden se zavrtal minotaurovi do nohy. Klopýtl, ale pokračoval dál.

Skupina vojáků mu zastoupila cestu, ale minotaur se jen ohnal tyčí a proběhl skrze ně, aniž by ho to výrazně zpomalilo. Fascinovaně jsem scénu sledovala. Kolem se rozléhaly zděšené výkřiky i různé povely. Barbar se zastavil a začal se bránit vojákům, kteří na něj dotírali ve snaze dostat se k minotaurovi. Ten naopak nabral ještě větší rychlost, odrazil se a skočil. Silnou rukou se zachytil okraje zdi a vytáhl se na ni, i když mu podkluzovala kopyta. Stála jsem od něj jen pár kroků a nemohla jsem nic dělat.

Nebo spíš nechtěla.

Hir se snažil nabrat dostatek sil k seslání nějakého kouzla. Minotaur jako by to vycítil a otočil se k nám. Slabě jsem kývla a nenápadně mu naznačila hlavou směrem ke schodům po své levici. Minotaur se dvěma mohutnými

skoky ocitl u nás a srazil Hira na zem. Já mu pohotově uskočila z cesty a tvor se prohnal kolem. Lehce jsem se o něj otřela svou mocí a zbavila ho šípů v noze. V tom zmatku Hir neměl šanci cokoli poznat. Vojáci se jali uprchlíka pronásledovat, ale oproti rohatci běželi až zoufale pomalu.

Pohlédla jsem zpět do arény. Balfar jen poskytoval minotaurovi čas. Věděl, že on se odtud nedostane, pro něj byla zeď příliš vysoká, a tak dal šanci jinému. Dojalo mě to. Počila jsem k barbarovi na okamžik hlubokou náklonnost.

Jenže jeho tělo se chvělo vyčerpáním a ztrátou krve. Dýchal mělce, srdce mu bilo čím dál pomaleji. Stále ještě rychleji než to mé, ale zranění si brzy vyberou svou daň. Vojáci ho zahnali do kouta. Až po chvíli mi došlo, že ho nechtějí zabít, jen dostat na kolena. Nedalo jim to moc práce. Dva z nich ho chytili za ruce. Ozvalo se několikéré křupnutí – zlomili mu prsty na pravé ruce a předloktí. Balfar omdlel, jeho tělo bezvládně dopadlo na rozpálenou zem. Vzápětí se ho ujali muži v kápích a táhli ho pryč.

Hir se vedle mě začal oprašovat. Uprchlý minotaur mu zjevně vrásky nedělal.

„Doufám, že ho tentokrát strčí do jámy na pořádně dlouho,“ ulevil si čaroděj.

Nechápavě jsem na něj zírala. Až zpětně mi došlo, že jen já cítila barbarovo srdce, jehož tep přestával hnát krev do těla, jen já rozpoznala slabost jeho svalů a nechuť k žití. Pouze mým smyslům neunikla přítomnost nadcházející smrti.

„Není to poprvé, co se tu něco takového stalo,“ vysvětloval mi Hir. „Ten všivák se už párkrát pokusil o útěk, nebo k němu napomohl někomu jinému. Pokaždé ho dostanou. Zlámou mu ruce, někdy i pár dalších kostí a hodí ho do

jámy. Tam si člověk nemůže sednout, takže svaly brzy dostanou křeč. Když odsouzence vytáhnou, nedokáže se dlouho postavit na nohy. Balfara tam většinou strčí tak na tři dny. Rány se pak musí znovu otevřít a vyčistit, kosti znovu zlomit a srovnat. Teprve v tu chvíli přijde na řadu magické léčení. Balfar je natolik cenný, že ho nezabijí...“

To, čeho jsem se tady stala svědkem, bylo něco otřesného. Ale dnešek byl přece něčím jiný. Kromě pachu smrti se ve vzduchu vznášela ještě naděje a čerstvá vůně změny. Ale nikdo, ani já, si toho v ten okamžik nevšiml...

II.

NEMOHLA JSEM SE DOČKAT rána, až vyřídím záležitost obchodníka s černou magií a vrátím se do Calahu. Nebudu pak muset myslet na dnešek.

Pokaždé, když jsem zavřela oči, vybavila se mi Balfarova záda rozsápaná arsem. Nedokázala jsem ho dostat zpod očních víček.

Byla to první noc, kdy se mi o něm zdálo.

Ráno mě nezastihlo v příjemném rozpoložení. Noční můry, v nichž jsem kromě barbara a krve z Arény viděla i pár útržků ze své vlastní minulosti, mi na náladě rozhodně nepřidaly. Něco ve mně zoufale zatoužilo být utěšeno. Chtěla jsem, aby mě někdo objal a zašeptal, že všechno bude v pořádku. Že včerejšek byl jen zlý sen, na nějž můžu bez výčitek zapomenout. Co bych dala za teplé mužské tělo, k němuž bych se přitiskla. Za silné paže, jež mě sevrou tak pevně, až mi naskočí modřiny...

To by stačilo. Sentimentu bylo pro dnešek již dost.

Sbaleno jsem měla za chvíli. Neměla jsem chuť k jídlu, takže jsem ani nesnídala.

Démon měl radost, že mě zase vidí. Sama jsem ho osedlala, na což chlapci vypomáhající ve stáji koukali s ne-libostí. To se změnilo, když zjistili, že rozhodně nemám v plánu připravit je o jejich přivýdělek.

Zajela jsem do hostince Zlatá hvězda, kde přespával můj doprovod. Toghar města nesnášel, takže čekal ubytovaný nedaleko Somnu. Na protest, že přece může zůstat v Calahu, protože jsem velká holka a zvládnou to sama, jen zavrtěl hlavou. Pod jeho dohledem jsem si připadala jako nezvedené dítě, které musí rodič všude doprovázet, protože se vždycky dostane do maléru.

Muži vycítili moji náladu. Během chvíle tak byli připraveni k odchodu. Od městské stráže jsem se dozvěděla přibližnou polohu obchodníka domu. Naše družina si razila cestu davem. Lidé nám dobrovolně uhybali z cesty. Tucet rytířů v černých prošívanicích se znakem Konkláve na prsou budil respekt. Jednotka, kterou mi nejvyšší přidělil, byla směsicí rozličných národností. Všichni ale měli jedno společné: v jejich rodokmenu se nacházel někdo, kdo ovládal černou magii. Naše družina tak představovala dokonalý vzorek calašského lidu.

Té zemi se často přezdívalo odpadlické království. Po rozpadu Accadie – původní říše zahrnující většinu kontinentu – se nikdo nijak zvlášť nepral o hornaté jihovýchodní území, které nikdy neprosperovalo. Tamní život byl těžký a lidé se tam příliš nezabydlovali. Proto se do opuštěných

hor začaly stahovat všelijaké existence, které si často příliš nerozuměly se zákonem. Našly způsob, jak přežít, přizpůsobily se podmínkám. Z jednotlivých samot se staly vesnice a z nich města. Než si toho někdo všiml, vznikl tu malý samostatný stát. Během let, kdy se celý svět měnil, moc se přelévала a bylo nutné neustále kreslit nové mapy, se hranice tohoto státu rozšířily i mimo pohoří Calahien, dnes známého jako Calašské hory.

Skutečnost, že byl založen podivíny a vyvrheli, nevrhala na Calah zrovna dobré světlo. A když si jeho obyvatelé zvolili za krále nekromanta, jehož rod dal nedlouho poté podnět k založení Konkláve, bylo jasné, že Calah se stane navěky trnem v oku celému Accadu. Dnes patří tohle království k těm nejbohatším díky nalezištím flagirů. Šlechtičny by za šperky s tímto vzácným minerálem vraždily... Ačkoliv se doba změnila a Calah i jeho obyvatelé jsou civilizovaní a slušní, předsudky zůstaly. V tuto chvíli ovšem hrály v náš prospěch, protože nám zajistily hladký průchod jinak přelidněními somenskými ulicemi.

Nálada celého města byla pochmurná stejně jako ta moje. Když jsme projížděli nedaleko Arény směrem do čtvrti, kde žil černokněžnický obchodník, donesla se k nám zpráva, která otřásla celým Somnem.

Balfar, šampion Arény, po včerejším boji zemřel. Mágové nedokázali vyléčit jeho četná zranění a barbar vykrvácel. Lidé si zprávu předávali se stejným smutkem, který jsem sama pociťovala. U nich šlo o ztrátu jejich kratochvíle. Pro mě to znamenalo ztrátu vzácného lidského života.

Jeli jsme dál, když ke mně vítr přivál zápach čerstvé krve. Rozhlížela jsem se, dokud jsem nenašla její zdroj.

„Počkejte tady,“ rozkázala jsem.

Afis, jeden z velitelů, neposlechl rozkaz a následoval mě do jedné z vedlejších ulic. Usmyslel si, že mě bude hlídat bez ohledu na to, jestli to potřebuji nebo ne. Společně jsme tak stanuli před jednou z gladiátorských škol, kterých měl Somn několik. Už se tu začínali scházet čumilové, kteří postávali nad nevábnou kaluží krve. Ta pocházela z hlavy minotaura, kterou někdo přibil na dveře. Podle pískového zbarvení šlo o rohatce, kterému jsem včera napomohla při útěku z Arény.

„Mistryně?“ zeptal se Afis s obavou v hlase, když viděl, jak mi zezelenaly oči.

„To nic, pojďme.“

Bez ohledu na dav jsem pobídla Démona do rychlejšího kroku. Čím dříve to tady vyřídím, tím dříve odsud budu moct vypadnout. Když už pak nikdy Somn nenavštívím, rozhodně se zlobit nebudu.

Dům se zdál malý, ale už z ulice se dalo rozeznat, že k němu náleží poměrně rozlehlý dvorek. Chvilí po mém zaklepaní cvaknul zámek a ze dveří vykoukl zhruba dvacetiletý mladík. Při pohledu na něj se mi srdce zastavilo v hrudi. Jako bych se vrátila o několik let nazpět a poprvé otevřela dveře Baranovi, muži, kterého jsem si později vzala – tak moc mu byl mladý černokněžník podobný. Zabolelo to.

Mladíkovi zamrzl úsměv na tváři, jakmile si všiml mého ozbrojeného doprovodu. Oči se mu rozšířily hrůzou, když si dal dvě a dvě dohromady. Nijak neprotestoval, když jsem se kolem něj bez vyzvání protáhla do domu.

„Zavři,“ houkla jsem přes rameno.

Černokněžník mě poslechl. Stáhla jsem si pečetní prsten se znakem Konkláve a hodila mu ho. Obratně ho chytil a prohlédl si ho.

„Jak se jmenuješ?“

„Mikael.“

„Já jsem Nixariem ze Zarthu.“ Neuniklo mi, jak při tom sdělení maličko vykulil oči – zřejmě o mně už slyšel. Nevím, jestli by mi to mělo lichotit nebo ne.

„Víš, že tvé obchody jsou nezákonné?“ zeptala jsem se a prohlížela si jeho skromný příbytek, kterému vévodily knihy. Ležely snad všude!

Mikael sklopil zraky k zemi a neodpovídal. Budiž mu přičteno ke cti, že se nepokusil o útěk ani o útok na mou osobu. Nejspíš věděl, že by se oboje minulo účinkem. Také patřil mezi nekromanty, ale proti mně by neměl nejmenší šanci. Ne, skromnost určitě nepatří mezi mé přednosti.

„Beru to jako souhlas,“ řekla jsem po chvíli. Ze stolu jsem sebrala otevřenou knihu a zběžně ji prolistovala.

„To je alchymie?“

„Ano,“ přiznal.

„Kde jsi k tomu přišel?“

„Učím se u zdejšího alchymistického cechu.“

Povytáhla jsem obočí.

„Spojuješ vědu s magií? Proto tady máš tolik knih... Jsou půjčené?“

Přikývl. Zatímco jsem si prohlížela svazky, osmělil se.

„Co se mnou uděláte, mistryně?“

„To záleží na tom, jestli se přidáš ke Konkláve, nebo ne.“

Mikael na mě nevěřicně hleděl.

„To má být žert?“

„Proč myslíš?“

„Porušil jsem zákon. Čekal bych, že mě konklavisté potrestají.“

Zasmála jsem se.

„Však tě také potrestají, to se neboj. Ale byla by škoda plýtvat tvým talentem, pokud je pravda, co se o tvém zboží říká. Co kdybys mi některé ze svých zvířat ukázal?“

Mikael mě zavedl úzkou chodbičkou na dvůr. Tam postávali dva koně. Zamlženými očima jasně zelené barvy nepřítomně hleděli. Stopa magie, jež na nich ulpěla, nebyla silná. Šlo o obyčejné přivolávání mrtvých zpět, jaké zvládne i začátečník. Jenže když někoho oživíte, nevrátí se s ním mysl. Je to jen prázdná skořápka podřizující se vaší vůli.

„K čemu někomu bude kůň, který nemá svou mysl a poslouchá jen toho, kdo ho oživil?“

Mladý nekromant maličko pookřál.

„V tom jsou právě moje zvířata jedinečná. Jsou sice nemrtvá, ale díky speciálnímu postupu si zachovají svou mysl, návyky, vůli, všechno. Kdyby vám zemřel kůň, kterého máte od hříběte, dokázal bych vám ho vrátit takového, jakého si ho pamatujete. Jen by nemusel jíst a odpocívat. I zahrívání je vyřešeno. Vedlejší účinkem nicméně zůstává barva očí. Spoustu lidí bohužel odrazuje.“

Přešla jsem k jednomu z koní a dotkla se ho. Zvíře po mně louplo okem. Při přímém dotyku jsem opravdu byla schopna vycítit jeho mysl. Neporušenou. Zajímavé...

„Jak se ti to podařilo?“

Mikael mi vložil do dlaně zelenou kuličku.

„Tohle je práce alchymistů. Vynalezli substanci, která dokáže udržet vědomí v mrtvém těle. A přišli na to, že ve

spojení s nekromantskou magií ho lze udržet po takřka neomezenou dobu. Ovšem účinkuje pouze na zvířatech.“

„Jak jejich mysl reaguje, když se ocitne v mrtvém těle?“
Mladík se ošil.

„Zpočátku se musí magicky kontrolovat. Kouzlo se postupně zeslabuje, dokud si na své mrtvé schránky nezvykne. Ale jejich mysl zůstane nedotčena.“

„Proto jsou ti koně tak apatičtí?“

Přikývl.

„Ale alchymisté substanci stále vylepšují...“

„Tohle rozhodně bude nejvyššího zajímat.“

„Já nechci ke Konkláve,“ ozval se Mikael. „Nechci pro ně dělat špinavou práci...“

Překvapeně jsem se na něj podívala.

„Ty toho o Konkláve asi moc nevíš, co?“

Odpovědí mi bylo další mlčení.

„Nebudu lhát, nejdáme vždy čestně, ale to nikdo. Pokud ti někdo tvrdí opak, tak lže. Vymáhat naše zákony je nezbytné pro přežití. Ale na takovou práci má Konkláve lidi, jako jsem já. Ty jsi podle všeho učenec. Náplní tvých dní by bylo studium. I díky tobě by naše společenství mohlo vzkvétat...“

Mikael se ušklíbl.

„Když tohle *pozvání* nepřijmu, tak se z vašeho doprodu stane popravčí četa?“

„Na práci, kterou hravě zastanu sama, si nemusím zvat nikoho dalšího.“

Nekromant zbledl.

„A cos čekal, když jsi vědomě porušoval zákon?“ zeptala jsem se ostře.

„Nevím. Že si mě Konkláve v takhle velkém městě nevšimne?“

„Taky že nevšimlo. Udali tě bělokabátníci. Buď za to rád. Klidně sem také mohli vtrhnout a bez okolků tě odpravit. Byli by v právu.“

Pokud odmítne členství v Konkláve, mám ho zabít... Rozkaz zněl jasně. Ale tolik se podobal Baranovi... *Bohové.*

„Je tu ještě jedna možnost: Sebereš se a utečeš odtud, co nejdál to půjde. Začneš si říkat jiným jménem, přestaneš provozovat ty svoje pochybné podniky a budeš se držet na hony daleko od alchymistů! A jestli se o tobě ještě někdy doslechnu, pak všichni bohové s tebou...“

„Jak to vysvětlíte?“

„To už nech na mně.“

Bylo by to jednoduché. Zabila bych oba koně a tvrdila, že v hromadě popela je i tělo mladého nekromanta, který mi nedal na výběr. Vždyť provozoval svá kouzla bez souhlasu rady! Nemůžeme přece dovolit volně pobíhajícím divokým mágům, aby si dělali, co chtějí. Autorita, kterou si Konkláve u Řádu i prostých lidí vydobyla, je malý záznak. A i drobnost může v takovém případě způsobit velké problémy. Ano... dokázala bych se z toho hravě vymluvit. S vlastním svědomím by to ale tak snadné nebylo.

Zachráním nerozvážného mladého čaroděje jen proto, že mi někoho připomíná. Hloupé. Naivní. Nebezpečné... Snažím se tím snad odčinit hrůzy spáchané v dřívějších dobách? Jenže jsem věděla, že až mi příště Konkláve poručí někoho zabít, půjdu a nejspíš to udělám. Můžu se akorát dál utápět ve svém mizerném sebeklamu, že jsem něco jiného než pokrytec.

„Vy mě vážně necháte jít?“ zeptal se Mikael nevěřicně. Přikývla jsem.

„Máš na výběr, aniž by ti někdo hrozil smrtí. Je to na tobě. Co to bude? Život pod ochranou Konkláve, nebo útěk?“

III.

SOMN JSME NECHALI za zády. Začala jsem plně chápat Togharovu nechuť k městům – všude plno hluku, smradu, nepříjemně se tvářících lidí a spousta dalších věcí, které vám dokážou spolehlivě otrávit celý den.

Jenže ani venku to nebylo o moc lepší. Už druhý den přšelo. Větší města jako Somn měla alespoň tu výhodu, že hlavní ulice byly dlážděné, což se o zbytku cest většinou říct nedalo. Skoro po každém dešti se stezky měnily v bahnitá řečiště, plná nástrah pro neopatrné jezdce.

Dávno jsme minuli rozlehlou zemědělskou oblast, která zásobovala Somn, a nyní jsme projížděli zalesněným územím k Mirolu, jednomu z větších měst, kde jsme chtěli nabrat věci na další cestu. V tuhle chvíli už jen mrholilo, ale vlhko přesto zalézalo až do morku kostí. Navíc bylo zřejmé, že to dnes do žádného hostince nestihneme.

Ohlédla jsem se po Mikaelovi, který se choulil ve svém plášti na hřbetě jednoho z oživených koní. Vedle něj šel Toghar. Pro jistotu. Při pohledu na Toghovu srst mě na okamžik přepadla závist, ale pak mi došlo, že to s sebou nese i nevýhodu silného pižma. Zachumlala jsem se pořádně do pláště a nechala cestu na Démonovi. Muži za mnou remcali, až jsem myslela, že je budu muset okřiknout, aby se nechovali jako zhýčkané baby.

Kdybych se dívala na cestu, udělala bych líp. Takhle mi jediným varováním před blížícím se nebezpečím bylo zachocení mečů.

Ihned na to mě prudký náraz srazil z koně. Přistála jsem obličejem v blátě a uhodila se do hlavy. Jakoby zdálky se ke mně doneslo Démonovo zaržání a výkřik – kůň pravděpodobně někoho pořádně nakopl. Jenže než jsem se mohla zapojit do boje, někdo mi přetnul podkolení šlachy a váha cizího těla mě srazila zpátky do bláta.

Jestli se útočník těšil na výkřik plný bolesti, musel být zklamaný. Nemrtvá magie ke mně žádnou bolest nepustila. I když se mi po ráně do hlavy dělaly mžitky před očima, rozhodně jsem nemínila čekat, až dopadne další úder. Prudce jsem se přetočila na bok a útočníka ze sebe shodila, což ho zaskočilo. Sice se mi chtělo zvracet a sotva jsem viděla, přesto se mi v dlaních nahromadilo dost energie. Výboj magie našel svůj cíl. V tu chvíli jsem netoužila po ničem jiném než se odebrat do hlubin bezvědomí, k nimž mě vábila mlha tvořící se mi před očima. Takřka dokonale mě ale probudil Démonův bolestný nářek.

Tak rychle, jak mi jen zranění dovolovalo, jsem se belhala ke svému koni. Boj mezitím skončil. Toghar mi přispěchal na pomoc. Kopytem přitom kopl do jedné z mrtvol válejících se na cestě. Podlomila se mi kolena, když jsem pohlédla na kopí trčící z Démonovy plece.

„Snažil se k tobě probojovat,“ vysvětlil mi Toghar. Pohled mi na okamžik zabloudil ke spoušti, kterou Démon způsobil. Zvíře za to ale draze zaplatilo. Bezmocně hrabalo kopyty v rozbahněné půdě, koulelo očima a kolem tlamy se mu tvořila rudá pěna.

Přisunula jsem se k němu blíž a pohladila ho. Do těla mu při tom pronikla moje magie. Dusil se vlastní krví, s tím jsem nemohla nic dělat ani já.

„Paní, jeden z těch bastardů to přežil,“ zašeptal Afis.

Můj pohled se setkal s Démonovým.

„Odpust,“ zašeptala jsem a vzápětí z něj vysála poslední zbytky života. Zasloužil si zemřít mou rukou. Jeho tělo znehybnělo a můj věrný společník zůstal ležet na rozbahněné cestě.

Bylo mi nanic.

„Kde je ten hajzl?“

Afis kývl hlavou směrem k hubenému chlapíkovi, kterého drželi dva moji muži. Nemuseli se moc snažit, dotýčný se nevzpouzel. Sotva viděl přes zakrvácený obličej a zdál se částečně omráčený. Šrám na čele byl magického původu – asi jsem to s nahromaděnou mocí přehnalá. Nešlo si nevšimnout jasně rudého pruhu v jeho jinak tmavých vlasech, který z něj dělal člena Irgy – skupiny elitních žoldáků, kteří se nijak netajili tím, že se v posledních letech specializují především na nájemné vraždy.

„Za tohle,“ ukázala jsem si na nohu, „ti děkuji. Další doživotně zmrzačená část těla... Asi bych ti měla oplatit stejnou mincí.“

Na můj pokyn ho rytíři srazili na zem. Když se vrahovy dlaně zabořily do bahna, vši silou jsem mu dupla na levé zápěstí. Ozvalo se křupnutí, jak drobné kůstky povolily pod tlakem nárazu. Vrah zaječel.

„Kdo vás poslal?“ zeptala jsem se ostře.

„Obávám se, že ti to nemůžu říct, protože to nevím.“

Sklonila jsem se k němu, aby viděl mé jasně zelené oči.

„Lhát nekromantovi není dobrý nápad,“ upozornila jsem ho šeptem.

Konečně ke mně vzhlédl a při pohledu do mé tváře překvapeně zamrkal. Dala jsem mužům znamení, ať ho zase vytáhnou na nohy.

„Dostaneš patnáct ran karabáčem. Pak si promluvíme znovu. Tady Toghar tě pohlídá. Můžeš si ušetřit jakékoliv řeči, Togh obecnou moc nemluví.“

„Není divu, vždyť je to vůl,“ pronesl vrah polohlasně.

Toghar ho kopnul do žeber a muž přistál znovu v bahně.

„Řekla jsem, že accadsky moc nemluví, ne že nerozumí. Nesnaž se ho vyprovokovat, aby tě zabil – to se ti nepodaří. Ale může ti zlámat pár dalších kostí nebo vyrazit zuby, je to na tobě.“

Toghar zajatce bez námahy odtáhl mezi stromy.

Když jsem se otočila, setkala jsem se s Mikaelovým pohledem. Při potyčce jsem na čaroděje dočista zapomněla, ale nezdálo se, že by přišel k úhoně. Z jeho nevěřícího výrazu mi však bylo jasné, že k mé rodící se pověsti bezcitné mrchy přibude další historka.

Útočníků bylo dohromady deset. Za normálních okolností by to na skupinu naší velikosti bohatě stačilo, ale nepočítali s tím, že tu budou dva čarodějové a minotaur.

Jeden z mých mužů byl těžce zraněný, ostatní vyvázli jen s lehkými šrámy. Přesto jsem se postarala i o jejich rány. Bylo zřejmé, že tu budeme muset přenocovat. Část rytířů tak prohledala mrtvolu a odtáhla je z cesty a druhá část začala stavět přístřešky v méně husté části podrostu nedaleko místa přepadení. Nic jiného nám nezbývalo.

Já zůstala u Démona. Věděla jsem, co musím udělat, ale nechťelo se mi do toho. Položila jsem koni ruku na šíji, když vtom si ke mně přidřepł Mikael.

„Tady,“ natáhl ruku a pustil mi do nastavené dlaně zelenkavou kuličku. „Prostě mu ji strčte do tlamy a proveďte kouzlo oživení.“

„Děkuju,“ hlesla jsem.

Nekromant jen kývl a nechal mě o samotě.

Následovala jsem jeho instrukce, pomodlila se k Enasis a pak už to bylo jen na mně. Uzavřela jsem rány, které Démon utržil, a seslala kouzlo.

Jenže se nic nestalo. Do hlavy se mi vloudila myšlenka, že mě mladík možná obelhal. Pak mi ale došla jedna zásadní věc: kouzlo bylo provedeno správně, takže by se Démon měl stát nemrtvým bez ohledu na alchymistickou substanci... Opatrně jsem se dotkla jeho ucha. V odpověď jím kůň lehce škulb, jako by se zbavoval otravného hmyzu.

Z úst se mi vydral tichý výkřik radosti. Vyskočila jsem na nohy a zapomněla na nedávno utržené zranění, které mě málem znovu poslalo k zemi. Ještě ale není vyhráno. Co když to bude jen prázdná skořápka? Byla jsem pevně rozhodnuta v takovém případě zvíře znovu zabít.

Démon otevřel oči. Hleděly na mě nepřírozeně zelené duhovky. Pak se začal zvedat na nohy, což se neobešlo bez pořádné spršky bláta. Zastříhal ušima, pohodil hlavou a vztekle vykopł zadníma nohama. Pak do mě s naprostou samozřejmostí žďuchł hlavou.

„Démone,“ vydechla jsem spokojeně.

Kdyby z něj zbyla jen skořápka, nepřišel by se pomazlit. Co na tom, že už nikdy nebude hrát? Já taky zvlášť nehřeju

a jsem naživu. Další věc, kterou budeme mít společnou.

Najednou ale začal kůň nervózně koulet očima a frkat.

„Co se děje?“

Svaly po celém těle mu začaly škubat, zvíře vydalo vyděšený zvuk. U tlamy se mu tvořila pěna a házel hlavou ze strany na stranu.

„Co se děje, Démone?“ ptala jsem se ho šeptem ve snaze ho uklidnit. Pak moji mysl naplnila nepředstavitelná panika a hrozný puch – na okamžik jsem svět viděla Démonovými očima.

„Jen klid. Klid...“

Nenapadlo mě, že když ho oživím, vytvoří se mezi námi pouto. Démona vyděsilo, že sám sebe cítil jinak. Byl sice vycvičen jako válečný kůň pro černokněžníky a pach smrti mu nevadil, ale něco jiného je cítit smrt sám ze sebe.

Skrze nově nalezené spojení jsem se pokoušela zvíře uklidnit. Předávala jsem mu různé obrazy spolu se střípky vzpomínek a doufala, že to pomůže. Po chvíli sebou přestal házet, ale stále se chvěl.

„To je v pořádku, Démone. Už ti nic nehrozí....“

Nikdo nekomentoval, že jsem Démona oživila, koneckonců už si stihli zvyknout na Mikaelova zvířata. Ale ostatní koně se zdáli trochu nervózní, když jsem k nim Démona přivedla. Pak jsem se vydala do skromného stanového městečka, abych se ujistila, že už nikdo nepotřebuje ošetřit.

Rytíři mezi stromy natáhli stanová plátna, na nic jiného tu nebyl prostor. Na jediné volnější ploše postavili stan mně. Byl větší než ostatní, dokonce natolik, že jsem se v něm mohla postavit – privilegium velitele. Určitě to

mužům nakázal Afis. Světlovlasý vousatý severan vždy důsledně dbal na mé soukromí. Rytíři využili toho, že přestalo na chvíli pršet, a podařilo se jim rozdělat nevelký oheň z vlhkého dřeva.

Nechala jsem je a odešla se věnovat mrtvolám u cesty. Nehodlala jsem je tady nechat na odív, ale ani jsem je nemínila pohrřbívát v běžném smyslu slova. Jednoduše jsem se o ně postarala zánikem. Všichni do jednoho patřili k Irze. Skutečnost, že někdo vynaložil nemalé prostředky k tomu, aby je najal, by mě asi měla znervózňovat.

Ve stanu jsem se převlékla do suchého a v rámci možností ze sebe dostala co nejvíc bahna. Venku čekal Toghar.

„Hotovo,“ oznámil mi prostě. „Ani moc neřval.“

Minotaur dohlížel na výkon trestu, který jsem udělila nájemnému vrahovi. Kdybych řekla Toghovi, ať to udělá sám, po pár ranách by muže pravděpodobně zabil, a já ho chtěla živého. Jen ať trpí.

Vydala jsem se mezi stromy k místu, kde visela zhroucená postava přivázaná za zápěstí k větvi dubu. Propustila jsem hlídku a přistoupila k zajatci. I v šeru, které tu panovalo, se dala rozeznat krev, stále se řinoucí z ran na zádech. Pár jizev navíc ještě nikoho nezabilo.

„Přestaň předstírat, že jsi v bezvědomí,“ houkla jsem na něj. Muž se na mě podíval. V jeho očích nebyla patrná žádná stopa po nenávisti nebo vzteku. Což byste od člověka, jehož jste právě dali mučit, očekávali.

„Už jsi přehodnotil, jestli mi budeš znovu lhát?“

„Ještě jsem se nerozhodl.“

Jeho drzost byla za daných okolností neuvěřitelná. Až teď jsem si všimla jeho přízvuku – patrně pocházel z Gartu.

„Tak mi dovol ti s tím rozhodnutím trochu pomoci.“ Obešla jsem ho a hrubě se dotkla jedné z ran na jeho zádech. Trhnul sebou. Pak jsem po tom samém šrámu přejela opatrně bříškem prstu a nechala magii, aby zacelila potrahanou tkáň. Vyléčila jsem mu ještě další čtyři rány a sledovala, jak se jeho tělo viditelně uvolňuje.

„Mohla bych ti dát do pořádku i to zápěstí,“ kývla jsem směrem k jeho levé ruce, která už začínala povážlivě otékat. Usmál se.

„To je opravdu moc hezká nabídka. Vyléčíš mě, pak mě necháš znovu zmrskat. Takhle to půjde pořád dokola, dokud nedosáhneš svého?“

Oplatila jsem mu úsměv, ale ten můj byl zlověstnější.

„Kdepak.“

Přistoupila jsem blíž. Z očí mi pomalu vyprchávala nekromantská magie a nahrazovala ji nemrtvá energie lichů.

„Jen si posluž, ale takhle se ode mě nic nedozvíš. Magický zásah do mysli je to první, co každému z Irgy udělají. Nikdo nechce, abychom vyžradili důležité informace...“

Nelhal.

Naprosto mě tím zaskočil a věděl to. Na tváři mu pohrával škodolibý úšklebek.

„Mučením ze mě nic nedostaneš. Z mojí hlavy si taky nic nevytáhneš. Takže ti zbývá akorát doufat, že ti dobrovolně řeknu všechno, co chceš vědět. Když ti to neřeknu, zabiješ mě. Když to udělám, zabije mě Irga.“

„To není můj problém.“

„Já myslím, že je.“

„Chceš po mně slib, že tě nechám naživu?“

Zavrtěl hlavou.

„Chci, abys mě vzala do svých služeb, jedině tak mě Irga nechá na pokoji. A chci, abys to stvrdila krevní smlouvou.“

Zůstala jsem na něj zírat s pusou dokořán. Taková drzost! Pak jsem se rozesmála. Nešlo to zastavit. Smála jsem se tak, až jsem se rozbřečela. Vrah mě pozoroval s kamenou tváří, což ve mně vyvolalo jen další záchvat smíchu.

„Ty to myslíš vážně?!“ vydechla jsem, když jsem se konečně trochu uklidnila. „Bohové, ty máš tedy nervy z oceli! Jak se jmenuješ?“

„Echev.“

„Dobrá, Echeve,“ mávla jsem rukou a nechala provazy na jeho zápěstí zpráchnivět. Vrah s heknutím dopadl na zem. „Přiď do mého stanu, než si to rozmyslím. Ale na krevní smlouvu radši hned zapomeň. Ber, nebo nech být...“

Echev mě následoval. Ostatní nám věnovali nechápavé pohledy. Toghar se bez vyzvání postavil před můj stan a hlídal. Po zkušenostech s Radfarem mě jen nerad nechával samotnou s podobnými typy lidí. Určitě si od něj ještě vyslechnu něco o svém nerozumném chování.

Echev schovával zraněnou ruku ve zbytcích tuniky. Hýčkal si ji na břiše jako raněné zvířátko, které přinesl z lesa.

„Ukaž.“

Bez varování jsem ho vzala za ruku a přitáhla si ji. Tlumeně vykřikl. Opatrně jsem se zápěstí dotýkala na několika místech, abych pořádně srovnala kosti. I tak šetrný dotek po tom všem mu málem podlomil kolena.

„Zkus zápěstím pohnout.“

Věnoval mi nedůvěřivý pohled, ale nakonec poslechl. V jeho tváři se zračila úleva.

„Nikdy už s ním nebudeš moci hýbat tak plynule jako

dřív, ale já už se nejspíš taky nebudu pohybovat tak ladně.“

Zabiják pokýval hlavou.

„Jsme tedy vyrovnáni.“

„Ne zcela. Ukaž mi záda.“

Poslechl a stáhl ze sebe zbytky krví nasáklé tuniky. Byl jen o něco vyšší než já a neuvěřitelně štíhlý. Až mě překvapilo, že mě někdo takový dokázal srazit z koně. Ale když jsem se dotýkala jeho zad, neuniklo mi, jak pevné má svaly. Rány se začaly hojit. Jizvy po nich se přidaly k dalším, jichž měl Echev více než dost – zvěsti, že členy Irgy již od malička učili všemu, tedy i jak snášet bolest, zjevně nelhaly.

Když měl zranění ošetřena, nevěřicně si ohmatal bedra.

„Je dobré vědět, že opravdu plníš sliby...“ nechal větu nedokončenou.

„Nixariem.“

„Zajímavé jméno.“

„Když myslíš.“

Vrah se posadil na hromadu kožešin, které mi sem rytíři nanosili, a bez dovolení se pustil do mé večere v podobě ovesných placek a sušeného masa.

„Před čtyřmi dny přišla za somenským představeným Irgy skupina nějakých zakuklenců,“ začal vyprávět, „kteří se prý potřebovali nutně zbavit nepohodlného čaroděje. Představený si řekl slušnou cenu a pak nás poslal za tebou. Jenže nám zjevně zapomněl něco říct.“

Pozvedla jsem obočí.

Echev si povzdechl.

„Jaksi nám nesdělil, že ten čaroděj je nekromant a taky lich, kterého bodnutí dýkou sotva zastaví.“

„Věděl to vůbec?“

Echev se zamyslel.

„Těžko říct. Ale nikdy dřív nám neřekl, kdo si vraždu objednal. Tentokrát udělal výjimku, což mi přijde zvláštní.“

„Proč?“

Odpověděl mi s pobaveným úsměvem.

„Nemůžeš zabijákovi říct, kdo si objednal vraždu, z jednoho prostého důvodu: kdyby úkol nedokázal splnit a jeho oběť ho přemohla, mohla by z něj nějak dostat citlivé informace. Jako jsi to právě udělala ty.“ Svrástil obočí. „Proto na mě tahle situace působí dojmem, že si představený přál, aby ses dozvěděla, kdo tě chce mít mrtvou.“

„A kdo?“

„Alchymisté.“

IV.

„PŘIJALA JSEM ECHEVA do svých služeb,“ oznámila jsem ještě téhož večera mužům z mého doprovodu.

„To nemyslíte vážně!“ ozval se okamžitě Afis. „Mistryně, tomu muži zaplatili za vaši vraždu. Přepadl nás a jen zázrakem nebyl nikdo zabit. A vy mu nabízíte práci?!“

„Už jsem to udělala.“

„To přece...“

„Afisi, to by stačilo,“ napomenula jsem ho. Ale i ostatní muži nespokojeně mručeli. „Chápu, že nejste nadšení, ale jsem v situaci, kdy se tohle řešení jeví jako nejlepší.“

„Měli jsme ho zabít.“

„Jenže to byste nevěděli...“ vložil se do toho Echev.

„Mlč!“ zpražila jsem ho. Vrah mě poslechl.

„Díky Echevovi jsem se dozvěděla, kdo si na nás najal

Irgu. Jelikož je to poměrně závažná situace, vyžaduje, abychom se vrátili do Somnu.“

Všichni konečně ztichli.

„Podle všeho za tím stojí alchymisté. Pokud opravdu zaplatili za mou vraždu, je potřeba zjistit, co je k tomu vedlo, a zajistit, aby se to pokud možno už neopakovalo.“

Přistoupil ke mně Toghar.

„Mně nelíbí, že on s tebou.“

„Klid, chlupáči,“ ozval se Echev. „Tvé drahé přítelkyni ode mě nic nehrozí. Byl bych sám proti sobě.“

Minotaur mu věnoval nepřátelský pohled. Vrah mohl být rád, že nedostal za svou drzost pěstí do obličeje.

„To mě těšit ještě víc,“ zamručel Togh.

Když už skoro všichni spali, přišel do mého stanu Mikael.

„Vaši vraždu si nemohli objednat alchymisté, mistryně.“

„Proč myslíš?“

„Somenský cech má necelé dva tucty členů. Všechno jsou to učenci, kteří veškeré peníze utrácejí za knihy, vybavení a látky potřebné pro výzkum. Nikdy by nedokázali dát dohromady takovou sumu, aby si mohli dovolit zaplatit Irgu. Kromě toho je vražda něco zcela mimo jejich způsob uvažování – pokud by se chtěli někoho zbavit, určitě by to provedli jinak. Třeba by ho otráвили...“ zarazil se, když mu došlo, jak to vyznělo. „Vždyť jsme ani nevěděli, že jste v Somnu!“

„Počkej tady,“ přikázala jsem a vyrazila ze stanu.

Venku už zase mrholilo. Došla jsem ke spícímu Echevovi, kterého hlídal Toghar, a bez výčitek Gartana vzbudila.

„Kdy že si to alchymisté objednali moji vraždu?“

„Cože?“ Echev na mě rozespale mžoural.

„Kdy že si Irgu najali?“

„Před čtyřmi dny,“ zamumlal.

„Jsi si tím absolutně jistý?“

„Ano, absolutně!“

Rychle jsem počítala. Až teď mi došlo, jaký je to nesmysl.

„Bohové, Nix, ty seš tak pitomá!“ pronesla jsem sama k sobě. Včera jsme spali v hostinci mimo Somn. Večer předtím jsem strávila s Hirem návštěvou Arény a den předtím... jsem se válela v posteli s Valqarem. Kromě Vala a čarodějů somenské věže nikdo nevěděl, že přijedu...

„Echeve, my dva si promluvíme s představeným Irgy.“

Vrah se usmál.

„S radostí.“

Afis odmítal opustit můj stan.

„Trvám na tom, že pojedu s vámi.“

Povzdechla jsem si.

„Není to nutné. Zůstaneš tady spolu s ostatními.“

„Mistryně, já vás s tím parchantem nenechám jet nikam samotnou.“

„Bude-li to zapotřebí, dokážu se ho snadno zbavit.“

Afis se ušklíbl.

„Tak jako jste se chtěla zbavit Mikaela?“

„To bylo něco jiného!“ ohradila jsem se.

Rytířův výraz jasně vypovídal, co si o tom myslí.

„Nechápejte mě špatně, mám toho kluka rád a těší mě, že jde s námi, ale když přijde na zabíjení, nezvládáte to. Jste sice samá výhrůžka a demonstrace moci, ale jak jde do tuhého a vy máte s rozmyslem někoho odpravit, neuděláte to.“

Zůstala jsem na něj zírat s pusou dokořán.

„Sice to na vás obdivuju, ale mám o vás strach, když se chcete sama vydat na několik dní pryč s člověkem, kterého jste už jednou nebyla schopná zabít, přestože vás napadl... Kdyby se něco zvirtlo, já s tím problémem nemám.“

Chvilí jsem nebyla schopna slova.

„Tak dobře,“ svolila jsem nakonec.

Rytíř zavřel oči a úlevně si oddechl.

„Děkuju,“ měl se k odchodu.

„Afisi!“ zavolala jsem na něj ještě.

„Ano?“

Přišla jsem k němu a objala ho. Jen krátce, ale stačilo to. Pak jsem ho políbila na zarostlou tvář, což překvapilo i mě samotnou, natožpak jeho.

„Děkuji,“ zašeptala jsem.

Afis zůstal chvíli nevěřícně stát, pak s úsměvem zavrtěl hlavou a opustil můj stan.

Somn byl na dohled. A to jsem do tohohle zpropadeného města nechtěla už nikdy zavítat. Zase se mě zmocňoval nepříjemný pocit vyvolaný velkým množstvím lidí. Přiznávám, že patřím k těm, kterým vyhovuje mít kolem sebe jen pár nejbližších přátel.

Jenže o tom si při postavení, jaké v Konkláve zastávám, můžu nechat jenom zdát. Neustále se v mém okolí pohybují cizí lidé a nejvyšší mi při každé vhodné příležitosti nakáže vzít si s sebou jednotku vojáků. Svěřil mi jich dva tucty, ale já s sebou brávala jen polovinu. Už jsem si na ně pomalu zvykala. Přesto jsem se snažila obejít bez jejich pomoci, kdykoli to šlo. Většina z nich to respektovala. Až na Afise,

který nyní po mém boku provrtával pohledem Echeva jedoucím před námi.

„Jak víme, že to není léčka?“ zeptal se Afis podrážděně.

„Nevíme,“ odpověděla jsem prostě.

Rytíř se na mě zkoumavě podíval. Možná mu právě došlo, proč jsem s sebou nechtěla nikoho brát. Dokonce i Toghar rychle pochopil moje důvody, a to je zatraceně umanutý, co se týče mého bezpečí.

V Somnu jsme se záhy dostali do tlačence na rušných ulicích. Koně jsme proto nechali ve stájích nedaleko hlavní brány. Navíc měl Echev v plánu vzít nás k sídlu Irgy cestou, kde nám prý koně nebudou zrovna k užitku. Když jsme prošli už druhým podezřelým průchodem, kam jsem se sotva vešla, pochopila jsem, co měl na mysli.

Afis z nájemného vraha nespouštěl oči a mně neuniklo, že má ruku neustále položenou na jílci meče. Já si nemyšlela, že by nás Garťan vedl do léčky. Jistě, dalo by se namítnout, že k tomu má celou řadu důvodů. Předně pak to, že by se mohl pokusit výměnou za můj život získat zpět své místo poté, co naprosto zpackal svěřený úkol. Ale domnívala jsem se, že se ho zrada představeného dotkla víc, než dával najevo. Jistě také dobře věděl, že jeho selhání nedokáže napravit nic, a já teď představovala spíš poměrně snadný prostředek k dosažení pomsty a zajištění toho, že po Garťanovi nikdo nepůjde. Proto jsem Echeva následovala s klidem, který Afis nedokázal pochopit.

Vrah nás dovedl do celkem čisté ulice poblíž okraje řemeslnické čtvrti. Byla široká na jeden povoz a nacházela se v ní celá řada solidně vyhlížejících domů.

„Támhle je sídlo Irgy,“ ukázal Echev na dvoupatrovou budovu z červeného pískovce.

Podívala jsem se na Afise.

„Jestli se nevrátím do jednoho zvonění, jeď pro ostatní.“

Rytíř přikývl a naposledy probodl Echeva pohledem.

Dál jsem pokračovala pouze s Garťanem. Před vchodem do domu stáli dva strážníci, ale když uviděli Echeva, beze slova nás pustili dovnitř. Nikdo nekladl žádné hloupé dotazy a Echev věděl, kam jít. Ani strážný přede dveřmi do velitelské pracovny nedělal potíže. Měl mě jen za dalšího zázkačníka, který si chce objednat něčí smrt. Nic neobvyklého.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se představený so-
menské Irgy, když jsme vešli do místnosti. Tvářil se neut-
rálně, ale neunikl mi záchvěv překvapení v jeho očích, když
za mnou vešel i Echev.

Posadila jsem se na židli před stolem.

„Myslím, že moc dobře víš, proč jsem tu.“

„Mýlíte se, paní, důvod vaší návštěvy neznám.“

Má neúcta se ho očividně dotkla.

„Domluvíme se, že si nebudeme lhát, ano? Chápu, že na
ledacos může člověk zapomenout, takže ti připomenu, o co
jde. Ale předpokládám, že pak už budeš mluvit sám. Pokud
se mi něco z toho, co řekneš, nebude pozdávát, maličko ti
ublížím,“ dodala jsem s přátelským úsměvem. Ano, členové
Irgy jsou obávaní, zatraceně dobří a zvládnou zabít i čaro-
děje... pokud se s ním nestřetnou tváří v tvář.

„Kdo si sakra myslíš...“

„Nekromantka, jejíž smrt si tu nedávno kdosi objednal.“

Představený zbrunátněl.

„Určitě víš, co nekromanti dokážou. I kdybys zavolal

stráž, nepřiběhly by včas. Pokud budeš spolupracovat, nic ti neudělám," přislíbila jsem blahosklonně.

Přikývnutí.

„Moudré rozhodnutí. Vezmi to hezky od začátku a začni takhle: Ti muži, kteří si objednali vaši vraždu, nebyli alchymisté, ale...“

Představený se nadechl a z jeho tváře číselná nenávist.

„Ti muži, kteří si objednali vaši vraždu, nebyli alchymisté, ale mágové věže.“

Proč mě to nepřekvapuje?

„Z jakého důvodu chtěli vše svalit na alchymisty?“

„To nevím.“

„Jak přesně zněly pokyny?“

Představený mě provrtal vražedným pohledem.

„Přišli sem s velice slušnou sumou. Řekli mi, že chtějí zabít čaroděje a chtějí, abych je vydával za alchymisty.“

„Co přesně o tom čaroději řekli?“

Žoldák pohlédl na Echeva a nervózně polkl.

„Jen mluv," vybídla jsem ho.

„Řekli, že je to nekromant, pravděpodobně se ho nepodaří zabít a moji muži při tom nejspíš zemřou. Měli se zaměřit především na čarodějovy společníky. Řekl jsem, že to neudělám, nepošlu svoje lidi na smrt.“

„Ale jak se zdá, udělal jsi to. Ta suma musela být až nechutně tučná, že?“

Na to neměl odpověď.

Echev vzteky zatínal čelist. Pak se ke mně sklonil, aniž by spustil zrak ze svého bývalého velitele.

„Teď už je jisté, že čarodějové chtěli, abys alchymisty konfrontovala.“

V tu chvíli mi došel plný rozsah této skutečnosti.

„To by ale znamenalo...“

Myšlenka, která mě právě napadla, byla znepokojující a vyžadovala neprodlené ověření.

„Je tvůj,“ kývla jsem na Garšana.

„Vždyť jste říkala...“

„Já vám neublížím. O Echevovi ale nepadlo ani slovo.“

Samozřejmě jsem při svém odchodu nezapomněla uspat strážného přede dveřmi, aby Echeva při práci nerušil. Touha zabít představeného z Garšana přímo sálala. Snad se strážný probere, až bude Echev pryč. Když ne, jeho problém. Mně nikdo podezřívát nemůže. Koneckonců jsem jen jedním z mnoha spokojených zákazníků, který poklidně odešel a nechal vraha se svým mistrem. Nic neobvyklého...

Moje kroky mířily k věži. Za jedinou osobou, která s naprostou jistotou věděla, co jsem zač. Za člověkem, jenž se mě opakovaně pokoušel přesvědčit, jaké nebezpečí alchymisté představují, a který – což mi došlo až zpětně – záměrně podryl mé sebeovládání, jež nyní viselo na vlásku. Za Hirem de Wac.

Ani jsem se neobtěžovala klepáním – dveře za mnou zůstaly napůl vyvrácené z pantů. Majordomus vyděšeně vykvikl a zmizel v jedné z postranních chodeb. Moc čarodějů zde v tuto pozdní hodinu nepřebývalo, ale Hira jsem cítila už venku. Afise jsem nechala hlídat na chodbě, aby mě upozornil na případné nebezpečí. I když nijak dlouho jsem se zdržet nemínila. Tohle bude vyřízené rychle.

Hluk musel čaroděje jistě na můj příchod upozornit, čekala jsem proto nějaké hezké uvítání.

Omyl. Hir se rozhodl hrát hloupého. Překvapeně se na mě díval zpoza stolu, v ruce knihu.

„Tak za ten hluk dole můžeš ty, mistryně?“

„Nemíním tu hrát žádné pitomé hry. Chci znát důvod, proč jsi na mě najal vrahy a čím to vůbec byl nápad?“

Hir polkl.

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Jak myslíš!“

Než stačil zareagovat, svaly mu na můj povel vypověděly poslušnost. Zhroutil se na zem. Místnost zaplnil puch, když se v důsledku kouzla pokálel. Na to jsem nepomyslela...

Čaroděj chtěl něco říct, ale nedovolila jsem mu to.

„Možnost vysvětlit mi všechno po dobrém jsi odmítl. Tak poneseš následky.“

Poklekla jsem k němu, jednu ruku mu vsunula pod temeno a druhou mu přiložila ke spánku. Stejný proces mohu použít jako lich i bezprostředně po smrti, dokud v nervových buňkách mozku zůstává nějaká energie, která poslouží k přenosu zlomku informací. Hirův mozek energií přetékal, takže se dozvím všechno, co potřebuji. Mrtví ale mají jednu výhodu – je tento způsob vyzvídání už nebolí.

Nechala jsem do konečků prstů proudit slabé množství moci. Přece jen předat Hira po dokončení *výslechu* do péče magistrů by mi asi reputaci nevylepšilo. Oči mi zbělely. Prsty mě začaly brnět, jak si magie hledala cestu do čarodějovy hlavy. Moje oběť slabě zafňukala, pak obrátila oči v sloup. Rozhodně nejelegantnější řešení, jaké mohl Hir využít – omdlel. Jeho mysl se teď nebude bránit a následky nebudou tak hrozné.

I přes všechen nahromaděný vztek jsem se snažila být

jemná – jinak bych mohla snadno něco přehlédnout nebo porušit. Nechávala jsem moc a společně s ní svoji mysl pomalu klouzat po jednotlivých spojeních mezi Hirovými nejnovějšími vzpomínkami. Kdybych některé svým nešetrným zacházením přetrhla, klidně bych mu mohla vymazat i starší části paměti, což by pravděpodobně mělo nepříjemné následky – jak by se pak mohl doznat ke svým zločinům, kdyby si je nepamatoval?

A pak jsem to našla...

„Požádej o někoho z prvního kruhu, důvod si klidně vymysli. V té době tam bude jen velice málo čarodějů. S největší pravděpodobností pošlou Nixariem ze Zarthu.“

„Tu napůl mrtvou nekromantku?“

„Ano. Z vlastní zkušenosti vím, že není těžké ji vyprovokovat k unáhlenému činu. Ta ženská je blázen. Najdi si nějakou záminku a naruš její sebeovládání. Nedá ti to moc práce. Vezmi ji třeba do Arény, to v ní určitě vyvolá pár hezkých vzpomínek... Rychle uvěří tomu, že vrahy poslali alchymisté. Nejspíš je pak bez rozmyslu zabije. Má to v sobě.“

Sledovala jsem vzpomínku dál. Chtěli, abych zabila alchymisty. To není novinka. Trvalo chvíli, než se mi podařilo najít důvod. Bylo to velice prosté. Nejen, že by mě to kompromitovalo, ale další alchymisté by vyvraždění svých soukmenovců v Somnu nenechali bez odezvy. Následně by se alchymisté s černokněžníky navzájem zdecimovali natolik, že by zůstala takřka veškerá moc v rukou Řádu, v němž v poslední době údajně panují rozkoly. Jak se zdá, mnoho mágů z obou táborů spolupracuje. Hir černokněžníka sice nikdy neviděl, ale já hlas bezpečně poznala – vryl se mi hluboko do paměti...

Nechala jsem čaroděje jeho osudu. Tady jsem skončila. Nesmím otálet. Čeká mě hodně práce. Tentokrát se Radfara zbavím už nadobro!

V.

NEJVVYŠŠÍ SE ZHLUBOKA nadechl. Jeho hlas už zněl mírněji.

„Jsme rádi, že nedošlo k zabití alchymistů, ale nemůžeme nadále trpět tvé výstupy. Nevážíš si autorit a nejsi schopná uposlechnout jediný rozkaz. Jednáš sama za sebe, a to si nemůžeme dovolit. Vrhá to na Konkláve špatné světlo. Kvůli tomu, že jsi nám zatajila informace o Radfarově úkrytu a šla jsi po něm sama, bez pomoci, nám unikl. Uvědomuješ si vůbec, jakou hrozbu nyní představuje?“ Čarodějův hlas začal opět nabírat na hlasitosti.

„Ano, uvědomuji. Uznávám, že jeho útěk je má chyba.“

Černokněžník se ušklíbl.

„To jsme rádi. Přesto musíš být potrestána za chyby, kterých ses dopustila. Odevzdej nám svou insignii.“

„Ale...“

„Odevzdej insignii!“

Natáhl ke mně ruku a já mu do dlaně neochotně upustila těžký prsten s odznaky moci, již mi Konkláve svěřilo.

„Dostaneš ji zpět, až uznáme za vhodné. Až spolkneš svou hrdost a pochopíš, že nejsi o nic lepší než čarodějové kolem tebe. Až se naučíš pokoře a sebeovládání. Do té doby nám nechod' na oči!“

S tím se čaroděj otočil a odešel. Moje případné protesty tak utnul ještě dřív, než jsem na ně vůbec stačila pomyslet.

Seděla jsem v křesle u krbu, zabalená do deky a pila svažené víno. Bylo již dávno po půlnoci, ale postel, kterou plameny z krbu slabě osvětlovaly, mě nijak nelákala. Ve svém vlastním domě jsem si připadala cizí... opuštěná. Už několik nocí se mi klidný spánek vyhýbal.

Radfar odmítl rozsudek nejvyššího za útok na mou malíckost, kterého se dopustil před více než rokem při výpravě do Pemských hor. Následně vyvolal pozdvižení svými řečmi o tom, že bychom si měli na Řádu vydobýt více pravomocí a svobody. Že bychom se měli od bělokabátníků zcela oprostít a zbavit se jich. Nejvyšší tomu nepřikládal váhu, což se ukázalo jako chyba.

Radfar z Konkláve odešel, ale jelikož dál provozoval černou magii, stal se renegátem. Zjevně se nyní spolčil se zrádci v Řádu a společně něco chystali. Byl tak pevně přesvědčen o mém šílenství, že ho ani nenapadlo, že by jeho plán neuspěl. Málem mu to vyšlo.

Dřív mi nedocházelo, jak moc je to se mnou špatné, dokud mi to před časem nejvyšší nevmetl do tváře. Moc dobře jsem věděla, že můj vztek představuje velký problém – často mi způsoboval záchvaty a já byla nebezpečná svému okolí. Ale zjistit, jak dalece si to ostatní uvědomují a mohou to využít, bylo znepokojující.

Povzdechla jsem si a usrkla víno. Exotické gartské koření mu dodávalo zvláštní podtóny, jemně štípalo na jazyku.

Snažila jsem si vybavit bezstarostnost sedmnáctileté dívky, která má před svatbou. Ale ona lehkost, radostné očekávání ani motýli v břiše se nedostavovaly. Místo toho se v mém nitru převalovalo cosi blíže neurčitelného, co čpělo nenávistí a hněvem. Hluboko pod tím zůstaly po-

hřbeny vzpomínky spolu s pocity zrady, smutku a zoufalství. Vše zabalené do úhledného balíčku arogantní, sebeštrédné nekromantky, která kupí jednu chybu na druhou. To celé převázané stužkou šilenství, aby bylo veseleji.

Pravdou ale zůstává, že jsem si zasloužila to, co jsem dostala: pořádný výprask. Dopustila jsem se další chyby. Moje pečlivě vypěstovaná nenávist k Radfarovi mi zastřela úsudek, když jsem se ho pokusila dostat na vlastní pěst. A on mě překvapil...

Ze sebelítosti mě vytrhlo tiché zaklepání na dveře. Doufala jsem, že je to Faria, které bych se zase jednou mohla vybrečet na rameni.

„Myslel jsem si, že budeš ještě vzhůru,“ usmál se Echev, který bez vyzvání vstoupil do mé ložnice. Tu část svého slibu, že mě bude následovat kamkoli, zjevně bral doslovně. A tím svým samolibým úsměvem mi lezl na nervy.

„Co tady děláš?“

Echev překvapeně zamrkal.

„Něco jsem ti přinesl...“

„Nemyslím, co pohledáváš teď v mé ložnici,“ vyjela jsem na něj ostřeji, než bylo nutné, „ale proč jsi vůbec šel se mnou? Sice jsem tě vzala do svých služeb, ale mohl jsi toho využít jen nakrátko a pak zmizet, začít někde nový život...“

Vrah pokrčil rameny.

„Obávám se, že nemám zrovna v povaze utíkat a někde se skrývat. Práce pro tebe představuje jednodušší variantu. Nemluvě o tom, že si na tebe Irga znovu netroufne, takže je velice pravděpodobné, že mi mé prohřešky projdou snáz...“

„Prostě se schováváš za moje sukně?“

„Kdybys nějaké nosila...“

Ušklíbla jsem se.

„Neříkal jsi, že mi něco neseš?“

Echev se zářivě usmál.

„Trochu jsem se tu z nudy rozhlížel, a tohle jsem našel v knihovně,“ poklepal na desky silného svazku, který celou dobu svíral v podpaží. „Historie nekromantských rodů Calahu. Četla jsi to?“

„Samozřejmě,“ odtušila jsem samolibě.

Garťan mou lež okamžitě odhalil.

„Opravdu? V tom případě nechápu, jak ti mohla uniknout jedna důležitá informace.“

„Co? Zdědím korunu?“ zeptala jsem sarkasticky.

„To ani omylem,“ odbyl mě Echev. „Ale jistou spojitost mezi tebou a někým z této knihy bych viděl. Nejde si nevšimnout, jak působíš na muže. Já musím být výjimka, protože nechápu, proč na tebe všichni tak civí, kamkoli se hneš. Bez urážky, ale viděl jsem mnohem hezčí ženské.“

Koutky úst mi zacukaly v potlačovaném úsměvu.

„Tak jsem si řekl, že máš ono *něco*, co lidi kolem tebe přitahuje. Ale v takové míře, že vzrušení v místnosti, kde se objevíš, stoupne natolik, že to poznám i já? Za tím musí být něco jiného. A pak mě to napadlo: Jsi *noční labuť*.“

„Co?“

To Echeva zarazilo.

„Ty nevíš, co je *noční labuť*?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Víš aspoň, co je *noční můra*? A nemyslím zlý sen.“

Další záporná odpověď.

„Můžeš mi, prosím tě, říct, cos vlastně dělala ty dva roky v Oljanině klášteře?“

Už jsem se ani nepozastavovala nad tím, jak je možné, že toho o mně tolik ví.

„Tak dobře,“ začal listovat knihou. „Tvé jméno, Nixariem, znamená ve staré accadštině *noční labuť*, používá se k označení jistých tvorů... To mě na ten nápad přivedlo. Tvoji rodiče měli asi zvláštní smysl pro humor. Podívej,“ ukázal na záznam v knize, který zrovna nalistoval.

KRÁLOVNA ADEIRE I. ZVANÁ TÉŽ NIXARIEM,
116–168 DRUHÉHO ACCADSKÉHO VĚKU

První žena, jež směla usednouti na trůn calašský a nositi s ním spjatý titul černý mág, jehož vážnosti i synové a dcery její budou moci požívati. Dějepravci shodli se, že byla ženou půvabů neobyčejných a mnoho mužů, již se o ruku její ucházeli, padlo do její moci, nazývané magickou. I proto dostalo se jí přízviska Nixariem, jež vystihovalo krásu a tajemnost, již oplývala, ve spojení s ladným, často posvátným tvorem a nemilosrdnou nocí. Mnoho učenců divilo se jejímu vlivu a pátrali po jeho původu. Odhalili, že matka královny Adeire, jež při porodu zemřela, byla tvorem, jehož zvou nixdrake; bytostí, jež vypadá jako člověk, ale nemá více vlastností lidských. I proto byla královna sesazena z trůnu, neb k jeho získání svou moc nečistou prý využila. Dožila svých dnů v podhůří v sídle, jež jejímu rodu patřilo odnepaměti a bylo jí milostivě ponecháno. Od té doby titul černý mág získati mohou toliko příslušníci linie mužské...

Jako mladší jsem přirozeně chtěla vědět, co moje jméno znamená. Matka mi to záhy osvětlila: sněhová vločka. Při-

šlo mi to něžné a romantické. Později jsem si uvědomila odlišný význam takového jména – chlad, odtažitost a taky jistou křehkost. Jak se zdá, šlo o lež. Přesto mi pořád nedocházelo, kam tím Echev míří.

„Co s tím vším mám společného já?“

„Ona byla první *nixariem*, první noční labuť,“ vysvětlil. „Nebo aspoň první, o které se vědělo. Když se podíváš na záznamy o její vládě, zjistíš, že máte mnoho společného. Copak ses nikdy nedivila, proč po tobě muži tak touží?“

Divila, a ne jednou.

„Dobrá, řekněme, že jsem ta noční labuť... Dá se toho nějak zbavit?“

„Ne. Tohle nelze vrátit jako nevhodný dar.“

„Mluvil jsi ještě o nějakých tvorech, o těch nočních můrách. Jakou v tom hrají roli?“

Garťan se zatvářil, jako bych byla nejhloupější stvoření, jaké kdy viděl.

„V tom popisu přehánějí. Noční můry, staroaccadsky *nixdrake*, vypadají jako lidé a jsou to lidé. Stávají se jimi ženy s magickým nadáním, které se pokusily o sebevraždu a shodou okolností ji přežily – tím se změní podstata jejich energie na poměrně zvrácenou záležitost. Proto žily většinou někde na samotě. Pokud se noční můře narodila holčička, zdědila něco po své matce. Těmto dcerám se pak podle Adeire říká noční labuť.“

Seděla jsem tam, zírala a snažila si to všechno nějak dát dohromady. Nixdrake, nixariem... Mé jméno vlastně ani není jméno! Vybavili se mi všichni ti muži v našem hostinci, Hedrik, Baranova smrt i nespravedlnost Řádu. Všechno jenom proto...

„Chceš říct, že se moje matka pokusila o sebevraždu?“

Echev si rozpačitě zastrčil pramen vlasů za ucho. Zřejmě ho nenapadlo, že si z jeho výkladu odnesu zrovna tohle.

„Obávám se, že už to tak bude,“ hlesl.

Zhluboka jsem se nadechla. Pohled mi neustále sklouzával k zápisu o královně Adeire. Noční labuť... Za jak dlouho někdo vymyslí i označení pro člověka, který je napůl mrtvý a může používat magii nekromantů i lichů?

Náhle mnou projelo nepřijemné tušení. Nejvyšší to přece musí vědět! Ale nic mi neřekl! Brala jsem to jako zradu. A mně bude vyčítat zamlčování informací?!

Když mi plně došly důsledky matčina jednání, dostala jsem vztek. Je to její vina! Za všechno zlé, co se v mém životě přihodilo, může ona, protože se kdysi pokusila zabít! Ale pak jsem si uvědomila, že já se pokusila o totéž, a vztek vyprchal. Za svůj současný stav můžu vinit leda sebe.

Nebyla to moje matka, kdo ze mě udělal to, co jsem. Můžou za to má rozhodnutí. Kdo toužil pracovat v paláci, kde si mě všiml Hedrik? Kdo se zamiloval do Barana a přemluvil rodinu k útěku do Gartu, protože nám král svatbu neschválil? Lidé se se ztrátami a křivdami vyrovnávají. Ale já to nedokázala. Rozhodla jsem se setrvat na místě, uzavřená ve svém zraněném světě, přesvědčená, že na ničem už nezáleží. To já se dávala každému za porci jídla navíc, deku nebo kus šatstva. Nalhávala jsem si, že to dělám pro přežití. Pravdou ale je, že šlo o promyšlenou pomstu sobě samé. Jenže nakonec tím trpěl i Toghar.

„Všechno je to moje vina. Mám na rukou tolik krve...“

Možná jsem to věděla už tehdy. Záměrně jsem ze sebe udělala tuhle trosku. Použitou, nepříčetnou, abych měla

nějakou výmluvu, proč nemyslet na pocit viny a na nenávisť k sobě samé za to, co jsem způsobila.

„Prosím, odejdi,“ hlesla jsem bezvýrazně.

„Myslím, že bys teď neměla být sama.“

Echevova vlastnost říct v danou chvíli přesně to, co nechcete slyšet, je obdivuhodná... a na nervy jdoucí.

„Běž...“

Potřebovala jsem se s tím vším vyrovnat. Dokud nezemřeli, ani jsem nevěděla, že rodiče patří mezi nekromanty. A najednou je tu další tajemství.

„Co znamená, že jsem noční labuť?! To mě nikdo nemůže milovat, protože na něj vždycky bude působit tohle vrozené... kouzlo? Dokážu já vůbec milovat? Co mám teď sama se sebou dělat?!“

Echev mi něžně setřel slzu z tváře.

„Můžeš být milována...“

Až v tu chvíli jsem si uvědomila, že brečím. Dech se mi začal zadržávat v hrdle, ruce se mi roztráslly a já cítila, jak se do mého těla uvolňuje nadměrné množství magie. Ale byl tam Echev...

Dovedl mě k posteli, pak si mě stáhl na klín a objal mě. Vzlykala jsem a křečovitě se ho držela kolem krku, zatímco mě vrah opatrně hladil po zádech. Co o mně vypovídá fakt, že hledám útěchu u muže, který se mě před třemi lunami pokusil zabít? A co to vypovídá o něm, když svírá v náruči ženu, která ho zmrzačila?

Záchvat odezněl, přesto jsem se pořád nechala objímat. Echev neprotestoval. Stačil by jediný dotyk, jediné slovo a mohla bych mít víc... Jenže já to nedokázala, i když v to Echev doufal – cítila jsem z něj, že ať bych si řekla o cokoliv,

rád by mi to splnil. Raději jsem se vymanila z jeho náruče, zachumlala do přikrývky a chvíli nato usnula.

Když jsem se v noci na okamžik vzbudila, ucítila jsem kolem svého pasu cizí ruku. Echev mě i ve spánku objímal, jeho pravidelný dech mě šimral na krku. Zalila mě vlna vděčnosti. Garšan se ale nikdy nedozví, jak moc pro mě tohle gesto znamenalo...

Ve chvíli, kdy se mi znovu zavřely oči, jsem totiž před sebou neviděla Echeva, nýbrž Balfara. To jeho přítomnost, být ve snu, mě uklidňovala. Romanticky jsem si malovala, že ten den v Aréně mezi námi vzniklo spojení, zvláštní pouto. Že cítil mou magii a nepodíval se na mě jen náhodou. Doufala jsem, že tak jako mi jeho nesobecký akt vrátil trochu víry v lidství, tak jemu můj čin, aspoň na chvíli, dokázal, že ne všem chybí soucit...

To je mi podobné. Místo toho, abych si vychutnávala přítomnost živých, představuji si, že se stalo něco mimořádného mezi mnou a cizím mužem, který dávno dodýchal. Že zasáhl osud, i když v něj vlastně nevěřím... Je to totiž snazší než čelit skutečnosti.

Musím se svým životem něco udělat.

Cokoli.

Bezodkladně.

NEVZDORUJ MI!

LATI, GART

DEVÁTÁ LUNA ROKU 487 DRUHÉHO VĚKU

I OHLE SI NA sebe nikdy nevezmu!“ zakřičela Faria hlasitěji, než bylo nutné.
Já i Ara jsme ji slyšely už napoprvé. Při pohledu na šaty, které byly součástí mého plánu, se nikdo nemohl jejímu rozhořčení divit. Většinou rozvážná a klidná Oljanina kněžka v tuto chvíli připomínala divokou šelmu, která se na nás každým okamžikem vrhne a rozdrásá nám hrdla.

Pokusila jsem se ji uklidnit, ale jako vždy mi to nešlo zrovna nejlépe.

„Když budeš oblečená jako děvka, přece to ještě neznamená, že se musíš vyspat s každým chlapem na slavnosti...“

Pohoršený pohled, který mi věnovala, si zapamatuji do konce života.

„Kdo by mi s mými vlasy asi tak uvěřil?“ zeptala se vítězoslavně.

Faria se svým způsobem mohla považovat za šťastnou – byla sice míšenka, ale zdédila po rodičích jen dobré

vlastnosti. Po matce měla drobnou postavu a zakulacené, přitažlivé ženské rysy. Po otci zdělila zelené oči a nádherné rudé vlasy horských barbarů.

Jako by nestačilo, že jí vlasy zářily do dálky jako oheň, Faria si je ještě upravovala po způsobu kněžek: na pravé straně je měla střižené na krátko jako bojovníci, směrem k levému uchu rostly vlasy delší. Nakonec jejich nejdelší pramen sahal skoro až k prsům.

Vymazala jsem jí úsměv z tváře podáním šátku s našitými drobnými mincemi a jemným závojem. Pochopení přišlo záhy:

„Ty chceš, abych se vydávala za gartskou kurtizánu?! To nestačí, že se budu vystavovat jako kus masa, ještě se mám před těmi chlípíky nakrucovat?!“

Chtít po Farii, jejíž názor na opačné pohlaví byl do značné míry zkreslen pobytem v klášteře, aby se mužům podbízela, nebylo správné. Ale nikdo jiný mi v tuto chvíli nemohl pomoci.

„Gartské kurtizány jsou předražené. Chlapi se budou jen dívat, jak tančíš. Ani je nenapadne po tobě něco chtít.“

„Kdo mi zaručí, že mi i tak nebudou dělat návrhy?“

„Od toho tam bude Nix,“ vložila se do hovoru Ara.

Faria si pohoršeně odfrkla.

„Co ty víš o mužích? Je ti třináct.“

Měla pravdu. Když jsem se s Arou seznámila, bylo to desetileté děvčátko, které se někdo pokoušel zabít. Ovšem nyní, o tři roky později, je dospívající dívkou, která zastává úřad velekněžky. Prosadit rozhodnutí o usazení Ary do čela tak mocného uskupení se neobešlo bez potíží. Nakonec se ale Řád a Konkláve shodly, že nikdo jiný není na to

místo vhodný. Vědomí, které se usadilo v těle malé Ary, se onu zodpovědnost rozhodlo vzít vážně a donutilo tělo předčasně vyspět. Vědomí malé holčičky staletá vědma nezastrčila nikam do kouta. Překvapivě dobře spolu vycházely, i když občas to mělo za následek chování neúměrně dětské k nastalé situaci.

„Mám možnost napravit jednu ze svých četných chyb. Prosím, pojď tam se mnou, jinak zase něco provedu...“

Ara se mi pokoušela pomoci.

„Tvé znalosti budou velice užitečné. Pokud by se cestou zpátky přihodilo něco neočekávaného, mohou být i životně důležité.“

Faria představovala mou osobní studnici vědění. Děkovala jsem všem bohům za to, že naše cesty svedli dohromady a že kvůli mně a především Togharovi svůj tehdejší domov opustila. Přese všechno se z nás staly přítelkyně. Jednalo se o jediný ryze přátelský vztah, jehož se mi v mém životě prozatím dostalo.

Faria se zapýřila, viditelně pookřála.

„Vím, že mě v tom Nix nenechá... Takže půjdu.“

Kdyby jen věděla, jak se mi v ten okamžik ulevilo.

Ara mi poslala dopis s upozorněním, že se v Lati potuluje asi dvanáctiletá dívka, která prý ovládá magii – z vlastní vůle se mění v malou vlčici. Podle vědmy šlo o dívku, již jsme měli přede dvěma roky zachránit z jedné z karavan, mířících po vyplenění horské vesnice do Somnu na trh s otroky. Děvče se tehdy mezi zajatci nenacházelo. Teprve nyní tak vyšlo najevo, že se jí skutečně podařilo uprchnout.

Pokud to byla ona, nezbývalo mi než žasnout nad tím, jak dlouho dokázala přežít sama, bez pomoci.

Pro mě to znamenalo druhou šanci. Příležitost napravit něco, co jsem zpackala – alespoň v mých očích to tak vypadalo. Skutečnost, že se nám tenkrát nepodařilo pomoci i poslední karavaně, považuji za své selhání.

Ted' jsem mohla zachránit alespoň jeden život... Jenže jak se dostat na místo, kam nutně potřebujete, ale neprozradit, kým jste?

Proto jsme se s Fariou přidaly k průvodu gartských tanečnic a čekaly, až přijde na řadu naše vystoupení k oslavě podzimní rovnodennosti. Měly jsme secvičený jednoduchý tanec, kterým diváky trochu pobavíme. Pak se jednoduše vmísíme do davu spolu s ostatními dívkami. Ale na rozdíl od nich si nebudeme hledat výdělek. S celým nápadem přišla Ara. Zнала kurtizánu, která byla ochotná nás naučit tanec, sehnat šaty i nás dostat nepozorovaně do Lati.

Faria se ve vyzývavých šatech očividně necítila dobře, ale vydržela to. Sukně, která dávala vyniknout nohám díky dlouhým rozparkům, byla z lehké látky, vyhovující zdejšímu teplému podmínkám. Ňadra i břicho zakrývaly důmyslné sklady téže látky a neodhalovaly nic navíc. Záda ale zůstala holá, což vynahrazovalo zahalenou kůži předních partií. Tváře a vlasy skrývaly tanečnice pod závoji, z nichž hleděly jen černě orámované oči, a šátky s drobnými kovovými ozdobami. Ty byly našité i u pasu. Jejich cinkavý zvuk při pohybu doprovázelo též množství náramků na zápěstích a kotnících. Mnoho žen mělo po těle nakreslené rozličné vzory, aby vypadaly exotičtěji. Tím mi ubyly sta-

rosti s magickým znamením. Tanečnice si dávaly záležet, aby jim kresba vždy barevně ladila s oděvem. Já na sobě ale nechtěla mít zase černou, kterou nosím běžně. Využila jsem proto příležitosti a oblékla si temně rudé šaty – líbilo se mi, jak oproti nim vynikaly tmavé vzory mého znamení na zádech.

Přesto, že jsem obstojně splynula s davem, nepřipadala jsem si v Lati bezpečně. Koneckonců jde o hlavní sídlo Řádu a moje přítomnost zde by nemusela být vnímána kladně. Obzvlášť když nemohu nijak dokázat, že skutečně patřím ke Konkláve – můj prsten měl stále nejvyšší.

Opatrnost je na místě, čím méně budu nucena kouzlit, tím lépe. Všude kolem se pohybovalo velké množství rytířů, čekatelů, ale i mágů. Nesmím samozřejmě opomenout čaroděje, kteří nepatřili k Řádu. Snažila jsem se opatrně zakrýt svou magickou stopu, ale nic víc jsem se neodvažovala.

Na znamení se děvčata rozhýbala. Faria do mě nenápadně strčila, čímž mě vytrhla ze zamyšlení. Společně jsme vyběhly na náměstí s velkou vatrou, kde už čekala spousta lidí. Představení začalo. Hudba hrála divokou melodii a naše těla se pohybovala do rytmu. Ozdoby našité na sukních cinkaly a doprovázely tak zvuky bubnů a píšťal.

Ač se to Farii zpočátku nelíbilo, ukázalo se, že má tanec v krvi. Její pohyby vypadaly ladně a svůdně, i když se o to vůbec nesnažila. Každá úklona byla perfektní, každý záklon dal dokonale vyniknout jejím plným tvarům. Tanec ji pohltil. Z jejích pohybů číselo radost a smyslnost. Můj tanec oproti tomu musel působit křečovitě.

Faria začala přitahovat pohledy. Bodl mě neočekávaný osten žárlivosti. Ke mně muže táhlo jen vrozené kouzlo noční labutě, popřípadě skutečnost, že vládnu nebezpečnou magií. Na Farii je přitahovala ryzí ženskost. S mojí takřka mužskou postavou nemohla být o ženskosti ani řeč – víceméně žádná prsa, až příliš vyrýsované svaly na nohou i rukou, nepříjemně ploché břicho.

Napadla mě hříšná myšlenka, zda bych si nemohla magií nějak pomoci k lepšímu tělu... Vzápětí jsem tento nápad zapudila.

Tanec se blížil ke konci. Faria s jiskřícíma očima dopadla ze zběsilé otočky do pokleku, zadýchaná, ale plná energie. Než se kdokoli z přihlížejících vzpamatoval, vytáhla jsem ji na nohy, zavěsila se do ní a společně jsme pomalým krokem opouštěly náměstí za doprovodu chtivých pohledů – tentokrát nepatřily mně.

„Nechtěla jsi přeci vzbuzovat pozornost,“ smála jsem se. Faria se pod závojem začervenala.

„Ten tanec byl tak... živočišný.“

Nemusela dodávat nic víc, abych porozuměla.

„Co budeme dělat?“ zeptala se, aby změnila téma.

„Pokusíme se najít tu dívku. Podle toho, co říkala Ara, má hodně zvláštní stopu. Budu sledovat magii. Ty budeš muset dávat pozor, zda se k nám neblíží nějaké potíže v běžném světě.“

Sledovat okolní dění po magické stránce bylo náročné. Bylo tu hodně čarodějů, kteří se nijak nesnažili zakrýt svůj potenciál, což mi práci ztěžovalo. Mágové slunce, přírody, do-

konce tu byl přítomen i jeden černokněžník a mág ducha, ale nic neobvyklého. Zdá se, že nás čeká výlet do zapadlejších částí města. Jenže tam budeme hrozně nápadné.

Občas jsme si vzaly pohár vína, abychom nevypadaly podezřele. Sem tam jsme předvedly pár tanečních kroků a odmítly několik chlípných návrhů. Faria se pomalu dostávala do alkoholového opojení.

Strhl nás proud oslavujících. Nechtěně jsme se tak ocitly na jednom z mnoha menších prostranství s ohníčky, které na rozdíl od ohromných vater sloužily k vaření a u nichž si lidé mohli dopřát něco k snědku. Díky tomu běžný městský odér zpocených těl a odpadků vystřídala příjemná vůně pečeného masa a dýmu. Pivo i víno tu teklo proudem – běžný zvyk oslav. Posedávalo zde na můj vkus až příliš mnoho lidí. Většina z nich patřila k Řádu. Takhle ve středu města, nedaleko jejich sídla jsem se tomu nedivila. Ačkoliv byla věž Lati postavena z bělostného, byť léty zašedlého kamene, stín neměla o nic méně temný než jakákoliv jiná stavba – měla jsem vždycky pocit, jako by mě ten stín dusil...

Za bílého dne se celá věž mírně třpytila díky úlomkům slídy ve vysokých zdech, ale s prohlubujícím se šerem jí narudlá záře ohňů a pomalu vycházející měsíc dodávaly spíše zlověstné vzezření.

Chtěla jsem se pomalu vydat jednou z uliček zpět, abychom mohly pokračovat v pátrání, když můj pohled upoutala známá postava, diskutující na rohu s mágem Řádu. Vysoký, šlachovitý, s dlouhým copem zlatavých vlasů, oblečený v okázalém, nákladně vyšívaném rouchu – Valqar. Co ten tady dělá? Že by se chtěl dát k Řádu? Ta myšlenka mi vykouzila na tváři potměšilý úšklebek. Val u Řádu? Znělo

to asi stejně pravděpodobně jako to, že koně začnou létat. Může mě poznat? Zapochybovala jsem o tom, ale jisté to nebylo. Lepší bude rychle odtud zmizet.

Jako by ten pohled vycítil, ohlédl se Val mým směrem. Rychle jsem uhnula očima a zavěšená do Farie se ledabylým krokem vydala k ústí uličky.

Jeden opilec se zvedl od ohně.

„Za kolik bys se mnou šla?“

Faria na něj pohlédla se zjevným pohrdáním.

„Na to by nestačil ani tvůj roční výdělek, ubožáku.“

Ano, tak nějak by gartská kurtizána reagovala.

„Je nás tu dost. Proč myslíš, že si nevezmeme, co chceme, násilím?“

Do situace se vložila má arogance.

„Opovážil by ses něčeho takového před zraky tolika řádových bratří? Pokud nemáš čím zaplatit, měl bys přenechat tohle luxusní sousto jiným.“

Množství alkoholu ale udělalo své a opilec po Farii sáhl. Než stačila ucuknout, sevřela jsem mužovo zápěstí. Když překvapeně vykřikl, uvědomila jsem si svou chybu. Jak by kurtizána přišla k takové síle? Všechno se ve mně bouřilo, když jsem ho pustila a dovolila mu proti mně pozvednout tu jeho špinavou pracku. Faria se ho pokusila zadržet, ale odstrčil ji. Záchrana přišla z nečekané strany: mladík v zeleném rouchu čekatele na titul rytíře Řádu ho chytil za předloktí.

„Vztáhl jsi ruku na ženu,“ konstatoval s klidem.

„Pane, jsou to jenom kurtizány,“ vyrazil ze sebe opilec.

„Ale stále jsou to ženy. Pokud na jejich služby nemáš peníze, nemáš právo si cokoli vynucovat. Je to tak?“

Chlap neodpověděl. Čekatel mu zaryl prsty do paže.

„Je to tak?“

„Ano, pane. Dámy, omlouvám se.“

Po této nenávistné omluvě ho mladík pustil. Opilec se odbelhal ke svým kumpánům.

„Je mi líto této nepříjemnosti, mohu vás jako odškodnění pozvat na něco k jídlu nebo pití?“

Pohledem se zastavil na Farii, tedy na pramenu vlasů, který se jí během šarvátky uvolnil zpod šátku. Až v ten okamžik mi došlo, že i čekatel je horal – zrzavé vlasy, pihovatý obličej. Byl pohledný. Bezpochyby poznal, že Faria je barbarka alespoň z části. Zbytek rozhovoru jsem ale nevnímala – na moje smysly totiž dotíral zvláštní pocit: podivné mrazení v zádech, které postupovalo po páteři od beder až ke krku jako zkoumavý pohled.

Nevydržela jsem to, otočila se – a střetla se s mechově zelenýma očima muže sedícího u jednoho z ohňů. Byl to také barbar... a rytíř Řádu. V jeho výrazu se zračilo podezření a nebezpečný stín poznání.

Zvláštní okamžik přerušil dotek na mé ruce. Vzhledla jsem a spatřila Valqara. Se svým typickým úsměvem, jímž balamutil okolí, mi zasyčel těsně u ucha:

„Co tady, pro všechny bohy, děláš?“

Odvedl mě do stínu, dál od ohně.

Se stejně hraným úsměvem jsem odpověděla.

„Bavím se, co jiného?“

Nenápadně zacinkal váčkem u pasu.

„To je hodně hloupá zábava.“

Pokrčila jsem rameny.

„Faria navrhovala, abychom se převlékly za žebračky,

ale já mám ráda pozornost... Navíc špinavé, smradlavé hadry? To není nic pro mě.“

„Nevím, o co ti jde, ale té pozornosti na sebe začínáš poutat až nebezpečně mnoho.“

Nedalo mi, abych se nezeptala.

„Jak jsi mě vůbec poznal?“

„Známe se poměrně dlouho a poměrně dobře, bylo by divné, kdybych tě nepoznal.“ Věnoval mi upřímný úsměv.

Chvíli jsem uvažovala, že ho zatáhnu do nějaké uličky, přece jen jsme se dlouho neviděli... Ale mé smysly zburcovala přítomnost cizí energie. Divoká, neznámá magie, vonící po borovicovém jehličí – barbarská magie.

Když Valqar zahlédl můj rozostřený pohled, zbystřil a dozajista to ucítil taky. Bylo mi jedno, kolik pozornosti na sebe upoutám, ale podruhé jsem dívku odmítala ztratit.

Chytila jsem ho za ruku a varovně zašeptala:

„Ta je moje!“

Věděla jsem, že Valqara zajímají měnič. Rád by dostal příležitost podívat se na jednoho z nich osobně.

„Kdo ti na ni dal právo?“

Ani nezaujatému pozorovateli nemohla již naše konverzace připomínat rozhovor děvky a zákazníka, natožpak někomu, kdo vás upřeně pozoruje.

Už ale nebylo cesty zpět.

„Jsem tu kvůli ní. Pokud se mi pokusíš zkrřížit cestu...“

To Vala na okamžik zarazilo. Přimhouřil oči, kalkuloval. Nakonec podrážděně zavrčel:

„Dobrá, ale budeš mi dlužná!“

„A budu ti dlužit ještě víc, pokud odtud dostaneš mou přítelkyni.“

Val s tázavě pozvednutým obočím pohlédl na Farii.

„Víš jistě, že tu nechce zůstat?“

Nechápavě jsem se otočila. Faria stála na špičkách, závoj spuštěný a líbala mladého barbara. Čekatel nevypadal, že by si na takový vývoj událostí stěžoval.

„Rozhodně ji odsud musíš dostat! Je opilá. Nechci, aby později něčeho litovala.“

Val přikývl.

„Bud' opatrná.“

Přepadly mě výčitky, že s ním manipuluji.

„Máme pronajatý pokoj v hostinci U Dubu na kraji města u Západní brány. Postarej se, prosím, ať ji nikdo nevidí takhle oblečenou.“

Val přikývl. Pak střelil pohledem za moje rameno.

„Měla bys radši jít...“

Zrzavý rytíř se zvedl od ohně a zamířil k nám. Rychle jsem Valqara políbila na tvář a pak se kolem něj protáhla do ústí ztmavlé uličky.

Zdá se, že mám zaděláno na pěkný problém.

Jak z toho ven? Nemělo smysl dál předstírat, že jsem děvka, alespoň ne před mužem, který mě sledoval. Mé kroky mířily do zalidněné části města ve snaze ztratit se v davu. Ces-tou jsem ze sebe strhávala cinkavé ozdoby, které mě mohly prozradit. Zahodila jsem šátek i závoj a uvolnila tak husté kadeře. Magické znamení na tváři a bílé vlasy zakryla iluze. Mé snahy ale vyšly vniveč. Nevím, zda to způsobila skutečnost, že horal všechny kolem skoro o hlavu převyšoval, nebo něco jiného, ale nepodařilo se mi ho setřást. Nemohl být čaroděj, necítila jsem jeho stopu. Nabízela se ale otázka,

proč mě tak neúnavně pronásleduje. Jestli věděl, kdo jsem, a poznal mě, koukaly z toho potíže...

Nemínila jsem čekat, až se ke mně rytíř dostane, a dala jsem se do běhu. Magická stopa malé barbarky se vzdalovala, jako by mířila ven z města. Venku bych ji možná mohla sledovat snáze. Anebo taky ne. Rozhodla jsem se zriskovat a zamířit směrem, odkud dívčina stopa vycházela, v naději, že tak dojdou k jejímu úkrytu, kde na ni počkám.

Změnila jsem směr, doběhla na další prostranství s ohni a vmísila se do davu. Při průchodu hloučkem tanečníků jsem jednomu z rozesmátých opilých vojáků opatrně vytáhla zpoza opasku dýku – musím být připravená na vše.

Dívčina magie mě zavedla do chudinské čtvrti. Domky a narychlo postavené chatrče se na sebe lepily, aby tu mohlo žít co nejvíce lidí. V tuto chvíli se ale zdály ulice opuštěné. Většina chudiny a žebráků nejspíš ve slavnosti spatřovala příležitost snadného výdělku. Zbytek věděl, že je lepší na sebe nijak neupozorňovat, zůstat raději ve skrytu.

Kolem neudržované cesty se válela spousta odpadků. Všimla jsem si velkého množství výklenků i uměle vytvořených uliček, využívajících zřícených částí některých budov. Ideální místo k přepadení.

Vybrala jsem si jeden z průchodů, do něhož dopadalo nejméně světla, udělala si pohodlí, jak jen mi to sporé odění dovoľovalo, a vyčkávala. Nezbyvalo mi než doufat, že se dívka brzy vrátí.

Zanedlouho se na cestě skutečně objevila postava.

Rytíř se pomalu blížil k mému úkrytu. Postupoval obe-

zřetně, jako by tušil, že se tam někde schovávám. Nemohla jsem mu dovolit, aby překazil mé snahy. Podruhé měničku neztratím! Nabízelo se prosté řešení: musím se ho zbavit.

Přesunula jsem se k ústí průchodu. Ve chvíli, kdy mě barbar míjel, jsem se mu dvěma rychlými skoky dostala do zad a přiložila mu ostří dýky k bedrům.

„Jaký nepozorný rytíř,“ zašeptala jsem.

Muž pomalu zvedl ruce s otevřenými dlaněmi, abych viděla, že v nich nic nedrží.

„Jaká všestranně nadaná kurtizána,“ oplatil mi.

Pokusil se ohlédnout, ale ostří dýky v zádech, které protrhlo látku jeho roucha, ho od toho nápadu odradilo. Čepel ho nejspíš zranila, protože sebou trhnul.

„Nevím, jaký spor máš s Řádem, ale tím, že mě zabiješ, si nepomůžeš.“

Pohrdlivě jsem si odfrkla.

„Nemám v úmyslu tě zabít. Pokud nechceš ty zabít mě.“

„Nechci. Co teď hodláš dělat?“

„Pohrávala jsem si s myšlenkou, že tě jednoduše omráčím a nechám tě tu ležet.“

„Něco změnilo tvůj názor?“

„Možná...“

Za pomoci ostří jsem ho donutila vstoupit do průchodu, mezi stíny, pryč od případných slídivých pohledů.

„To mi budeš celou dobu vyhrožovat bodnutím do ledvin?“ zeptal se. „Nerad bych se dočkal toho, že se ti smekne ruka a já tu pak vykrvácím.“

„Pokud mi slíbíš, že se o nic nepokusíš, dám tu dýku pryč. Na oplátku mohu slíbit, že ti taky neublížím.“

„Slibuju.“ Jeho hlas přetékal ironickým pobavením.

Dala jsem zbraň stranou, připravená okamžitě zareagovat. Kdyby do mě plnou vahou vrazil, neměla bych nejmenší šanci.

Barbar se ale jen pomalu začal otáčet s rukama stále tak, abych je viděla.

„Nic takového,“ napomenula jsem ho. „O tom, že by ses ke mně měl otočit čelem, nepadlo ani slovo.“

„Zjevně tu nemáš co pohledávat, když nechceš, abych tě viděl.“

Měl pravdu, nechtěla jsem, aby mě jednou třeba někde poznal. Nejvyšší mi nezakázal cestovat, nicméně mou přítomnost v Lati by rozhodně neschvaloval.

„Stejně tu není dostatek světla, aby to k něčemu bylo.“

„Zůstaň – kde – jsi.“

Tón mého hlasu ho konečně přesvědčil, aby se přestal pokoušet o hlouposti.

„Proč jsi mě sledoval?“

„Protože jsi čarodějka, která využívá černou magii.“

„Jak jsi to poznal?“

„Kvůli tomu znamení na zádech.“

Ostře jsem se nadechla.

„Ano, bylo to lehkomyslné,“ odpověděl v ozvěně mých vlastních myšlenek. „Černokněžník, který je v Lati v přestrojení a zná se s Valqarem z Bijmaru? Uznej, že si vyloženě koleduješ, aby se někdo pokusil zjistit, o co ti jde.“

Nikdo jiný si ale mého znamení nevšiml. Považovali ho jen za obyčejné zkrášlení kůže.

„Jak jsi mě dokázal sledovat tak daleko?“

Rytíř se zasmál.

„Kvůli tvé vůni.“

„Cože?“

„Pocházím z Pemských hor, gardézie poznám kdekoliv.“

Skutečnost, že barbar navzdory nevnímovosti ostatních poznal moje znamení, značila, že je také svým způsobem poznamenán magií. V této domněnce mě utvrdil i fakt, že podle všeho cítil můj parfém přes celé náměstí, takže musel mít výrazně bystřejší smysly.

„Dokážeš na určité úrovni vycítit magické energie, že?“

„Správná úvaha.“

„Ale musí v tom být něco víc, Řád by se jinak s nějakým obyčejným horalem neobtěžoval.“

Po pravdě je to poprvé, co jsem viděla, aby barbara přijali mezi bělokabátníky. A tady dnes byli hned dva...

„Co z toho vyvozuješ?“ zeptal se pobaveně.

Hrál si se mnou. Dalo se to rozpoznat z tónu jeho hlasu, z volby slov i toho, že mu srdce bilo naprosto nevzrušeně navzdory situaci. Byl si plně jist svou převahou i proti čaroději. Začínalo mě to poněkud znervózňovat.

„Horští barbaři mají pár zajímavých darů...“

„Hmm?“

„Mohl bys být měnič, ale to bych nejspíš poznala. Takže zbývá poslední možnost: jsi rozený válečník.“

„A kdybych byl?“ zeptal se.

„Možná bych se začala bát.“

Viděla jsem, co rozený válečník dokáže. Na ten masakr v životě nezapomenu. Otrásla jsem se při pomyslení, že s podobným mlýnkem na maso stojím sama ve vyhlídenné části města.

„Možná? Jsi malá, hubená ženská, já chlap, který váží aspoň dvakrát tolik co ty. Řekni mi jediný důvod, proč

bych tě neměl dotáhnout před velmistra.“

„O jednom bych věděla...“

Otřela jsem se o něj svou mocí. Jen lehce, takřka beze stopy, kouzlo se mi ani neprojevalo v očích. Byl to jen mžik, ale rytíř stejně zavrával, když se mu na chvilku zastavilo srdce. Velice dobře si uvědomoval, co se stalo. A vzbudilo to v něm hněv. Přelila se přese mě tak silná vlna zloby a odporu, až mě donutila zalapat po dechu. V tu chvíli mi došlo, že jsem to přehnala.

Než jsem stihla zareagovat, otočil se a přirazil mě ke zdi chatrče v průchodu. Proti jeho váze jsem opravdu neměla šanci. Skoro mi vyrazil dech.

V takové blízkosti mi nos naplnila jeho vůně – směs kůže, potu a rozžhaveného kovu.

Horal mě chytil za zápěstí a tlačil mě ven na ulici.

„Baví tě hrát si s cizími životy? Děsit lidi a ovládat je?“ Z tónu jeho hlasu mi běhal mráz po zádech. Zášť, kterou do svých slov vkládal, se zažírala do morku kostí. „Jak by se ti líbilo, kdyby to bylo obráceně? Co kdybych ti teď třeba zlomil ruku, nebo klidně obě...?“ Silněji mi sevřel zápěstí, až jsem cítila, jak se o sebe třou drobné kůstky. „Čaroděj, který nemůže používat ruce, je k ničemu, ne?“

Věděla jsem, že se nemám čeho bát – jen se mě snažil zastrašit. Problém spočíval v tom, že se mu to dařilo. Vlastní sebejistý hlas mě proto překvapil:

„Někteří mágové ale nepotřebují ke kouzlení ruce.“

Rytíř se napjal v očekávání útoku. Nadechla jsem se, abych se mu vysmála, ale byl rychlejší. Přitáhl si mě blíž a políbil mě. Pokud si tedy takto vznosné označení zaslouží fakt, že prostě překryl má ústa svými ve strachu, abych ho

neuřkla. Vzhledem k velkému rozdílu v naší výšce to od něj byl slušný výkon, v jehož důsledku mě kousl.

Zaskočil mě. Nebyla jsem připravená na něco tak intimního od člověka, který mi vyhrožoval. Moje tělo reagovalo zcela spontánně. Aniž bych si to uvědomila, pootevřela jsem rty. Na jazyku mě zaštipala železitá příchut' vlastní krve. Rytíř povolil stisk a jeho rty odpověděly s naprostou samozřejmostí na moje pozvání. Jako by na to celou dobu čekal. Chtíč, který se mu rozlil žilami, si v ničem nezadal se vztekem, který ještě před chvílí pociťoval. Napadlo mě, že mu nejspíš celou dobu šlo jen o tohle – opět kouzlo noční labutě. Ale démon to spral, teď mi na tom vůbec nezáleželo, takhle mě ještě žádný chlap nelíbal... Stoupla jsem si na špičky, aby se ke mně nemusel tolik sklánět. Zabořil mi dlaň do vlasů a druhou rukou mě k sobě tiskl, takže jsem věděla s naprostou jistotou, jak moc mě chce.

S rostoucí touhou rostla i vlna mé moci. Nakonec se mi magie vysmekla zpod kontroly a její zbytky se neškodně rozplývaly do okolí.

Když si to rytíř uvědomil, odtáhl se ode mě.

Otevřela jsem oči a všimla si jeho nevěřícího pohledu. Bylo po všem.

„Ty...?!“ hlesl. Ruka mu sklouzla k noži u pasu.

Zareagovala jsem rychleji než on a využila nahromaděnou energii. Výboj barbarami mrštil přes celou šíři průchodu. Na druhé straně narazil do jednoho z domků a společně s částí samotného zdiva se sesul na zem. Já sama se silou kouzla uhodila temenem o zeď za mnou.

Rážovala jsem si to k němu, zatímco se pomalu pokoušel vzpamatovat.

„Mohl jsi využít situace, abys pak měl o čem vyprávět...“

Mrkal, jak se snažil po ráně do hlavy zaostřit.

„V tvém vlastním zájmu doufám, že se probereš dřív, než tě tu najde lůza.“

„Ne... počkej...!“

Pozdě. Pod nápořem nekromantské magie se v bezvědomí znovu svezl na zem. Konečně jsem dostala příležitost si ho lépe prohlédnout. Nebyl hezký v pravém slova smyslu. Tvář měl možná až příliš ostře řezanou, hladce oholenou. Nos byl evidentně zlomený, a asi ne jednou. Levé obočí protínala široká jizva. Rudé vlasy měl tak dlouhé, jak jen to vojenský protokol povoloval, částečně stažené v týle koženým řemínkem.

Prísahala bych, že jsem ho nikdy neviděla, přesto se zdálo, že on mě poznal. Nebo přinejmenším mou magii – nevím, jak dalece mi viděl do tváře. Zvláštní...

Nemělo smysl tu déle zůstat. Dívka se nevracela, rytíř by se mohl klidně za chvíli probrat a moje kouzlení nejspíš přitáhne spoustu nežádoucí pozornosti.

„Koukám, že lov skončil špatně,“ přivítal mě čaroděj, když jsem se konečně vrátila do pronajatého pokoje.

„Nemohl bys svou škodolibou radost dávat najevo o něco méně?“

„Mohl, ale to bych si nedokázal patřičně užít tvůj výraz.“

„Valqar zachytil magii té barbarky,“ pípala Faria.

Překvapovalo mě, že ještě neusnula.

„A ocenil by, kdyby se o něm nemluvílo, jako by tu nebyl,“ vložil se do toho Val. „Ucítil jsem její stopu, když opustila město. Šla dál na západ. Pokud si dobře vzpomín-

nám, je tam cypřišový háj. Myslím, že se začala měnit. Proto byla její energie tak výrazná.“

„Jak je možné, že si jí nikdo nevšiml? Všichni vesele klábosili, ale nikdo nezareagoval.“

„Málokdo z těch namyšlených floutků z Řádu je tak citlivý na magii jako ty. Ani já bych si měniče nejspíš nevšiml, kdybych neviděl tvou reakci. Každopádně teď v noci nemá smysl jít ji hledat. Ráno se tady pro vás stavím a vyrazíme.“

Povytáhla jsem obočí.

„My?“

„Neříkej, že se ti nebude hodit pomoc. Příroda je můj živel – zjistím, kde se ta holka schovává.“

„Děkuju.“

Val se usmál.

„Snad nebude mít Faria kocovinu. Dobrou noc.“

Míšenka toho na své poměry vypila opravdu hodně, potřebovala pomoci i se svlékáním.

„Políbila jsem cizího muže!“ zahihňala se, zatímco se ukládala do postele.

„Všimla jsem si.“

„To to víno,“ uznala. „Ale když on byl tak... roztomilý.“ Znovu se zachichotala.

„Nevím, jestli by ocenil, že ti přišel zrovna roztomilý.“

Faria skryla tvář do dlaní a znovu se tlumeně zasmála.

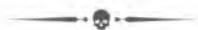
„Bohové, Nix, já políbila cizího chlapa!“

„Já taky,“ hlesla jsem. Zbývalo tak málo, abych se vyspala s naprostým cizincem! Co to se mnou je?!

„A chutnal... po skořici jako ten... můj?“ zamumlala, ještě než usnula.

„Ne.“

Chutnal jako splněný sen... V duchu jsem zaklela. Podsvětní démony na tebe! Snad tě v té uličce aspoň okradou!

Valqar dodržel slovo a brzy ráno přijel do hostince. S Farií už jsme na něj čekaly.

Když nám připravili koně, vyvedl nás Val z města. Po relativně krátké jízdě se před námi objevil háj, o němž Val v noci mluvil, a za ním les. Čaroděj navedl koně na jednu z polních cest, spojujících zdejší mandlové remízky. Démon ho spolu s kněžčinou kobyloou následoval.

Vzduch zůstal i teď na podzim těžký, vlhký, stále prosycený pachy z města. Magická stopa barbarky dávno vyvanula. V borovém lese bych stejně neměla šanci ucítit ji, ani kdyby kouzlila – i ona sama voněla po jehlicích. Zdálo se ale, že Val ví, co dělá.

Najít místo, kde vstoupila do lesa, nepředstavovalo větší problém, mezi stromy vedla vyšlapaná stezka lemovaná vřesem. Dál už to šlo hůř. Nakonec jsme koně nechali na mýtině, kryté před nechtěnými pohledy za hradbou jalovců a drobných borovic – do hustého podrostu s námi nemohli. Démon zůstal na volno, jako pojistka – kdyby se něco stalo, byl by schopen ostatní koně alespoň chvíli bránit.

Museli jsme si poradit po staru a skutečně stopovat. V ten okamžik bych tu uvítala Echeva s jeho věhlasnými stopařskými schopnostmi nájemného zabijáka. Valqar se co chvíli zastavoval, poslouchal a rozhlížel se. Oči mu přitom zářily zlatavým jantarem přírodní magie.

Přemýšlela jsem, jak daleko mohlo děvče utéct. Jako měnič se nejspíš pohybovala mnohem rychleji – vzdále-

nost, kterou urazila za noc, mě udivila. V lese se její postup zpomalil, přesto si udržela náskok.

Odpoledne naše úsilí přineslo ovoce. Val zachytil dívčinu vůni. Pak už netrvalo dlouho a objevili jsme její doupě.

Nahlédla jsem pod skalní výběžek a uviděla otrhané, vyhublé stvoření. Dívka spala stočená do klubíčka. Drobná hrud' se zvedala v rytmu mělkého, příliš rychlého dechu. Byla očividně vyčerpaná a nemocná – sálala z ní horkost.

Zvedl se vítr. Barbarka náhle vyskočila na všechny čtyři. Oči jí nebezpečně ztmavly, a když na mě zavrčela, uviděla jsem ostré tesáky.

„Klid, nechceme ti ublížit...“ snažila jsem se ji ukonejšit.

Přiklela jsem si k ní, jako by se skutečně jednalo o divoké zvíře. Když se nad ní nebudu tyčit, budu působit důvěryhodněji. Sekla po mně rukou, místo nehtů měla drápy.

Val s Farií si stoupli vedle mě, aby lépe viděli, co se děje. Dívčino srdce bilo jako splašené. Znesvětili jsme její útočiště, kde ji ještě nikdo nenašel. Byla v pasti, teď ji dostaneme. Zase ji budeme trápit! Její strach mě donutil pohlédnout na ruce, kterými se teď zoufale objímala. Zpola zhojené řezné rány, popálenina...

„Ať ti to udělal kdokoliv, my k nim nepatříme. Vezmeme tě do bezpečí.“

Měnička mi nevěřila, ale už neměla sílu vzdorovat. Magie z ní vyprchala, oči nabyly svoji původní barvu a tělo spalované horečkou ji přestávalo poslouchat.

Sáhla jsem pro ni a bez námahy ji stáhla k sobě. Byla tak lehoučká... Valqar sykl, když viděl, jak je zubožená. Okamžitě si stáhl kabátec a dívku jsme na něj uložili.

„Fario?“

Kněžka malou barbarku prohlédla.

„Sežeň mi marsartu, parušík a králičí kořen,“ úkolovala Valqara. „Musíme jí srazit horečku a dodat trochu síly.“

Čaroděj přikývl a zmizel v moři zeleně.

Já zatím pomocí nekromancie léčila vnější zranění, jichž měla dívka nespočetně. Ani jedna z nás nevyslovila to, co bylo zjevné – někdo měničku držel zavřenou a jen bohové vědí, co s ní prováděl. Předsevzala jsem si, že jednou nahlédnu do dívčiných vzpomínek a zjistím, co se stalo, a se zúčastněnými si to vyřídím.

Všechny rány se brzy zavřely, ale na horečku a vyčerpání byla i moje moc krátká. Ara věděla, proč se mnou poslala Farii – její znalosti byly skutečně životně důležité.

Měníčka musela jet na koni se mnou – jedině Démon dokázal nést v sedle dva lidi, aniž by se unavil. Mava, jak se představila, si Démona okamžitě zamilovala i přes jeho nemrtvou podstatu. Zdálo se, že koni její přítomnost také nevadí, i když byla svým způsobem šelmou.

Val se s námi na hranicích provincie Wycs rozloučil.

„Neřekneš mi, co jsi pohledával v Lati?“

„Ty máš svá tajemství, já zase svá. Jednou se to dozvíš,“ dodal šibalsky. „Do té doby si aspoň můžeš namáhat tu svou krásnou hlavinku.“

Protočila jsem oči v sloup.

„Postarej se dobře o tu malou,“ kývl na Mavu. Dívka se v naší péči brzy zotavila. Ještě nám zcela nevěřila, zůstávala obezřetná, ale během cesty si na nás zvykala.

„Doufám, že se brzy uvidíme. Chybíš mi...“ zašeptal

Val na rozloučenou.

Vyprovázela jsem ho pohledem a vzpomínala na rytíře Řádu. Jak je možné, že naprosto cizí muž dokázal během chvilky rozeznít tu nejniternější strunu mého já? Možná jsem na to ve skutečnosti ani nechtěla znát odpověď. Jisté bylo jedno: začínala jsem ho za to nenávidět.

Cestování nebylo náročné. Mava se brzy rozpovídala o svém životě, byť její obecná *accadština* byla hodně lámaná. Vyprávěla nám o tom, jak zjistila, že je měnič, o životě ve vesnici i o jejím přepadení Radašskými. K útěku jí tehdy pomohl kovář, který ji tajně učil vyřezávat, což se jejím rodičům příliš nelíbilo. Nemysleli si, že by se k dívce hodila taková práce. Jemu jedinému se svěřila se svým tajemstvím. Dávala si proto za vinu jeho smrt – kdyby to nevěděl, zajisté by se ji nepokoušel tolik chránit. Jenže dítěti nevysvětlíte, že pravým důvodem, proč ji kovář zachránil, byla jen obyčejná náklonnost, ne její schopnosti.

My naopak Mavě vyprávěly o klášteře bohyně Zuity. Byla zvědavá a snažila se zapamatovat si každíčký detail, o němž padla řeč. Chrám tak poznala již ve chvíli, kdy se na obzoru objevila silueta dvou štíhlých věží, a Aru si oblíbila ještě dřív, než se vůbec seznámily.

Dokonce se zdálo, že pojala vřelý vztah i ke mně. Hned jsem ji upozornila, jak to se mnou doopravdy je. Což se ukázalo jako špatný tah – Mava pak většinu cesty zjišťovala, jaké je být částečně mrtvá. Spočívalo to především v podrobném zkoumání mého prahu bolesti, sledování toho, jak dlouho potřebuji spát, zda hnilobně nezapáchám a jestli se neživím něčím zvláštním: brouky či krysy.

Já na oplátku vyzvídala, jak je to s měniči.

„Prý se umíš měnit v malou vlčici.“

„Ne, ve vlčici ne.“

„A v co tedy?“

Místo odpovědi se ke mně Mava otočila. Během úderu srdce se jí protáhly zorničky, duhovky se zbarvily jasně zelenou. Jen jediné zvíře v Accadu má takové oči: lapara, kočka calašských nekromantských králů. Velká vzácnost.

Rozhodla jsem se ji poškádlit a nechala jsem proniknout trochu nekromantské magie do svých očí, které tak na okamžik zažhnuly stejnou barvou jako její. Spiklenecky jsem na ni mrkla. Mava se začala chichotat a zabořila tvář do Démonovy hřívy.

Faria si všimla úsměvu, který se mi usadil na tváři vždy, když se Mava začala takhle smát. A samozřejmě mě na to nezapomněla upozornit.

Velekněžka přijala Mavu velice přátelsky. Děvče trvalo na prohlídce Zuitina kláštera – celé dny nemluvalo o ničem jiném –, ale po horké koupeli usnulo přímo u večere. Galerie, knihovna i majestátní chrámová loď určená k věštění pro veřejnost budou muset ještě chvíli počkat. Opatrně, abych ji nevzbudila, jsem vzala Mavu do náruče a chystala se ji odnést do pokoje, který pro ni během dne připravily sestry.

„Snad ji přijdete brzy navštívit. Bude se jí po vás stýskat.“

S Farií jsme si vyměnily pohled – ani jedna z nás neměla v oblibě Ařiny předpovědi, i když v tomto případě zřejmě šlo jen o prosté konstatování. Zakroutila jsem hlavou a vydala se v doprovodu další kněžky do útrob kláštera.

Mava se v mé náruči neklidně zavrtěla. Při pohledu na ni se ve mně něco bolestivě pohnulo. Její vyhublé tělíčko, do té doby strádající hlady, bylo tak neuvěřitelně lehké, až mi z toho bylo smutno. V pokoji jsem ji uložila do postele, odrhnula jí z obličeje pramen vlasů a zadívala se na její tvář, posetou drobnými pihami. Jak by vypadala, kdyby měla světle hnědé vlásky s nádechy medových odstínů a její oči zdědily Baranovu průzračnou modř?

Hloupé představy. Mava nikdy nebude moje, jakkoli mě ta myšlenka v náhlém přívalu emocí zabořila. Vždy bude jen zelenookým děvčátkem, které mi život přivál do cesty.

Když jsem se vrátila zpět do velekněžčina soukromého salónku, přivítala mě podivná atmosféra. Faria se rozloučila s Arou a cestou ke dveřím na mě vrhla omluvný pohled. Velekněžka se ani neobtěžovala nabídnout mi něco k pití.

„Faria mi pověděla o vašem dobrodružství v Lati.“

Z jejího pohledu mě zamrazilo. Přešla ke stolku, na němž stála váza s pestrou kyticí. Začala nehty uštípovat uvadající květy.

„Před pár lety jsi mi zachránila život,“ začala úplně na jiné téma. „Jsem si vědoma, že jde o závazek, který se nedá lehko splatit, pokud to vůbec kdy lze. Přesto se o to ze všech sil snažím, ale ty mé snahy vždy dokonale zničíš.“

„Nechápu, o čem mluvíš.“

„Pověz, proč myslíš, že jsem tě poslala do Lati?“

„Abych našla Mavu.“

„Kdyby mi šlo jen o její záchranu, mohla jsem ti říct, že ji najdeš v deliriu v lese. Mohla jsem ti prozradit, čím ji přesvědčit o svých úmyslech...“

Z Ařiných slov mě obešel chlad.

„Kdyby šlo jen o ni, vůbec bys nemusela do Lati vstoupit. Byla jen něco... navíc.“

„Navíc? To nemyslíš vážně?“ V mém hlase zaznělo podráždění, když jsem si vzpomněla na dívčino nadšení ze Zuitiny svatyně. „Jen kvůli ní jsem do Lati šla. A na tvůj popud!“

„Posloucháš mě vůbec?! Kolik šancí si myslíš, že ti osud ještě dá?“

„Já v osud nevěřím...“

„Nevzdoruj mi!“ vykřikla, čímž mě dokonale vyvedla z rovnováhy. „Jak ti mám pomoci, když se tomu tak zaputile bráníš?“

„Nepotřebuju pomoci!“ odsekla jsem.

„Opravdu?“ zeptala se potměšile. „Protože já vím, po čem toužíš, a můžu ti to dát.“

„Nemůžeš. Nikdo nemůže...“

Tohle bylo od Ary podlé. Setkala jsem se s jejím pohledem. Velekněžčiny oči připomínaly děsivě bezedné studny.

„Mýlíš se. Ale pokud nebudeš trochu vnímavější, proklouzne ti tvá šance mezi prsty.“

Ušklíbla jsem se.

„Vnímavější k čemu? K osudu?“

Očividně jsem vědmu, která se mnou nyní hovořila skrze Aru, pobavila.

„Říkej tomu, jak chceš. Pravda je ale taková, že jsem tě díky tomu již několikrát popostrčila správným směrem, aniž bys to tušila. I když ne vždy jsi udělala přesně to, co bylo potřeba...“

„To by stačilo.“

Měla jsem se k odchodu, ale Ara pokračovala:

„Kdo podle tebe řekl Konkláve o Mavě? Kdo tě přesvědčil, abys jela do Somnu, když tamní čarodějové požádali černokněžníky o pomoc?“

„Přestaň!“

Chtěla jsem odejít, ale nedokázala jsem to. Něco ve mně potřebovalo slyšet, co dalšího mi Ara poví, ačkoliv mě v tu chvíli nepředstavitelně děsila.

„Byla jsem přesvědčená, že to k horské vesnici nestihnete včas. Zнала jsem Hirovy plány. Stejně tak jsem věděla, že Mavu v Lati nenajdeš. Přesto jsem tě na všechna ta místa poslala...“

„Buď přestaň mluvit v hádankách, nebo mě nech na pokoji!“

Velekněžka si povzdechla.

„Kolikrát ti někdo musí zkřížit cestu, než si ho konečně všimneš?“

„Co tím, zatraceně, chceš říct?“ zeptala jsem se přiškraceně, když se jí oči opět projasnily.

„Však ty víš co. A jestli ne, tak za pár lun už tomu určitě porozumíš.“

Měla pravdu, tušila jsem, co se mi tím snaží říct – že všechny ty události něco spojuje. Kdybych se nad tím zamyslela, možná bych velekněžčino poselství odhalila, ale já odmítala hrát podle jejích pravidel. Nehodlala jsem být nadále obětí jejích manipulací.

Zlobně jsem za sebou práskla dveřmi.

Kdybych se ještě v salónku otočila, naskytl by se mi pohled na Ařin samolibý, spokojený úsměv. Došlo by mi v tu chvíli, že mě vědma zná natolik dobře, aby mě svými slovy

dokázala dostat přesně tam, kde mě chce mít? Že se mnou cíleně manipulovala od samého začátku a já jí svou tvrdohlavostí jen nahrála do karet?

Pochybuji.

NEKROMANTŮV KŮŇ

KNÍŽECTVÍ FEHU

PRVNÍ LUNA ROKU 488 DRUHÉHO VĚKU

S NÍH SE JIŽ druhým dnem skoro nepřetržitě snášel z nebe a zasypával cestu vločkami. Přitáhla jsem si plášť k tělu a zalitovala, že Démon nevydává alespoň trochu živočišného tepla. Zima mi nevadí, ale čeho je moc, toho je příliš.

Cestovala jsem takřka lunu a začínala mi chybět má postel, krb a svažené víno. Spaní v hostincích sice není nejhorší, ale už jsem si zvykla na určité pohodlí, byť jsem své sídlo nijak zvlášť v lásce neměla. Navíc jsem od dnešního rána byla na cestě sama, takže mi putování zrovna neubíhalo. Doprovod jsem razantně odmítla. Za daných okolností by byl spíše ke škodě než k užitku – akorát bych na sebe zbytečně poutala pozornost.

Společnost mi tak dělal jen Toghar, ale ten se mnou nemohl jít tak daleko. Na schůzku se zástupci Řádu musím jako čaroděj přijít sama, setkám se s rytířem a čekatelem. Tomu říkám spravedlnost... Ovšem jakékoli porušení pro-

tokolu by mohlo mít fatální následky. V nejhorším případě by došlo k vypovězení smluv, které mezi sebou Konkláve a Řád uzavírají. Část písemností vypracovaných černo-kněžníky jsem momentálně převážela. Bělokabátníci dodají druhou polovinu textů, které společně podepíšeme. Pak si zase všichni půjdeme hezky po svých.

Nejvyšší ze mě udělal zástupce Konkláve v této věci. Na ruce jsem tak opět měla prsten s odznakem moci prvního kruhu – dodával mi pocit jistoty. Těžko říct, co k tomu rozhodnutí nejvyššího vedlo, ale pochybuji, že v tom hrálo roli mé vzorné chování či vybrané způsoby.

Setkání se mělo uskutečnit v knížectví Fehu – jediné neutrální zemi v celém Accadu kromě minotauřích Plání. Cestou jsem nemohla vynechat návštěvu chrámu jasnozřivé bohyně. Mava zářila radostí z dárku, který jsem jí přivezla. Velekněžka její nadšení nesdílela. Nedivím se – albínské kotě arsa by přidělalo vrásky i méně starostlivým lidem, než byla Ara. I přesto dívce dovolila, aby si kotě nechala. Krmení ovšem půjde na mé útraty.

Jelikož Mava trávila spoustu času v podobě lapary, usoudila jsem, že by se jí kočkovitý přítel mohl hodit. Pokud ovšem šelma začne v dospělosti dělat potíže, bude ji Mava muset dát pryč.

Úsměv, který jí rozzářil tvář, když arsa uviděla, se mi dostal hluboko pod kůži...

Protáhla jsem si zkřehlé prsty a opět uchopila otěže, i když Démon věděl, kam má jít. Jednou z výhod, které přinesla jeho smrt, byla možnost přenášet skrze naše spojení obrazy, kterými se kůň mohl řídit. Vesnici Jirsk, kde mělo

k setkání dojít, jsem již jednou navštívila. Stačilo tak Démonovi v mysli ukázat cestu a můj zvířecí společník se postaral o zbytek.

Teď ovšem nervózně stříhal ušima a odmítal se pohnout. Les kolem nás halilo zlověstné ticho. Vločky se snášely na zem a zakrývaly i hluboké stopy od saní, natožpak čerstvé stopy lidí, kteří by se mohli skrývat poblíž.

„Co tam máš, Démone?“

Nahlédla jsem do jeho mysli. Zvíře se nebálo ničeho konkrétního – nikoho v lese necítilo. Přesto se ho zmocňoval nepříjemný pocit z místa nedaleko od nás. Po bližším prozkoumání jsem tam objevila drobnou energetickou nesrovnalost. Nebýt Démona, unikla by mi.

Silou vůle jsem donutila jít zvíře blíž. Energie se třepotala ve vzduchu zhruba ve výšce koňské hlavy, jako by unikala z nějaké neviditelné trhliny v realitě. Existence této odchylky mi nešla do hlavy. Opatrně jsem k ní vztáhla ruku. Zaprskalo to a na okamžik mě přepadl pocit, že jsem něco zahlédla. V tu chvíli se moje magické smysly vzbouřily, ale bylo pozdě. Do Démona narazila tlaková vlna a smetla zvíře z cesty společně se mnou. Oba jsme dopadli do hluboké závěje. Já bohužel zůstala vespod.

Snažila jsem se neztratit vědomí, ale vrstva namrzlého sněhu pod čerstvým prašanem dopad příliš nezmírnila. Začínalo se mi zatmívat před očima. Démon se pokoušel zvednout, přičemž mi nalehl plnou vahou na nohu, která zůstala ve třmenu. Ozvalo se hlasité křupnutí a já věděla, že to byla některá z mých kostí...

Běž! zakřičela jsem na Démona v hlavě, když mou pozornost upoutal nenadálý pohyb. Kůň se za doprovodu

spršky sněhu postavil a dal se na útěk. Pár kroků mě ještě vlácel za sebou, dokud se mi nepodařilo uvolnit zraněnou nohu. Někdo zakřičel, ale já už pomalu přestávala vnímat. Před očima se mi dělala tma. Poslední, co jsem viděla, byla postava s rouškou přes obličej, která se nade mnou sklonila.

Nejvyšší mi předal pouzdro s dokumenty. Vzhledem k tomu, kolik listin obsahovalo, mě překvapily jeho rozměry – nebylo delší než stopu a průměr mělo kolem dvou palců.

„Tři dny cesty za hranicemi Fehu leží vesnice Jirsk. Tam dojde k předání smluv. Tyto listiny,“ poklepal na pouzdro, „předáš zmocněnci Řádu a společně je podepíšete. Pak se s nimi vrátíš do Fraghi. V Jirsku se ptej po rytíři Beilenovi.“

„Nechápu, proč se nesejdete osobně.“

Nejvyšší si povzdechl.

„Podmínky jednotlivých dohod dlouho předem domlouváme, ale k osobnímu setkání hlav Konkláve a Řádu ještě nikdy nedošlo. A nedojde. Tím, že smlouvy předáme osamělému poslovi, dáváme najevo svou důvěru. Ale také podle toho, koho vyšleme, ukazujeme svou sílu. Nezklam nás!“

Pokývala jsem hlavou a modlila se k Enasis, aby mi dovolila konečně splnit alespoň jeden úkol. Bylo mi jasné, že se nejvyšší záměrně zapomněl zmínit o tom, že pro něj by taková cesta znamenala smrtelné riziko.

„Je životně důležité, aby smlouvy byly podepsány a odvezeny zpět do Lati i Fraghi. Obě strany se v nich zavazují k příměří a vzájemné podpoře. Bez nich bychom neměli v rukou nic... Je to záruka pro všechny. Smlouvy musí být ochráněny za každou cenu!“

Po probuzení jsem se cítila nanejvýš mizerně. Pustila se do mě zimnice. Hlava mi třesla, v ústech zůstala pachutí vlastní krve. Když oči konečně uvykly příšeří, rozhlédla jsem se po spoře zařízeném pokoji. Opatrně jsem zvedla hlavu a zjistila, že mám na sobě jen halenu a kalhoty nasáklé krví. Zpod jelenice vyčnívalo cosi šedavého. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že je to moje stehenní kost.

„Kdopak se nám to probudil?“

Ze stínu v rohu se oddělila postava a křikla ke dveřím:

„Dojdi pro šéfa, princezna je opět mezi živými.“

Ted' se zdála vhodná doba, abych začala panikařit. *Nehojím se! Nehojím!* Achronové náramky, samozřejmě. Vy-sávaly ze mě magii. Ten zbytek, co mi proudil v krvi, na tak rozsáhlé léčení nestačil. Srdce mi začalo divoce bušit, v uších mi hučelo. Blížil se jeden z mých záchvatů. Takhle rychlý nástup jsem ale ještě nezažila. Přičítala jsem to zranění – na něco takového moje tělo opravdu nebylo zvyklé.

Začala jsem se třást. Pak přišla první křeč. Snahám stočit se do klubíčka ale zabránila zlomenina. Nemrtvá magie dosáhla takřka svého dna, takže netlumila bolest a já si ji mohla plně vychutnat. Dlouho se mi to nestalo. Není tedy divu, že jsem opět omdlela.

Ještě kousek, opakovala jsem si úpěnlivě. Ještě kousek! S hlubokou ranou v boku se do schodů šlo dost obtížně. Noha se mi smekla po krvi a upadla jsem. Chvilí trvalo, než jsem se dokázala zvednout a alespoň po čtyřech šplhat po schodech výš. K pohybu mě nutil slabě pulzující život v horním patře.

Královští přijeli a zmasakrovali všechny kolem. Netušili, že se tu nachází čarodějové, ale i tak moment překvapení a alkohol udělaly své. Meč mi vnikl do útrob, poranil důležité orgány a já upadla do šoku. Tělo se snažilo zranění vyléčit, ale já věděla, že rána se mi bez ohledu na zrychlenou regeneraci, kterou nekromantům dala Enasis, stane osudnou.

K vědomí mě přivedl výboj energie. Rozprostřel se nad okolím jako závoj. Do žil mi vлил tolik potřebnou kapku života. Alespoň jsem si to myslela – jak se ukázalo, plně jsem nabyla vědomí až mnohem, mnohem později. Skoro svítalo.

Rozhlédla jsem se a málem se zalkla. Všichni, kdo v hostinci včera večereli, už dávno dodýchali. Zmocnila se mě panika. Použila jsem trochu magie, abych se přesvědčila, zda alespoň někdo přežil. V patře slabě bilo srdce. Jedno jediné.

Rána na boku se už takřka zahojila. Dodaná energie léčení urychlila. Jenže to vůbec nic neznamenalalo – vnitřní zranění jsou ošidná. Pruhem látky z košile jsem si bok pevně obvázála, ale když jsem vstala, rána se okamžitě otevřela a začala krváčet. Bolest mi podlomila kolena, ale nedovolila jsem zbytku energie, aby zranění znovu zacelila. Skrz provizorní obvaz prosakovala rudá – pokud se do patra nedostanu včas, nejspíš vykrvácím.

Nahoře na schodech ležel Baran. Z podříznutého hrdla stékala dolů krev, po níž jsem prve uklouzla. Nezbyval mi čas, abych mu zatlačila oči. Opřená o zeď jsem se dostala k pootevřeným dveřím do pokoje a vpadla dovnitř.

Obestřela mě hrůza. Všude tolik krve! Ale nejhorší byl zelenočerný magický vír, který se utvářel nad postelí. To nesmím dopustit! Dobelhala jsem se k posteli...

... a spatřila samu sebe. Bílá, potlučená tvář, vytřeštěné oči, bezkrevné rty otevřené v němém výkřiku, hrdlo stažené koženým řemínkem. Na obličejí a paži se skvělo magické znamení. Srdce bilo čím dál pomaleji... Sundala jsem řemínek a sáhla na zápěstí – tep byl sotva znatelný. Vír nade mnou zaburácel, začal se točit v opačném směru a zhušťoval se do malé světelné koule. To bylo špatné. Jestli včas nezasáhnu, kouzlo se dokončí, ona zemře a stane se z ní kostěj...

Nejprve vzpomínky, musí vědět, co je zač, co dokáže... Několik kapek krve z mého zápěstí steklo do promodralých úst. Chtěla bych jí toho dát o tolik víc, ale nezbyval čas, tyhle znalosti budou muset stačit. Teď život. Z posledních sil jsem začala zařikávat. Když z mých rtů splynulo poslední slovo, energetická koule se zastavila... Mé tělo se svezlo na zem.

Nadechla jsem se a spatřila nad sebou oslnivou záři. Vykřikla jsem, ale z hrdla nevyšel žádný zvuk. Záře mi pronikla do těla. Rozlila se mi žilami, spalovala krev. Prohnal se mnou příval energie následovaný prudkou bolestí. Jako by mě něco trhalo na kusy...

Slunce už stálo vysoko na obloze a odněkud ke mně doléhal hluk, když jsem znovu přišla k sobě. Vzpomínky na poslední události halila mlha. Rozvzpomněla jsem se ve chvíli, kdy jsem u postele objevila tělo svého otce.

Až mnohem později mi došlo, že vzpomínky, které na ty poslední okamžiky mám, jsou jeho...

Probudil mě cizí dotek – někdo mi lil do úst horký nápoj. Spálil mi rty.

„Vypij to, nebo umřeš,“ radil mi neznámý hlas.

„O tom docela pochybuji,“ ozval se další muž mimo můj dohled. „Každopádně bys to vypít měla. Rád bych si s tebou promluvil, aniž bys blouznila v horečce.“

Tenhle hlas jsem už poznávala.

„Shnij v pekle, ty zkurvysyne!“ zachraptěla jsem.

Obdržela jsem tak prudký kopanec do zlomené nohy, až jsem vykřikla. Na můj nos zaútočil zápach hnisu a hníloby. Do zranění se nejspíš dostala sněť... Nabízela se otázka, jak dlouho už tady ležím.

Přesto jsem se krákavě zasmála.

„Musím říct, že s páskou přes oko vypadáš mnohem líp.“

Další kopanec.

Stopovala jsem Radfara skoro lunu. Jedno se mu muselo přiznat – byl vychytralý. Což z něj dělalo ještě nebezpečnějšího protivníka. Už nějaký čas patřil mezi vyhlášené renegáty, na jeho dopadení byla vypsaná tučná odměna. O ni mi ale nešlo. Bylo to osobní. Ten parchant na mě poštval nájemné vrahy, zabili mi kvůli němu koně a málem jsem měla jeho vinou na rukou další krev. Manipuloval mnou, což mě dohánělo k nepřítelství.

Když jsem zjistila, že se snaží rozvrátit mír mezi Řádem a Konkláve, neodkladně jsem na to upozornila nejvyššího. Ten takřka okamžitě podal zprávu i velmistrovi. Začalo tak období rozkolů a nedůvěry. Každý čaroděj byl prověřován. I sebemenší stín pochybností vedl k výsledkům a soudu. Tresty se různily podle míry provinění. Radfar se stále skrýval, nikdo o něm neslyšel. Ara mi pomohla získat jeho stopu.

Ovšem nechala jsem si tuto skutečnost pro sebe a vydala se hledat odpadlíka sama.

Kdo mohl tehdy vědět, že je už pozdě?

Našla jsem ho v zapadlém zájezdním hostinci.

Zaútočila jsem okamžitě, jak se otevřely dveře. Jenže Radfar o mně nejspíš celou dobu věděl. Podařilo se mu kletbu odvrátit. Následně mi útok vrátil kouzlem, které mě v mé neopatrnosti zasáhlo. Proletěla jsem skrze otevřené dveře ven a při pádu si zlomila několik žeber.

Když se mi podařilo vydrápat se na nohy, Radfar už stál přede mnou s obnaženou čepelí.

Vedl útok na mou hlavu a současně s tím použil i magii. Podařilo se mi vyhnout kouzlu, ale tím jsem se vystavila jeho meči. Ukročila jsem dozadu s krvácejícím ramenem. Radfar útočil znovu a znovu.

Bylo jasné, že proti němu nemám šanci – nedal mi jedinou příležitost ke kouzlení. Kdybych se na okamžik myšlenkami odpoutala od duelu, schytala bych ránu, z níž bych se vzpamatovala hodně dlouho. Radfar mě znal – všechny seky vedl na hlavu a krk...

Začala jsem ustupovat zpět k hostinci. Na první pohled jsem se tak nechala vmanévrovat ke stěně, kde nebyl dostatečný prostor pro pohyb. Jenže já ho nepotřebovala mnoho – přišel čas na mou oblíbenou taktiku.

Radfar mě bytostně nesnášel, proto když dostal příležitost zarazit mi meč hluboko do břicha, využil toho, i když věděl, že mě to nezabije.

„Co sis myslela, že tady dokážeš, ty chudinko?“

Z jeho hlasu číselo pobavení.

Ale já měla ještě pár triků v rukávu. Doslova. Do dlaně mi vklouzla střenka úzké čepele, schované pro podobné případy. Když se ke mně čaroděj naklonil, rozmáchla jsem se.

Radfar sice na poslední chvíli uhnul, ale stejně se mi podařilo zasáhnout oko. Rána bohužel nebyla natolik hluboká, aby ostří prošlo až do mozku.

Renegát se s řevem odpotácel o pár kroků dál. Samolibě jsem se usmála a vytáhla si meč z těla. Ovšem moje následné plány mi někdo překazil úderem do hlavy.

„Vstávat, potřebuju pár informací!“

Někdo mi zase lil do krku horkou tekutinu. Radfar se skláněl nad mým zraněním a dloubal se v něm prstem. Problémem bylo, že jsem to vůbec necítila i bez nemrtvé magie. Popadla mě nepředstavitelná hrůza: přijdu o nohu!

Radfar si toho zřejmě všiml, protože se ke mně obrátil.

„Víš, trochu jsem v posledních lunách studoval. Když dáš čaroději náramky, pořád mu nějaká moc zbývá. Je to logické – magická energie závisí na činnosti mozku. Náramky přebytečnou energii spotřebovávají, ale i tak tělo vytváří další a další, aby se udrželo naživu... Protože úplná ztráta magie čaroděje zabije. Jenže na kouzlení to nestačí.“

„Chceš mi tady snad dávat lekci z čarodějnictví?“

„Ne tak docela. Tvůj milovaný kůň ti způsobil nepěkné zranění. Měl bych mu poděkovat, protože nám tím ušetřil spoustu práce s mučením. Ležíš tu dva dny. Dva dny tě nikdo neošetřil. Jak dlouho myslíš, že to ještě vydržíš? Zbytková magie ve tvém těle udrží sice otravu krve na uzdě, ale na zahojení takového zranění ani zdaleka nestačí.“

„Kam tím míříš?“

Radfar se zasmál.

„Sněť postupuje rychle, za další dva dny bys taky mohla být bez nohy. Jelikož nepředpokládám, že jsi jako ještěrka, které znova naroste ocas, troufám si tvrdit, že ji možná chceš zachránit. Pokud mi poskytneš informace, které potřebuji, dám ti ji zase do pořádku. Jinak tady můžeš ležet v deliriu věčnost, protože bez většího přísunu magie se tvůj stav nezlepší. To víme oba.“

Ve dveřích se ještě otočil:

„Jille, dej jí něco pořádného, ať se s ní dá mluvit. Přes tu třesavku jí skoro není rozumět.“

Ani mi nedošlo, jak je to se mnou zlé. Ale věděla jsem, že Radfar nedrží své sliby. Jen blázen by mu uvěřil. Neumí léčit a pochybuji, že má po ruce léčitele. Noha se bez řádného ošetření nebo velkého množství magie stejně nedala zachránit už několik zvonění poté, co mi ji Démon zlomil.

Nadzvedla jsem se na loktech a na zranění se podívala. Kůže kolem rány byla bezkrevná, zašedlá, o něco níž pak pro změnu zarudlá a nateklá k prasknutí. Pod ní jsem rozeznala hnis. Vzhledem k zápachu se dalo předpokládat, že ani dál to nevypadá lépe. Můj mozek nohu odepsal, takže bych to možná měla udělat taky. I s mojí magií by trvalo několik lun, než by se zranění zcela zahojilo. Pokud by se vůbec někdy plně zahojilo.

Se záupněním jsem klesla zpátky na slamník.

„Neměla by ses moc namáhat,“ promluvil Jill. „Doporučoval bych spolupráci...“

„Prokaž mi laskavost a chcípni,“ odsekla jsem, ale léčivý odvar jsem vypila.

Takřka okamžitě se mi ulevilo. Zimnice po chvíli ustoupila, ale slabost přetrvávala. Musela jsem toho využít.

Myslím jsem prozkoumávala achronové náramky a pokoušela se v nich najít slabá místa, ale marně. Jako by mi ruce od zápěstí dál nepatřily, byly tak chladné a bez života. Zjevně je pokaždé, když jsem upadla do bezvědomí, vyměňovali za nové. Nic nenechali náhodě. Až na jednu drobnost, kterou nemohli ovlivnit – moje záchvaty.

K přepadení došlo ani ne půl dne cesty od Jirsku, takže po dvou dnech už mě Toghar určitě musí hledat. Mohl najít Démona a ten by ho ke mně mohl dovést. Slabé spojení mezi mnou a koněm zůstávalo, i když jsem se cítila prachbídne. Když ho ještě zesílím...

Výhodou i nevýhodou mého stavu byly dva druhy magie, které se v mém těle svářily. I když je to ironické, nekromantská a nemrtvá magie spolu zrovna nevycházely. Jednou měla navrch ta, podruhé ta. Výhrou zůstávala bezesporu regenerace, kdy se moje tělo chovalo, jako by bylo mrtvé, a hojilo se rychlostí, jakou by se hojilo tělo kostěje: kouzla nahrazovala porušenou tkáň takřka okamžitě. I když něco lidského mi stále zůstalo – pokud bych o svou energii přišla dřív, než by se takové zranění vyléčilo i běžným smrtelníkům, mohlo by se znovu objevit a dělat neplechu. Problém ovšem nastával ve chvíli, kdy jsem se nacházela ve fyzicky nebo duševně zbídačeném stavu. Pak jsem magii nedokázala udržet a ona si dělala, co chtěla. Výsledkem byly mé pověstné záchvaty.

Pointa? Při záchvatu vytvářelo moje tělo nadměrné množství magie. Na zničení náramků by v tuhle chvíli nestačila, ale na spoustu jiných věcí ano.

Riziko? Pokud vydám energie tolik, že mi výrazně klesne hladina magie v krvi, mohla bych upadnout do bezvědomí, z něhož mě neprobere už ani Radfar.

Moje já se ale nacházelo v poměrně vyrovnaném stavu. Je třeba s tím něco udělat.

Pokusila jsem se pohnout zraněnou nohou. Nedokázala jsem v sobě najít dost energie na to, abych se posadila a trochu se v noze pošťourala. Ale i ta trocha námahy můj dosavadní klid rozvířila. Tělem se mi šířily náznaky paniky. Poprvé jsem se záchvatu nesnažila předejít, ale urychlit ho.

Podařilo se mi převalit se na bok, pak mi došly síly. Stačilo to. *Nesmíš omdlít, ještě nesmíš omdlít*, přeříkávala jsem si v duchu jako modlitbu.

Když záchvat dosáhl vrcholu, vzmožila jsem se k duševnímu výkřiku.

Démone!

Val stál u okna a hledal části svého oblečení. V několika uplynulých lunách na sobě očividně zapracoval, protože jeho pevné svaly pro mě byly novinkou. Stejně jako meč, který ležel na zemi nedaleko dveří. Možná s tím měla něco společného čerstvá, zarudlá jizva, táhnoucí se mu přes břicho.

Čaroděj si oblékl tuniku, na jeho poměry vcelku obyčejnou, a pak si zapletl vlasy do copu se zručností, kterou bych mu mohla závidět. Měl je výrazně kratší, než když jsme se viděli naposledy. Překvapilo mě to, vím, jak si na nich zakládal, ostatně jako na celém svém vzezření. Teď působil neupraveně a trochu divoce. Ale já si nestěžovala ani na rašící strniště, ani na náhle mozolnaté dlaně. Slušelo mu to.

„Už mě nenapínej. Pověz mi konečně, co jsi dělal na podzimní slavnosti v Lati.“

Před časem se Val na mé naléhání uvolil ke sdělení důvodu svého pobytu ve městě Řádu. Papíru to prý ale nesvěří, chce mě vidět osobně. Přijela jsem. Místo aby mi něco řekl, jsme spolu trávili již čtvrt luny v nejlepším hostinci v Bijmaru. Tedy jen dny – na noc se vzorně vracel ke své ženě.

Teď si povzdychl:

„Jelikož se to celé začíná pomalu vymykát z rukou, měla bys vědět co nejvíc.“

Tím si plně získal mou pozornost.

„V posledních lunách začali za podivných okolností umírat čarodějové – ať už bílí, nebo černí.“

„Taky se to ke mně doneslo.“

„Mimo jiné jsem se doslechl, že řada mágů opustila postupně Řád či Konkláve. Od té doby o nich nikdo neslyšel.“

„Naznačuješ, že se nám tady tvoří sekta?“

Val se na mě útrpně podíval.

„Už je tu. Sdružuje se v ní stále více lidí z vyšších kruhů. Na trhu se objevuje řada černokněžnických artefaktů. Nejhorší na tom je, že se nám tu vyrojilo velké množství zcela nových kouzel, která doposud nikdo nepoužil...“

Překvapeně jsem zamrkala.

„To jde?“

„Už to tak vypadá. Nemáme proti nim žádnou obranu, nevíme, kdo je vymýšlí. Ale děsí mě, že to bude nejspíš génius, protože ta kouzla jsou brilantní. V Lati jsem byl varovat Řád a požádat o podporu.“

Skousla jsem si ret.

„Požádat o podporu?“

„To svinstvo bohužel nejspíš vzniklo u nás v Calahu. Vzhledem ke vzdělání, které ti sektáři zjevně mají, se obávám nejhoršího – že se jedná přímo o bývalé členy Konkláve. Zdá se, že chtějí ohrožit mír mezi magickými frakcemi.“

„Takže Somn a tamní alchymisty měla na svědomí také tahle sekta?“

„Vypadá to tak.“

Proč mě to už tehdy nenapadlo? Radfar přece spolupracoval se zrádci z Řádu...

„Jak jsi na to přišel?“ zeptala jsem se podezřívavě.

Dal si s odpovědí na čas.

„Protože se mě pokoušeli naverbovat.“

Od toho ta nová jizva?

„Vale...“

Položil mi prst na rty.

„Buď na sebe opatrná, ano? Jdou po těch silných. Po tobě půjdou časem taky.“

Tohle probuzení nepatřilo mezi jemné.

„Cos to udělala?“ řval mi Radfar do ucha. Popadl mě za paži a nadzvedl mě ze země. Jenže já nereagovala, byla jsem bezvládná jako hadrová panenka. Nedokázala jsem ani zvednout ruku.

„Jak to, žes čarovala?!“

Pokusila jsem se o úsměv.

„Trhni si!“

Tělo se mi neovladatelně třásl. Těžko říct, jestli horečkou nebo záchvatem. Kolik jsem jich za těch několik dní tady už prodělala? Čtyři, pět?

„Tak takhle teda ne, holčičko,“ zavrčel a pustil mě. To, jak kost potrhala další nahnílou tkáň, jsem už ani nevnímala. Radfar si ke mně přiklekl. Zamlženým zrakem se mi nedařilo zaostřit na předmět, který svíral v ruce.

Vykřikla jsem, když se mým tělem prohnala vlna magie z léčivého amuletu.

„Na sebevraždu zapomeň,“ zasyčel Radfar zlostně. „Teď mi pověz, kdo a kdy bude převážet smlouvy pro Řád?“

Nač ten spěch?

„Kdo je vůdce vaší sekty?“ zeptala jsem se.

Černokněžník se zasmál.

„Nejsi v pozici, kdy bys mohla klást otázky.“

Takže to neví...

„Omyl, ty nejsi v pozici, kdy bys mohl žádat nějaké informace. Sám dobře víš, že násilím ze mě nic nedostaneš.“

„Můžu tě k tomu přimět i jinak...“

„Třeba některým z... těch nových... kouzel?“

Musím ho přinutit mluvit, i kdybych sama měla říkat nesmysly. Démon už se blížil. Opět jsem pocítila sílící třas.

„Možná bychom se mohli zeptat, jestli by ti šéf nedokázal nějak pomoci. Když našel způsob, jak se na krátkou vzdálenost přenést v prostoru, mohlo by pro něj být snadné zbavit tě tvých záchvatů. Co myslíš?“ zeptal se Radfar škodolibě, když si všiml, jak se chvěju.

Ani jsem už nezvládala žasnout nad jeho odhalením, přestože se mágové o podobné kouzlo marně pokoušejí již celá desetiletí.

„Kdo a kdy bude převážet smlouvy pro Řád?“

„Převážela... jsem je... já,“ dostala jsem ze sebe.

Černokněžník se začal smát.

„Jako pokus hezké, ale nevěřím ti. Pochybuji, že by byl nejvyšší už tak senilní, aby tak důležitým úkolem pověřil tebe. Měla jsi spíš odlákat pozornost. Věřím, že ostatní chytily taky pár falešných poslů, kteří budou tvrdit totéž.“

„Nelžu. Smlouvy... jsem vezla já.“

„Proč by je nejvyšší dával ženské, která nedokáže uposlechnout ani ten nejjednodušší rozkaz a občas není schopná ovládat svou magii?“

Ano, a kromě toho je tahle ženská taky mocná, takřka nesmrtelná čarodějka s pár triky v rukávu. Zdálo se, že Radfarovi pomalu začalo docházet totéž, co mně: nejvyšší mě navzdory mým nedostatkům poslal zcela záměrně. Věděl, že na posly někdo bude čekat. Buď dotyčného budou mučit, anebo ho rovnou zabijí, když najdou smlouvy. Ty by pak nedorazily k Řádu, který by je prohlásil za neplatné. Nejprve by to vedlo k drobným pŕtkám. Konflikty by se ale postupně rozrůstaly a nakonec by mezi frakcemi vypukla otevřená válka. A já byla jediný čaroděj v Konkláve, který případný útok zaručeně přežije a může pak listiny stále úspěšně doručit. Nějak jsem se nedokázala na nejvyššího zlobit, i když mě bez varování využil. Bylo mi ale líto těch, kdo také padli do rukou sektářům.

„Tys je opravdu převážela,“ zašeptal. „Kde teda jsou? V brašnách se nic nenašlo!“

„Takže jste chytili mého koně? To jste mu jen sebrali brašny a nechali ho běžet?“

Radfar mě chytil pod krkem a vytáhl na nohy. Z jeho výrazu jsem poznala, že Démona nechtyli, brašny nejspíš jen ztratil během svého úprku.

„Kde jsou ty smlouvy?“

„Prohlédl sis mého Démona?“ zasípala jsem.

Zjevně nechápal.

„Když jsi na mě v Somnu poštal nájemné vrahy, podařilo se jim ho zabít...“

„Tys ho oživila?!“ Pak mu to došlo. „Ty smlouvy byly v něm?“

Nemělo smysl namáhat se s odpovědí. Chvíli mi jen koukal do očí, pak mě pustil na podlahu.

„Ta magie, kterou jsi použila...“

Z jeho pohledu se dalo vyčíst, že odpověď už stejně zná.

Bez dalších řečí se ke mně sklonil, vzal mi hlavu do dlaní a trhl s ní.

Mohl to být konec.

Ale nebyl.

Dupot, křik, vztekly řev.

Otevřu oči. Vidím všechno rozmazaně. Hluk stále zesiluje. Někdo rozrazí dveře. Rudý záblesk. Snažím se mrkáním zaostřit, ale nejde to. Všechno jako by halila mlha. Cítím krev. Natočím hlavu na stranu. Ve dveřích stojí nad mrtvolou obrovská rohatá silueta.

„Toghare,“ zašeptám. Vztáhnou k němu ruku a všimnu si náramku na zápěstí. Chvíli na šperk zamyšleně hledím. Z chodby se stále ozývá řinčení zbraní. Nechápu to – Toghar stojí přede mnou, kdo ještě bojuje? Togh mě bere do náruče a nese pryč.

Venku padá sníh, cítím, jak mě studí na tváři. V ten okamžik si na všechno vzpomenu.

„On mě zabil,“ zachrčím.

„Pššt, to bude dobré.“

„On mě zabil!“ vřískám jako smyslů zbavená a házím sebou v Togharově náruči. Togh mě pokládá do sněhu. Ten šok na chvíli zabere. Ale hrůza z toho, co mi Radfar provedl, se nedá jen tak umlčet. Toghar vezme mezi prsty pramen mých vlasů a ukazuje mi ho.

„Vidíš? Černé. Ať udělal, co chtěl, nezabil tě, to bys pak musela mít vlasy bílé. Pořád jsi živá.“

Nádech, výdech. Úlevou se takřka rozpláču.

Toghar prohlíží mé zranění.

„Záchvat?“ zeptá se, když vidí, jak se třesu.

Přikývnu.

„To dobře, ale vydrž,“ přejde z rodné řeči do accadštiny, když vidí, že ho přestávám vnímat. „Musím kost opravit, jinak srůst špatně.“

Nedůstojně zakňučím.

„Co učil jsem tě? Vydržet! Až kost v pořádku, pomůžu s náramky.“

Chvíli mi trvá, než pochopím, o čem mluví. Když poruším náramky alespoň trochu, v ten samý okamžik je může nějaká síla z vnějšku roztrhnout. A Togh na to má síly dost – už jednou se nám to podařilo.

„Kailen!“

Na Togharovo hrdelní zavolání přiběhne vysoká postava zahalená v kožešinovém plášti, sundá si kápi a objeví se pihatá tvář mladíka s rezavou kšticí a fialovou podlitinou od nedávno zlomeného nosu.

„To Togh?“ zeptám se. „Rád... láme nosy.“

„Zasloužil jsem si to.“

„Kai, drž ji za ramena, ať nemůže hýbat. Mluvit s ní.“

Mladík se snaží odvést mou pozornost jinam. Když vidím jeho sinalou tvář, možná by to potřeboval spíš on. Chápu, že pohled na mé zranění asi není zrovna příjemný. Sama cítím ten pach rozkladu, když Togh do masa zanoří prsty. Nemusím být ranhojič, abych věděla, že i kost je na tom špatně. Co všechno moje magie vlastně dokáže? Přijdu o nohu, jak prorokoval Radfar? Každý jiný by už byl po smrti, můžu být vděčná aspoň za něco.

Sama sebe překvapím, když najednou začnu křičet. Za ty roky jsem bolesti odvykla...

„Jak jste mě našli?“ ptám se ochraptěle, zatímco mě Togh dává dohromady. Snažím se pravidelně dýchat. I navzdory okolnímu chladu se potím. Zatínám zuby a zaměřuji se na Kailenovu tvář, i když se mi před očima dělají mžitky. Nesmím dovolit, aby mě záchvat dostal, teď ještě ne... Udržet si ale v tuto chvíli přičetnost je těžké.

„Přede dvěma dny dorazil do Jirsku splašený černý hřebec,” vypráví Kailen. „Tamní mág přírody se na něj podíval a řekl, že je to nekromantův kůň – oživené stvoření napojené na svého pána. Prý pro nás má poselství. S čarodějovou pomocí jsme zjistili, o co jde, a vydali se vás hledat. Kůň nás vedl. Pak jsme narazili na vašeho společníka, který si myslel, že jsme vám něco udělali a koně ukradli.“

„Ty jsi z Řádu?“

Copak kdy Řád přišel na pomoc černokněžníkovi?

„Ano.“

„Máte ty smlouvy?“

„Máme.“ Pokusí se o povzbudivý úsměv. „Vzhledem k situaci jejich podpis vyřešíme později.“

Ozve se křupnutí následované pronikavým výkřikem.

Radfar.

„Beilen, co děláš?“ zeptá se Togh nevzrušeně, zatímco mi obvazuje nohu.

Zpoza jeho zad uslyším mužský hlas, starší než Kailenův:

„Pokoušel se čarovat, tak jsem mu zlomil ruku. Čaroděj, který nemůže používat ruce, je k ničemu, ne?“

Usměju se.

„Někteří mágové ale nepotřebují ke kouzlení ruce.“

Chvilíle rozpačitého ticha.

„Bei, zlom mu i druhou. Pro jistotu.“

„Ne, prosím...“

Následuje Radfarovo bolestné úpění.

„Toghare, už to nevydržím.“

Mysl se ztrácí, už není schopná vnímat. Cítím váhu minotaura, když mi znehybní nohy. Udílí pokyny Kailenovi. Mladík mi tlačí ramena do sněhu. Toghovy prsty zajedou pod náramek. Musím se ovládnout, abych výbuch syrové energie nasměrovala na správné místo...

Pod přívalem náhlé křeče se prohnu v zádech – jediný pohyb, který mi sevření obou mužů dovoluje. S dalším přívalem magie se Kailenovi vytrhnu. Konečně energie v jediném záblesku opustí mé zmučené tělo a náramek praská. Zbytky magie se rozlévají do okolí.

Já však dokážu jen bezvládně ležet a hledět do nebe, bez ohledu na to, že mi do tváře padá sníh. I mrkání se náhle zdá namáhavé.

„Viděl jsem už ledacos, ale tohle se naprosto vymykalo zákonům logiky. Bylo to...“ Kailen jen těžko nacházel slova.

„Neuvěřitelné?“ poradil mu Toghar. „Už je taková,“

dodal šeptem a zvedl mě do náruče. „Pojď, malá, jdeme domů. Démon čeká, odveze tě do bezpečí.“

Přitiskla jsem se k němu a těšila se z jeho tepla. Bylo příjemné moci na chvíli bez obav zavřít oči. Stejně jsem v tuto chvíli dokázala stěží rozeznat siluety přítomných, natolik mě záchvat spolu se zraněním vyčerpaly.

Cestou se Toghar zastavil a otočil se.

„Bei, Kai, máte mé díky. Já vašim dlužníkem.“

„Počkej!“ zavolal starší z rytířů.

Togh mě opatrně postavil na zem. Podpíral mě, sama bych nedokázala stát. Následně mi cizí ruce přehodily přes ramena silný plášť lemovaný kožešinou. Nikdy bych od Řádu nečekala takovou péči.

„Znovu mé díky, Beilen.“

„Jen... se o ni dobře postarej.“

Zdálo se mi to, nebo v jeho hlasu opravdu zazněla starost? Jako bych ho znala...

Togh mě opět zvedl do náruče.

„To udělám.“

V rytmu minotaurových kolébavých kroků, zabalenou v plášti a obklopenou známou vůní rozžhaveného kovu, mě začal brzy zmáhat spánek. Na samé jeho hranici přišlo konečně prozření.

„Toghu, má jizvu?“ zamumlala jsem.

Má Beilen jizvu přes levé obočí?

„Pššt, teď potřebuješ nabrat nové síly.“

... Za pár lun už tomu určitě porozumíš.

Zavrtala jsem se těsněji do darovaného pláště.

Aro, už chápu...

MNOHO PODOB LÁSKY

CALAH

SEDMÁ LUNA ROKU 488 DRUHÉHO VĚKU

ZÁPACH SE LINUL už ze vstupní haly. Divila jsem se, že si toho nikdo nevšiml už dřív, ale zdejší mág zřejmě neměl moc návštěv. Po dlouhé době jsem byla první. A do budoucna taky poslední. Těžko by se někdo mohl hádat, kdyby viděl, v jakém stavu se čaroděj nacházel – ve stádiu pokročilého rozkladu. Tělo leželo pokroucené pod schody do sklepení.

Na učedníkově historce o mistrově pádu ze schodů by nebylo nic moc podezřelého, kdyby... Zaprvé: úmrtí svého mistra někomu oznámil a nenechal si jeho tělo hnít pod nosem. Zadruhé: viděla jsem už hodně zranění i mrtvol. Ale doposud jsem nezaznamenala případ, kdy si člověk při pádu ze schodů bezchybným řezem oddělí hlavu od těla.

Za obvyklých okolností bych se po tom, proč žák svého učitele zabil, nebo přinejmenším dorazil, nejspíš nepídila. Jenže mrtvola přede mnou byla jednou z mála osob znalých jedu, který jsem sháněla.

Není divu, že mě to poměrně rozčílilo. Nechala jsem mladíka, který stále opakoval, jak svého mistra obdivoval, chvíli zamčeného ve sklepe s ožvlým bezhlavým nemrtvým. Vyděšený křik po chvíli ustal, takže se dalo předpokládat, že učedník omdlel. Nahlásím ho zdejšímu úřadu zastupujícímu Konkláve, ať se o něj postarají.

I přes nezdar v pátrání po jedu se mi nechtělo vracet se domů... Moje *sídlo* mi vždy připadalo neútné, ale v posledních lunách se tento pocit ještě prohloubil. V dlouhých chodbách s vysokými stropy na mě doléhala samota. Nepomáhal ani velký počet neobydlených pokojů. Po stísněných prostorách, na které jsem během předchozích let uvykla, jsem najednou nevěděla, co mám s takovým místem dělat.

Faria hravě proměnila největší pokoj na knihovnu a z dalšího udělala docela hezký přijímací salónek – až na to, že ke mně nikdo na návštěvy nechodil. Během těch let jsem nepřišla na chuť ani zahradě, ani zaprášené galerii, natož třeba kuchyni, kde se potulovalo pár sloužících. Když to šlo, trávila jsem *doma* co nejméně času. Naneštěstí to v poslední době nebylo možné tak často, jak bych si přála.

Toghar s Echevem o mém posledním velkém záchvatu nemluvili. Ale Konkláve posílalo neustále svoje léčitele a magistry, aby mě kontrolovali. Jako bych si i bez nich nepřipadala dostatečně zuboženě.

Poté, co mě Toghar před šesti lunami dostal z Radfarových spárů, se můj život změnil. Mágové i ranhojiči se snažili za každou cenu zachránit nohu, kterou mi Démon zlomil. Trvalo jim to lunu a půl. Moje energie na to nestačila, protože se vyčerpávala neustálými záchvaty – čím více magie do mě lili, tím častější a horší byly. Takže přišli na

řadu magistrů, kteří se pokoušeli dát dohromady moji mysl, aby mohli bílí čarodějové dál v klidu pracovat, aniž bych jejich úsilí hatila.

Ranhojiči nakonec uspěli, noha se uzdravila. Ale moje záchvaty přetrvávaly. Dokud byly přítomny, zůstávali i magistři. Dokázali mi však pomoci jen částečně. Všichni tak nějak tušili, že v Radfarově péči se ve mně něco nenávratně zlomilo. Že bych konečně propadla šílenství?

Navzdory vyčerpání Konkláve, které muselo řešit rozličná provinění proti zákonům ze stran sektářů, mi nejvyšší nepřiděloval žádné úkoly. Byla jsem mu za to vděčná. Měla jsem plné ruce práce sama se sebou. Nikdo mi v těch dnech nemohl upřít snahu, přesto se můj stav zlepšoval jen velice pomalu.

Bylo mi jasné, že až se vrátím domů, Togh bude zuřit. Zase jsem utekla, aniž bych něco řekla. Můj předchozí útěk – do Bijmaru – měl nedozírné následky. Dobrá, trochu přeháním. Jeho následky měřily na šíři zhruba míli a půl.

Valqar poslal vlastní čaroděje, aby se o mě starali, ale za celou dobu, co jsem zůstávala upoutaná doma, mě nena-vštívil. Tak zoufale mi chyběla útěcha! Echev se sice snažil, ale nestačilo to – nechtěla jsem jeho. Jenže jak se ukázalo, nechtěla jsem ve skutečnosti ani Valqara.

Odjela jsem za Valem do Bijmaru, abych ho viděla, když se sám k ničemu neměl.

Majordomus mi sdělil, že pán je s paní v divadle. Co jsem čekala? Že na mě bude čekat, až se uzdravím? Že mě rád uvidí?

Majordomova slova ve mně zanechala zvláštní prázdnotu. Val věděl, jak jsem toužila po návštěvě divadla. Bohové, děkovala bych mu, i kdyby mě vzal na nějaké hloupé pouliční představení! Přesto to neudělal. Nikdy mě nepolíbil na rty – snad se bál, že takový projev náklonnosti a něhy vyvolá pocit intimnosti, který by mohl věci zkomplikovat. Taky se mnou nikdy nezůstal přes noc. Celkově bylo v našem vztahu na můj vkus až příliš mnoho nikdy.

UVědomila jsem si, že tohle je role, kterou už dál nechci hrát. Ano, život, po němž toužím, mít nebudu – naděje na děti, domek, zvířata a záhonky zemřela spolu s Baranem. Přesto jsem zkrátka chtěla něco... víc.

Takhle to dál nejde. To, co chci, co potřebuji, mi Valqar dát nemůže. A já to od něj vlastně ani nechci. Nemiluji ho, i když jsem o tom sama sebe na chvíli úspěšně přesvědčila. Val mi sice někdy dával pocit, že je všechno, jak má být. Jenže jen pocit, a ke všemu pouze občas, mi nestačí.

Čaroděj tak toho večera obdržel dopis s mými díky za všechno... a s rozloučením.

Má domněnka, že jsem všechno překonala bez větších obtíží, se ukázala krutě mylná.

Odsedlala jsem Démona a zamířila přes malé nádvoří k hlavnímu vchodu. Ve dveřích mě čekal Echev.

„Kampak ses nám zatoulala tentokrát?“

„Do Garemu.“

Garťan se nervózně zatahal za pramen vlasů.

„Pojď se mnou,“ vyzval mě.

„Nemám náladu...“

„Když jsi byla ochotná kvůli jedné informaci podniknout i přes Togharův zákaz sama cestu až do Garemu, tak jistě zvládneš krátkou procházku po vlastních pozemcích.“

Příkrý tón jeho hlasu a vážná tvář mě překvapily.

Dlouho jsme šli mlčky. Echev nad něčím očividně přemýšlel. Dostali jsme se daleko za hranici sídla, skoro až k lesu, než promluvil.

„Víš, říkal jsem si, že se to možná zlepší, když ti budeme nablízku...“

Štělila jsem pohledem po zešedlé, mrtvé pláni, již jsme míjeli. Garťan můj pohled sledoval.

„Pro nás to nic není, nemyslíme si teď o tobě nic špatného ani tě nemáme míň rádi.“

„Mohla jsem tě zabít a Toghara taky...“

„Ale nezabila.“

„Copak tě to neděsí?“ zeptala jsem se sklíčeně.

Nervózně se zasmál.

„To víš, že jo, ale očividně se přes to všechno ovládáš daleko líp, než si myslíš.“

„Jak to můžeš říct?“

Vzpomínka na můj poslední záchvat ve mně pořád vyvolávala hrůzu.

„Protože ti věřím víc, než si věříš ty sama. Ale dokud na to nepřijdeš, moje slova, ani Togharova či Fariina, nic nezmůžou. Tak jsem se rozhodl tentokrát nic neříkat.“

Nepřekvapilo mě, že zase přišel na to, co mám v úmyslu.

„Echu, víš stejně dobře jako já, že jsem nebezpečná. Neovládám se, nezvládám to... Představuji riziko. Moje řešení je nejlepší.“

Zavrtěl hlavou.

„Ne, je nejjednodušší, v tom je rozdíl.“

Chtěla jsem mu oponovat, ale zarazil mě pohybem ruky.

„Trvalo mi to dlouho, ale už tě chápu.“

„Echu...“

„Víš, my z Irgy sice dokážeme zabít i čaroděje, jsme tím pověstní, ale už se nikde nechlubíme skutečností, že je trávíme.“

„Enasidiny slzy,“ hlesla jsem.

„Buď z čaroděje vypálí magii, čímž nám ulehčí jeho následnou likvidaci, nebo mu na místě usmaží mozek. V každém případě je pak hrozba eliminována.“

Přikývla jsem.

„Vím o tom.“

„I tak to chceš udělat?“

„Mám vyšší šanci na přežití – mám dvě magie, na které se může jed zaměřit.“

„Omyl,“ přerušil mě. „Pokud jed zničí tvou nekromantickou podstatu, staneš se kostějem, takže stejně umřeš.“

„Pořád to budu já...“

„Ale mrtvá!“ zvýšil hlas, pak se zase uklidnil a nasadil svůj potměšilý úsměv. „Dvě ku jedné, že umřeš, to není zrovna povzbudivé.“

„Jak jsi vůbec věděl, že jsem si jed už neopatřila a ne vzala si ho?“

Ušklíbl se.

„Vážně se na to musíš ptát? Myslím, že bych poznal, kdyby sis ho vzala.“

Chvíli jsme spolu pozorovali západ slunce.

Nevydržela jsem se nezeptat.

„Ty máš Enasidiny slzy?“

Echev zavrtěl hlavou.

„Ne. Ale obávám se, že vím, kde je můžeš sehnat.“

Že Enasidiny slzy vyrábějí v nejznámějším calašském domu pro padlé ženy, by mě nikdy nenapadlo. Ale ty nejmeně pravděpodobné věci se zkrátka dějí.

Jelikož Démon nepociťoval únavu, hnala jsem ho skoro celý den tryskem. Pokračovali jsme i v noci, bez ohledu na protesty mých svalů, které neměly Démonovu nemrtvou odolnost. Nakonec jsem se ale přece jen utábořila.

K útulku jsem dorazila druhý den před polednem. Dříve se jednalo o velkolepou katedrálu, která ale zchátrala. Jednotlivé části a přístavby se postupně rozpadly a nyní je někdo předělal na užitkové budovy. Výsledek tak připomínal pestrou mozaiku stavebních slohů, nalepených na sobě bez zjevného řádu. Ústřední část budovy tvořila bývalá hlavní loď katedrály, sestávající z velkých žlutých kamenných kvádrů, s vysokým lomeným obloukem dvoukřídlých vchodových dveří. Před nimi stálo pochroumané sloupořadí, které kdysi nejspíš podpíralo balkon.

Nechala jsem Démona v malé stáji a dala tamnímu chlapci drobný peníz za to, že ho nakrmí, ale neodstrojí – nehodlala jsem se zdržovat dlouho.

Nijak mě netrápil prach z cesty, který mi ulpěl na kalhotách i prosté haleně. Tady nepotřebuji působit okázalým dojmem.

Na pozemcích pracovala řada žen. Spousta z nich byla zahalená od hlavy až k patě – raději nemyslet na to, co se

jim muselo stát. Jiné se pokoušely dávat na odiv zbytky krásy. Nedokázaly se smířit se svým osudem, kdy už je do žádného slušného nevěstince nevzali, protože jim bylo sice třicet, ale vypadaly na padesát. Většina však zůstávala skromně oblečená a starala se o záhonky, cestičky či trávník a vesele si u toho povídala.

Rázným krokem jsem mířila ke sloupořadí, kde stála hádající se dvojice: muž se ženou. Mužova shrbená ramena a sklopená hlava prozrazovaly beznaděj. Na první pohled se jednalo o někoho vysoce postaveného – měl nákladný plášť, vyšívaný zlatavou nití. Možná šlechtic, který udělal dítě služebné, a teď se rozhodl ji tu nechat.

„Vždyť jsme se milovali, ne? Našel jsi mě v tom strašném pajzlu a vytáhl mě odtamtud, nemůžeš mě tady takhle nechat!“ křičela žena zoufale.

Až v tu chvíli jsem si všimla, že je to zrzka, barbarka. Pak jsem rozpoznala výšivku na mužově plášti – runové znaky Řádu.

Jakmile jsem uslyšela hlas, který zrzce odpověděl, málem se mi zastavilo srdce. Kdybych mohla, obrátila bych se a utekla odsud. Jenže už se nedalo nic dělat.

Když Beilen zaslechl mé kroky, vzhlédl a věnoval mi podmračený pohled. Zachovala jsem kamenný výraz, byť mě to stálo veškeré úsilí. Demonstrativně jsem zvedla ruku s prstenem Konkláve, aby ho dobře viděl a neměl potřebu mě konfrontovat kvůli tomu, že jsem černokněžník. Už ale bylo pozdě na to, abych zakryla svou magickou stopu, takže mě pozná...

Prošla jsem kolem dvojice se zatajeným dechem. Ale až ke dveřím jsem se nedostala.

„Nenávidím tě, slyšíš?!“ ječela dívka. „Jsi lhář a zbabělec! Doufám, že až budeš jednou někoho doopravdy milovat, opustí tě, nebo ti umře v náruči – to by ti patřilo! Nenávidím tě!“

Z útulku vyšlo několik žen ve splývavých šatech, které zřejmě přivolal hluk. Odtrhly plačící barbarku od Beilena, do kterého bušila pěstmi, a snažily se ji odvést dovnitř, čímž mi zahradily cestu.

Dívka se v jejich rukou zmítala a stále něco křičela, ale rytíř tomu nevěnoval pozornost. Sledoval totiž mě. Nakrátko jsme se střetli pohledem. V jeho zelených očích jsem jasně viděla poznání. Pak jsem se urychleně prosmykla do budovy ve snaze utéct co nejdál. Až poté mi došlo, že nevím, kde zdejší představenou najdu.

„Hledáš někoho, paní?“ zeptala se mě žena s popáleninou na tváři. Seděla v hale a věnovala se předení, zatímco řada jejích společnic tu drala peří, šila, vyšívala nebo opisovala nějaké texty. Obyvatelky útulku zřejmě nezahálely a bývalou katedrálu využívaly jako jakousi společenskou místnost, kde se mohly věnovat pracím pospolu.

„Chtěla bych se sejít s matkou Alecou.“

„Ukážu ti, kde má pracovnu,“ usmála se žena a vstala. „Ale pokud nemáš domluvenou schůzku, paní, nevím, zda tě přijme.“

Po pár krocích má průvodkyně zaklepala na silné dubové dveře.

„Počkej prosím zde,“ požádala mě. „Řeknu o tobě matce.“

„Děkuji.“

Měla jsem štěstí, protože mě Aleca přijala. Když jsem vešla do místnosti, za strohým stolem seděla postarší žena.

Dříve musela být krásná a dozajista na to byla pyšná, soudě podle toho, jak se stále držela hrdě a vzpřímeně. Jenže pak jí to někdo zkazil pořádnou jizvou, táhnoucí se od levého koutku úst skoro až k uchu. Rána jistě byla hluboká a špatně zašitá, protože i teď jizva zůstávala temně rudá.

„Co tě k nám přivádí?“ zeptala se Aleca. Hlas měla příjemně hluboký, neodpovídal věku, který bych jí hádala.

„Hledám Enasidiny slzy,“ přiznala jsem narovinu.

Aleca povytáhla obočí.

„Proč?“

Aspoň nezastírala, že je mají. Sedla jsem si do malého křesla u stěny, aniž by mě k tomu představená vyzvala.

„Nevíte, jaké to je žít s magií, která vás zrazuje a navzdory vašim přáním drží při životě, přestože už jste vlastně mrtvá. Zlomit páteř, oddělit hlavu? Upálení? Utopení? Všechno to zničí jen mou fyzickou stránku, ale pořád tu zůstane kostěj, mé mrtvé já. Syrová energie v té nejčistší podobě.“

„Pokud tak toužíš po smrti, vyčerpej sama všechnu svou moc.“

„Když strčíte hlavu do kádě plné vody s myšlenkou, že se chcete utopit, utopíte se, i když stačí jediný pohyb, abyste žila? Pud sebezáchovy je v tomto směru silnější. A v případě magie neexistuje nic jako kámen přivázaný k noze, když skáčete do hluboké řeky.“

Aleca se zamyslela.

„Je tvůj život opravdu tak špatný?“

„Už jsem vším unavená a znechucená. Tím, jak popírám zákony přírody i magie. Tím, jak všechny kolem sebe ohrožuji. Tvor jako já by vůbec neměl chodit po téhle zemi...“

Kdysi jsem se na stavbě pokusila o sebevraždu. Ostrým kamenem jsem si rozřezala zápěstí. Tehdy mi došlo, že to s mou smrtí nebude tak snadné. Když mě pak zakrvácenou našel Toghar, uhodil mě. Znovu a znovu. Zbil mě takřka do bezvědomí a křičel u toho. Rozeznala jsem jen jedno slovo. Sobecká.

Myslím, že po tom, co se stalo minulou lunu, by i Toghar mé rozhodnutí chápal. A jestli to Alecu přiměje, aby mi jed dala... Budiž.

Po mém výletu do Bijmaru Toghar zuřil. Když ale viděl, v jakém stavu jsem se vrátila, rozhodl se dát svou nelibost najevo jen tím, že se mnou dva dny nemluvil. Odnesl to Echev, který mě dostal na starost. Vůči němu si minotaur žádné servítky nebral a hezky od plic mu řekl, co si o jeho nezodpovědnosti myslí. Garfan to vzal s podezřelým klidem.

Využila jsem příležitosti a požádala Echeva, aby se mnou začal trénovat. Po dlouhé zahálce mi chyběl pohyb.

Souhlasil. Cvičili jsme spolu na louce mezi lesem a domem. Echev byl mrštný a já mu ani v nejmenším nestačila. Bez potíží mě dokázal odzbrojit, povalit na zem a dokonale znehybnit. Moje dovednosti se zlepšovaly jen pomalu. Ale vytrvala jsem – nehodlala jsem dopustit, aby se mi znovu stalo to, co už dvakrát s Radfarem. Nemůžu neustále spoléhat jen na magii.

Toghar se na nás občas přišel podívat, aby viděl mé pokroky. Dokonce mi několikrát poradil pár triků, které mi pomohly. Až se to v den, který vypadal jako každý jiný, zákonitě celé zvrtilo.

Togh opět přihlížel mé lekci. Nedařilo se mi. Myšlenky jsem měla roztráštěné – poletovaly zrovna kolem Valqara a Mavy, když mi Echev uštědřil ránu do břicha. Zlomila jsem se v pase, čehož bývalý vrah využil, aby mi vyrazil nůž z ruky. Jednoduchým chvatem mi zkroutil ruku za záda, druhou mě chytil pod krkem.

A v tu chvíli jsem zpanikařila. Bezdůvodně – nebyl to Radfar ani Hedrik, jen můj Echev. Jenže já se stejně roztrásla jako vyděšené zvířátko. Přelila se přese mě vlna magie. Echev povolil sevření a objal mě, když si uvědomil svůj omyl, ale bylo pozdě.

„Moc mě to mrzí, Nix. Nechtěl jsem...“ šeptal mi Garfan do ucha, ale já už ho nevnímala.

Nohy mi vypověděly službu a nebýt Echeva, upadla bych. Opatrně mě položil na zem a vložil mi mezi drkotající zuby svůj kožený opasek, abych si nepřekousla jazyk. V posledních lunách se všichni stali nedobrovolnými odborníky na moje záchvaty.

Přesto se tenhle lišil...

Aniž bych to dokázala ovlivnit, začala se ke mně stahovat životadárná síla z okolí. Rostliny kolem šedly, uvadaly, umíraly. A já cítila, jak se ve mně hromadí neuvěřitelné množství energie. Za jiných okolností bych řekla, že šlo o opojný pocit – tolik moci... v těle, které nemá nikdo pod kontrolou.

Toghar mi něco šeptal, ale k mým uším jeho slova nedolehla. Věděla jsem jen, že tolik magie jednoduše nemůžu pojmout. Chyběla mi už síla k tomu, abych nadále vzdorovala, tak jsem se tomu poddala a přijala nevyhnutelné. Oči zledovatěly, dech se zastavil.

Oslepující výbuch. A pak jen tma.

Když jsem přišla k sobě, byla mi strašná zima. Kolem padaly bílé vločky. Ale nemohl to být sníh – panovalo léto. Někdo mě svíral v náručí.

„Echu?“

„Pššt.“

Zachvěla jsem se.

„Jsi v pořádku? Co Toghar?“

„Všechno dobré,“ ozval se vedle mě minotaurův hlas.

„Nic se nám nestalo. Ovládla ses natolik, že nám se magie vyhnula.“

Nevěděla jsem, jestli je to pravda, nebo jestli zafungovaly amulety, které jsem všem pro jistotu rozdala.

Snažila jsem se vymanit z Echevova objetí, ale bránil mi. Z té reakce se dalo soudit, že jsem vyvedla něco nepěkného. Všude neustále poletovaly vločky, usazovaly se mi na pažích, ve vlasech. Až na to, že to nebyl sníh, ale popel. Když mi to došlo, i přes Echevovy protesty jsem se vyškrábala na nohy.

Do dále, kam až moje oko dohlédlo, se táhla pustá plánina. Vysušená, bez života. Tam, kde ještě ráno stály vzrostlé stromy, se k nebi tyčilo akorát několik zuhelnatělých zbytků kmenů. Dílo nemrtvé magie... moje dílo...

Chtělo se mi křičet, ale už mi k tomu nezbývala vůle. Sesula jsem se na zem, do vrstvy popela, a lapala po dechu. O tomhle Oriem mluvil, když říkal, že s magií nepracuji jako běžný nekromant? Nakrást sílu jinde a posílit s ní vlastní kouzla, abych dosáhla... tohohle?! Kdyby mě teď viděl, byl by na mě pyšný, nebo by mnou pohrdal?

„Co jsem to udělala?“

Echev mě znovu objal a já tentokrát jeho útěchu vděčně přijala. Ani před lety při svém útěku ze zajetí jsem toho

nezničila tolik. Z představy, že by se něco podobného stalo uprostřed města, mě jímala hrůza.

Když jsem skončila s vyprávěním, matka Aleca se na dlouho zamyslela.

Nakonec na mě kývla:

„Dobrá. Ale nic není zadarmo.“

„S tím počítám, zaplatím jakoukoli cenu.“

„Někdy může být pořádně vysoká...“

Tón jejího hlasu napovídal, že nepůjde o hodnotu, kterou lze vyjádřit v mincích.

Zavedla mě do místnůstky zastrčené ve sklepeních. Čím hlouběji jsme se ocitaly, tím větší tu panovalo vlhko. Začínal se mě zmocňovat nepříjemný, tísnivý pocit. Něco plíživě známého doráželo na moje smysly. Když pak Aleca otevřela dveře do malého kamrlíku a ovanul nás závan hniloby, došlo mi, co mě provázelo celou cestu až sem: smrt. Je těžké vnímat její přítomnost, když s ní denně žijete.

Na posteli ležela žena, zřejmě další z padlých nevěstek, která hnilobný zápach vydávala. Nacházel se uvnitř těla, kde jsem ho mohla vycítit jen já.

„Co po mně chcete?“ zeptala jsem se přiškrceným hlasem.

„Abys ji zabila a přivedla zpět k životu dřív, než si její duši vezme Enasis.“

„Jak víte, že něco takového dokážu?“

Matka Aleca se na mě podívala zpod přimhouřených víček.

„Bylas natolik silná, žes dokázala přivést zpět k životu sama sebe, když je z tebe kostěj, nebo ne? Tohle by pro tebe nemělo představovat problém.“

Měla pravdu, svým způsobem. Vzkříšení je nejmnějším nekromantské kouzlo. Vzkřísit sami sebe dokážou opravdu jen ti nejsilnější. Proto je lichů tak málo. Málokterý nekromant riskuje, že vytvoří tohle kouzlo a použije ho na sebe těsně předtím, než zemře – ať už vlastním či cizím přičiněním.

„Musím zjistit, jaká nemoc ji postihla,“ přistoupila jsem k posteli, na níž ležela umírající.

Žádné viditelné známky vnitřního rozkladu jsem nepozorovala. O to horší podobné nemoci ale zpravidla bývají. Smrt se pohybovala blízko. Ledviny, játra, plíce – vše zčernalé a okoralé, v rozkladu, uvolňující do těla hnilobný jed. Pravá plíce již nesloužila. Ledviny brzy také vypoví službu. Žasla jsem, že ji dokázaly udržet tak dlouho naživu. Její čas měl přijít už dávno. Samotné vzkříšení by nepomohlo – nemoc příliš pokročila, tělo už bez magie nevydrží.

„Vzkříšení není nutné. Bude třeba zničit poškozené buňky a zároveň vytvořit nové, zdravé, ze zbylé tkáně orgánů. Pokud bych přivedla duši nazpět do stále nemocného těla, ničemu by to nepomohlo – je v takovém stavu, že by okamžitě podlehla. Jestli se mi to podaří, budete ji muset stále udržovat v tomhle spánku, dokud nezesílí. Je už příliš slabá, neporadí si sama, ani když ji vyléčím.“

Aleca přikývla.

„Musíme ji přenést ven. Kdyby nakonec přece jen došlo na vzkříšení, potřebuji k rituálu kyprou půdu. Chci také ostrý nůž.“

„Dokážeš ji udržet naživu?“ zeptala se matka Aleca s nadějí v hlase.

Rozpačitě jsem kývla.

„Snad ano. Nikdy jsem se o nic podobného nepokoušela. Udělám pro to vše, co bude v mých silách. Slibuji.“

Potřebné věci byly připravené v krátké době. Nenapadlo mě ptát se na ženino jméno – v případě mého selhání by se jednalo jen o další duši, kterou bych měla na svědomí. Pokud zůstane bezejmenná, bude to tak pro mé svědomí o něco snazší.

Na co se zaměřit jako první? Plíce. To bude pro začátek nejjednodušší. Bohové, žehňte mým rodičům za tak rozsáhlé znalosti léčitelství...

Stačilo jen zavřít oči, abych pocítila proudící energii. K jejímu spoutání postačila jediná myšlenka. Vůlí jsem ji přetvořila, donutila ji, aby mě poslouchala a plnila má přání. S rukama přitisknutýma na ženin hrudník jsem tak pomalu zabíjela jednu drobnou buňku za druhou a doprovázela je konečným rozkladem do hlubin nicoty. Má vůle nutila tělo vytvářet novou tkáň – zdravou, nepoškozenou. Plíce už nesloužila, bylo snadné ji nahradit. Tělo se její ztrátě již přizpůsobilo. S ostatními orgány to bude horší.

Játra sice nebyla zasažena tolik, ale v jejich případě tělo mou magii silně odmítalo. Nemohla jsem si dovolit razantnější zásah – byl by v tuto chvíli příliš riskantní.

Ženin život slábl. Nezbyvalo mi nic jiného než zkusit štěstí. Prohloubila jsem své úsilí a cítila, jak se žena pode mnou chvěje. Skoro jako v ozvěně mého vlastního třasu. Sáhla jsem pro jistotu po síle, která se mi nabízela z okolí.

Konečně došlo ke změně – buňky začínaly být zdravé a silné. Tkáň se zacelovala.

Jenže ani to už nepomáhalo. Život z nemocné vyprchával. Ztenčoval se a každým okamžikem zmizí docela. Zůstala jen jediná možnost.

Ženě zbývalo několik posledních úderů srdce. Vědomí bylo pryč dávno, bolest necítila. Otočila jsem ji na břicho a vzala do ruky nůž. Teď už se nemůžu zdržovat opatrným odstraňováním jednotlivých buněk, musím to zrychlit. A není nic rychlejšího než přímý dotyk. Zůstanou jí jizvy...

Načrtla jsem kolem nás kruh. V tu chvíli se čas zastavil. Mihla se kolem mě stříbřitá bludička ženiny duše a zkoušela hranice mého kruhu. Ten však držel pevně. Zatím. Každým okamžikem ale slábl. Musím jednat rychle. Až dokončím rituál, duše se vrátí do schránky, kterou tu najde. Záleží už jen na mně, zda tělo bude obyvatelné, nebo ne a žena zemře, tentokrát už definitivně.

Zanořila jsem ostří nože do masa – svého i cizího. Vítr odnášel mé modlitby k uším bohyně. Skrze ně jsem začínala vnímat práh smrti. Otevřel se přede mnou jiný svět. Ruce mi po zápěstí zbarvovala krev a nedalo se rozeznat, která je moje a která nevěstčina. S uspokojením jsem sledovala, jak se rány na jejích bedrech zacelují a ledviny se opět stávají životaschopnými. Bohyně mě vyslyšela. Přijala mou oběť místo duše, která se k ní měla odebrat. Zbývalo jediné: vdechnout tělu život.

Přejela jsem si zakrvácenými prsty přes rty. Totéž jsem zopakovala s bezkrevnými rty Alečiny schovanky. Pak jsem se svými ústy lehce dotkla jejích. V ten okamžik na mě dolehla ztráta vlastní životní síly.

Víčka se zachvěla, hrudník zvedl v trhaném nádechu...

Přes tvář se mi mihl úsměv, který takřka okamžitě vystřídaly mdloby.

Nechtělo se mi otevírat oči. Neznámé pachy prostupovaly celé mé okolí. Chvilí trvalo, než se mysl rozpomněla, kde se vlastně nacházím. Posadila jsem se na lůžku v nevelké místnosti. Zřejmě jedna z cel pro schovanky útulku.

„Konečně vzhůru,“ zamumlala Aleca s úlevou.

„Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?“

„Několik zvonění. Brzy padne tma. Nechala jsem tě přenést sem, abys měla větší pohodlí.“

„Děkuji.“ Promnula jsem si krk a protáhla se.

Můj pohled okamžitě upoutala jizva na zápěstí. Bělostná linka, táhnoucí se přes šlachy, jemně vystupující oproti zbytku kůže. Doslova zářila. Jizvy mi nikdy dlouho nezůstávají, velice rychle mizí.

Jako v ozvěně mých vlastních myšlenek pronesla matka Aleca tajemně:

„Vypadáš jinak.“

Přešla jsem místnost a podívala se na svůj odraz v malém zrcadle na stěně. Opravdu: tvář, která na mě povýšeně hleděla zpět, vypadala jinak. Rysy se zdály ostřejší. V té tváři, jež mi byla důvěrně známá, se náhle objevilo cosi dravčího. I bílý pramen vlasů se rozšířil. Sice nepatrně, ale po tolika letech jsem to bezpečně poznala.

„Jak je na tom pacientka?“

„Je naživu,“ odpověděla matka.

Zvědavost mi nedala.

„Proč jste nepovolaly bílé mágy?“

„Povolaly, ale nevěděli si rady. Netušili, jaká nemoc ji stravuje, nedokázali jí pomoci.“

Pravda, nekromancie a bílá magie pracovaly na odlišných principech.

„Tenhle pokoj je pro dnešní večer tvůj, odpočiň si. Ráno si promluvíme.“

Nadechla jsem se k otázce, ale Aleca mě zarazila pohybem ruky.

„Dostaneš, pro co jsi sem přijela, máš mé slovo,“ usmála se smutně. „Ačkoliv musím říct, že s tím nesouhlasím. Ale je to tvoje rozhodnutí a já ti do něj nebudu mluvit.“

Myslela jsem si, že bude naléhat či mě přemlouvat, abych si to celé ještě rozmyslela. Že zkusí otřepané fráze typu: zažila jsem mnoho podob lásky, ale vždy zvítězí láska k životu, nebo něco podobného. Ale rozloučila se a nechala mě o samotě.

Já ovšem nedokázala vydržet ve stísněném prostoru – potřebovala jsem na vzduch. Vyšla jsem proto do ztichlé, prázdné haly a vchodovými dveřmi ven, mezi sloupoví.

Ovanul mě chladný, vlhký vzduch. Pršelo.

Bezmyšlenkovitě jsem udělala těch několik posledních kroků, které mě dělily od nepřízně počasí. Dešťové kapky zastudily na kůži a během chvíle mi promáčely oblečení.

Pohled mi opět sklouzl k jizvě. Přejela jsem po ní bříškem prstu. V ten okamžik se mě zmocnilo neodbytné přesvědčení, že již nikdy nezmizí. Spolu s tím přišlo vědomí zvláštního, nepatřičného klidu. Po dlouhých lunách žádné chvění, tlak magie ani strach. Energie mého těla byly v dokonalé rovnováze... Všechno do sebe náhle zapadlo.

Nepotřebuji Enasidiny slzy...

V duchu jsem zavolala Démona – bylo načase jít domů.

Bojíte se toho, že bych vám mohla říct o té propasti. Nebo snad o těch jizvách na předloktí...

Ara mluvila o tom, že mě chce zachránit. A přitom mě zachránila už tehdy – svou první vizí.

Zaklonila jsem hlavu a rozesmála se. Déšť mi smáčel obličej, ale já to vítala. Mísil se se slzami, které mi samovolně stékaly po tváři. Smích pomalu přecházel ve vzlyky.

Už se nebojím.

Démon se objevil za chvíli. Drcnul do mě a nechal se pohladit po nozdrách. Chlapec ve stáji skutečně dodržel pokyny a i přes mé zdržení zvíře neodstrojil.

„*Esto vera querte, Démone,*“ zašeptala jsem. „To víš, že bych tě tu nenechala.“

Kůň po mně loupł neživým okem.

Nebyly to ale jediné zelené oči, které mě v tu chvíli pozorovaly. Jenže já si vysoké postavy nerozhodně postávající mezi napůl zřícenými sloupy nevšimla.

Vyšvihla jsem se do sedla. Na široké cestě jsem pak Démona pobídla do klusu. Spokojeně zaržál a následně přešel do trysku. Zasmála jsem se a sklonila se níž nad jeho šíjí. Údery kopyt zněly do noci v hlasité ozvěně našeho společného nadšení a rychle zkracovaly vzdálenost od domova.

Ara se domnívá, že před svým osudem záměrně utíkám. Já pro jistotu tvrdím, že v něj vůbec nevěřím. Pravda je ale možná daleko jednodušší: svůj osud bych nepoznala ani ve chvíli, kdy by mě uhodil do obličeje...

OBSAH

MRTVÁ ČARODĚJKA	5
JEN TEN, KDO SE NEDÍVÁ, VIDÍ	93
OTROKEM POVINNOSTI	123
NOČNÍ LABUŤ	147
NEVZDORUJ MI!	201
NEKROMANTŮV KŮŇ	229
MNOHO PODOB LÁSKY	251

ZUZANA HARTMANOVÁ – NOČNÍ LABUŤ

ISBN 978-80-88029-28-1

© 2017 Gorgona Books

Všechna práva vyhrazena.

První vydání v nákladu 1000 výtisků.

Doporučená cena 269 Kč.

REDAKCE Hana Fruhwirtová

GRAFICKÁ ÚPRAVA Jan Kravčík

OBÁLKA Dominik Broniek

ILUSTRACE Jitka Šenkeříková

FOTO AUTORKY Kateřina Hurtová

VYDALO NAKLADATELSTVÍ

Gorgona Books s.r.o.

Vlachova 1513,

CZ 155 00 Praha 5 – Stodůlky

www.gorgona.eu

VYTISKLA TISKÁRNA

Opolgraf s.a.

ul. Niedziałkowskiego 8-12, PL 45-085 Opole

www.opolgraf.com.pl